

društvene obavijesti

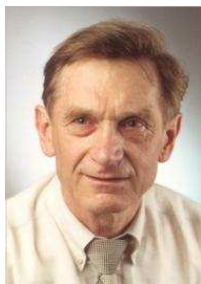
Br. 107, srpanj 2011.

www.hkz-kkv.ch

40. obljetnica

HRVATSKE KULTURNE ZAJEDNICE
u Švicarskoj

Piše Osvin Gaupp

POVODOM PRESUDE MEĐUNARODNOG TRIBUNALA U DEN HAAGU

I TO JE PRAVDA 21. STOLJEĆA?

*Jer Hrvatsku mi moju objesiše,
Ko lopova, dok njeno ime briše,
Za volju ne znam kome, žbir u uzama!*
A. G. Matoš, iz pjesme „1909.“

*Svatko dobije toliko pravde koliko ima
moći. Spinoza*

Dva lažna svjedoka vješaju čovjeka.
Albanska narodna poslovice

Hrvatsku nam vješahu i ranije, Hrvatsku nam opet objesiše presudom haškog tribunala od 15. travnja 2011. Ovaj puta znamo za volju kome, prije svega za volju Velike Britanije. A slučaj braće Kupreškić je pokazao, da moćnicima u den Haagu za vješanje nisu potrebna dva lažna svjedoka, dovoljan je i jedan. Na sreću braće Kupreškić našlo se je osamdesetak poštenih muslimana, koji su digli glas protiv te sramotne presude, jer su htjeli da se kazne pravi počinitelji masakra u Ahmićima. Međutim, obzirom da su u tom masakru očito umiješani britanski špijuni, prava se istina ne smije znati, pa je Dario Kordić jedini koji za taj slučaj ispašta. A on ne samo da nije bio u Ahmićima, nego nije ni sudjelovao u borbenim djelovanjima.

U slučaju Haag protiv Gotovina, Markač i Čermak, koji se svodi na slučaj Haag protiv Tuđmana, odnosno Haag protiv Hrvatske, ima više lažnih svjedoka: Srba, britanskih špijuna kamufliranih u UNPROFOR-ce, i nekoliko Hrvata. Međutim nema niti jednog jedinog poštenog Srbina, koji bi digao glas protiv te sramotne presude.

Moje povjerenje u pravni sustav Europe je uzdrman. Država ima monopol sile i sredstva da tu silu upotrijebi protiv pojedinca. Iz tog razloga pravni sistem mora spriječiti zloupotrebu te sile, bilo u političke svrhe, bilo za zadovoljenje osobnih ambicija državnih odvjetnika i/ili sudaca. U nekoliko slučajeva je taj princip bio povrijeđen. U Švicarskoj na pr. u slučaju privatnog bankara Holenweger-a. Njemu je državno odvjetništvo u policijskom prepadu slično onom na hrvatsku banku u Mostaru, te u 7 godina dugim istragama uništila egzistenciju. Istragama, u kojima je tadašnji državni odvjetnik Roschacher ilegalno angažirao kriminalca Ramos-a iz Kolumbije i kneževski honorirao njegove izmišljotine. Te dugogodišnje i milijunski skupe istrage iznjedrile su vrlo slab dokazni materijal protiv Holenwegera, pa je Roschacher sam sebi poslao faks sa prijetećim sadržajem, kako bi lažno prikazao da je banka Holenweger upetljana u kriminalno okruženje. Zbog tog faksa se nije mogao više

održati, ali jedina posljedica za njega je bila prijevremena mirovina uz veliku otpremninu. Usput rečeno, prve kontakte sa, zbog trgovinom drogama višestruko osuđenim Ramos-om, uspostavila je 1997. nama dobro poznata Carla del Ponte, koja je u to vrijeme bila državna odvjetnica Švicarske.

Iz Njemačke dolazi drugi primjer zloupotrebe moći. To je slučaj poznatog meteorologa Kachelmann-a, optuženog za silovanje. I policija, i državno odvjetništvo, i sudstvo su protiv svih pravnih ususa zloupotrebljavali javne medije, koji su se rado dali zloupotrebljavati, kako bi uspostavili u javnosti ozračje protiv optuženoga. Uz to su u istrazi potpuno ignorirali proturječne izkaze navodno oštećene, makar bi i zadnjem zagorskom bedaku bilo jasno da žena laže i optužuje iz osvete.

U navedena dva primjera nepravda ipak nije pobijedila, obojici je doduše profesionalna egzistencija uništena i proveli su izvjesno vrijeme u istražnom zatvoru, ali su na kraju oslobođeni.

Presuda haškog tribunala kojom se oslobodilačka vojna akcija *Oluja* proglašava udruženim zločinačkim pothvatom i general Gotovina osuđuje na 24 g. zatvora u daleko većoj mjeri predstavlja zloupotrebu moći, kako u političke svrhe tako i za zadovoljenje osobnih bolesnih ambicija tužitelja i sudaca. Ta presuda je na nivou srednjovjekovnih procesa protiv vještica. To ne mislim ironično, nego u doslovnom smislu riječi. A i ponašanje javnosti je slično. Većina prisutnih je radoznalo i sa zadovoljstvom, a dobar dio i zlorado, promatrala lomaču sa nesretnom ženom, smatrajući da je to sa punim pravom zaslužila, jer časni i visoki sud je donio zaključak na osnovu nedvojbenih dokaza (jedan svjedok ju je vidio kako leti jašući na metli). U svim komentarima, osim jednog ili dva, koje sam vidio u novinama njemačkog govornog područja, a za pretpostaviti je da je u drugima isto, ne sumnja se u ispravnost presude, jer visoki i časni sud je donio odluku na osnovu nedvojbenih dokaza (od prekomjernog granatiranja je poginula jedna civilna osoba). Neki i zlorado pišu o hrvatskim *'Helden'* (junacima) koji moraju iza rešetaka i da Hrvatska mora revidirati svoju sliku o Domovinskim ratu i suočiti se sa neugodnim činjenicama. Jedan je komentator ipak primjetio, da je apsurdno što je general Gotovina osuđen za zločine na civilima za koje on nije mogao biti odgovoran, jer je u to vrijeme bio u Bosni, a general Čermak, koji je bio odgovoran, oslobođen je krivnje. Također smatra neshvatljivim stavljanje hrvatske akcije na isti razinu sa monstruoznim srpskim zločinima („Urteil mit fadem Beigeschmack“, Erich Rathfelder, taz.de). Jedini komentator koji potpuno osuđuje hašku presudu je Klaus-Peter Willsch („Die Leichensynode von Den Haag“, F.A.Z.).

Ali, ne smijemo se zavaravati. Pravi krivci za vješanje Hrvatske nisu ni strani političari niti haški tribunal. Oni su samo sa radošću ugrabili priliku, koju su im podastri Hrvati. Veleizdajničkom odlukom Stipe Mesića, Hrvati su otvorili arhiv predsjednika Tuđmana sa svim tonskim zapisima i transkriptima tih zapisa, te pustili englesku televizijsku kuću Channel 4 i haško tužiteljstvo da se po volji posluže. Srbi, koji su na zahtjev Haaga poslali izvjesne dokumente, za razliku od Hrvata su sve dvojbene tekstove

crnilom učinili nečitljivima. Iako je haško tužiteljstvo brijunske transkripte zloupotrijebilo u svoju korist izvlačeći određene izjave iz konteksta i krivotvoreći njihov smisao, i iako je haški sud interpretaciju tužiteljstva prihvatio ignorirajući ostale tekstove i ostali dokazni materijal, činjenica jest da bi bez tih transkripata bilo nemoguće konstruirati udruženi zločinački pothvat. Iako je haški sud potpuno samovoljno i bez ikakve veze sa realnošću, te suprotno dokaznom materijalu, prihvatio apsurd o prekomjernom granatiranju, ipak bez brijunskih transkripata ne bi bilo moguće taj apsurd proglasiti sredstvom za protjerivanje Srba. To potvrđuje presuda generalu Čermaku, koji je oslobođen iz jednostavnog razloga jer nije prisustvovao brijunskom sastanku. Glavni krivac je bez sumnje Stjepan Mesić, ali ni članovi vlade od Račana preko Sanadera do danas nisu bez krivnje. Oni su sa svojim podaničkim ponašanjem i namjernom obstrukcijom obrane naših generala ili jednostavno potpunom pasivnošću doprinijeli svoj dio ovoj hrvatskoj tragediji. Ali, i takozvane desne ili domoljubne stranke nisu bez krivnje. Razjedinjene nisu pružale biračima neku ozbiljnu alternativu.

I na kraju sa velikim bolom u srcu moram primjetiti da i hrvatski narod ima udjela u toj osudi Hrvatske. Dati Mesiću velikom većinom drugi mandat - nakon što u prvom nije ispunio niti jedno obećanje, osim onog o kavici s predsjednikom, nakon što je kao tajni svjedok haškog suda krivokletstvom ocrnio Hrvatsku, te nakon bezkontrolirane predaje brijunskih transkripata haškom tužiteljstvu, za što bi u svakoj drugoj državi odgovarao zbog veleizdaje – dakle nakon svega toga nagraditi ga drugim mandatom moguće je samo u Hrvatskoj.

A da smo stvarno osebuju narod potvrdio je i bivši američki veleposlanik Peter Gailbright rekavši u razgovoru nakon presude: „...još se nije dogodilo u povijesti, da je narod koji je pobijedio agresora izručio svoje generale nekom stranom sudu...“ On nas je zbog toga pohvalio, a novinarka naravno nije shvatila ironiju, pa ga nije zapitala kad će Amerikanci isporučiti svoje generale Haagu zbog ubijenih 100'000 civila u Iraku, kad smo to mi morali učiniti zbog navodnih 300 u *Oluji*. A ta brojka od 300 stradalih civila je u NATO-vim napadima na Gadafiga i Tripolis već premašena. A kad se uzme u obzir što su prije *Oluje* Srbi tim ljudima učinili koji su u *Oluji* sudjelovali, onda je brojka od 300 u usporedbi sa ponašanjem drugih naroda u sličnim prilikama smiješno mala i potvrđuje izreku japanskog kardinala Stephen-a Fumio Hamao: „Hrvati su ljudi jake vjere, imaju dar velike ljubavi i sposobni su oprostiti svojim neprijateljima.“

Dolaze izbori i pitanje kome dati glas. Na osnovu gornjeg razmišljanja je to teško pitanje. Svatko neka nađe odgovor za sebe, ja mogu samo savjetovati da usprkos svemu treba izaći na izbore. I nadodati jednu kiticu S.S: Kranjčevića:

Ginu carstva, ginu vjere
Ginu mnogi, drugi ideali,
Samo nada, pusta nada,
Još nam uvijek srca gali ■

MILE PRDA

Slikar, pjesnik-filozof, kolumnist, istaknuti pravnik i javni društveni djelatnik, autor je golemog poetsko filozofskog opusa s više od pedeset tisuća stihova i isto tako velikog slikarskog projekta. Iz nepoznatih razloga hrvatski ga mediji i institucije prešućuju.

Sam je napisao: „Otkad znam za sebe, od najranijeg djetinjstva, interesirala me samo umjetnost, ali sam stalno nailazio na prepreke koje bi me zaustavile, ali ne i obeshrabrile...”

Potražite na internetu
http://www.hkz-kkv.ch/presucena_umjetnost.pps

HRAM MINIJATURA
 s 2160 majstorskih minijatura (ulje na pergamentu) sažetih u 50 poliptiha dimenzija 133x122 cm na temu
 ISKONSKI DAROVI

SONETNA RAPSODIJA

Čitajući
 moje sonete
 ne tražite
 u njima pjesnika
 - već ono čutilno što
 spaja srodne duše
 poput niti koja
 veže
 bisere
 u
 ogrlicu.

DVADESETI VIJEK I.

I vijek taj prođe, prepun bješe boli,
 ko nijedan vijek ljudskoga roda.
 Nebrojene barele suza proli
 - ko prjava što se proljeva voda.
 Stotine milijuna zaglavi u krvi,
 diljem cijeloga svijeta, naroda sviju.
 Dva velika sraza - drugi i prvi
 i učestali mali što u sebi kriju,
 količinu žrtve da se mute glave.
 Bješe vijek laži, lažaca vrijeme,
 rodoljublja lažnog, lažne slave.
 Grabež vlasti, preko žrtve na tjeme,
 on da se popne, makar brdom mrtvi.
 A nebo se klanjalo, klanjalo žrtvi!

KUD PROLAZE LJUDI

Kud prolaze ljudi, žure li se samo,
 a u meni hitnje niti traga nema.
 Čemu žuriti kad se stiže tamo -
 u nebo gdje se duše posprema!?
 Ne žuriti nikad - što nam hitnja nosi,
 nemirom prede u životnom tkanju.
 Razumu često ta žurba prkosi -
 i miru duha u blaženom stanju.
 Nek' tišinom more vodama plâvi,
 nek' vjetar hukom u smiraj gasne.
 Mir u duši i u svakoj nam glavi -
 nek' cvatu misli razborom jasne,
 Festina lente! - u snu i u javi!
 Ako smireni jesmo, duh nas slavi.

DVADESETI VIJEK II.

Ali to bješe i vijek ponosa, nade,
 iluzije dōba što i nebesima tkala.
 Prodora duha koju razločnost imade,
 da milenijima bude svjetlošću sjala.
 Ali to bješe i vijek spoznaja, znanja,
 otkrića - ko moćne magije nove.
 To bješe i doba dosanjanih sanja,
 svemirom brodovlja kad mu plove.
 Što duh bješe tog čudesnog vijeka
 -zla i dobra ispredala ga kako?!
 Vrijednosti koje gradi, koje nijeka,
 blagodat kome, a kome zlo svako?
 U novom vijeku što nas čeka, čeka?
 Nepredvidiva života teče li rijeka?

SADRŽAJ

	STRANA
Uvodnik	2
Prigodne pjesme	3
300. obljetnica Ruđera Boškovića	4
340. ob. smrti Zrinskog i Frankopana	5
Poruka Haaškom tribunalu	5
Hrvat trpi za Hrvate i Hrvatsku	6
13 st. Hrvatska daje doprinos Europi	7
Posjet Pape Benedikta XVI	7
Radio 101 nekad i danas	9
Nadolazeći balkanski rat	10
Hrvati su spasili tisuće Židova	11
Bolji smo od mnogih	11
Nadomjestak za Hrvatski bal	12
Jadranka Cigelj u posjeti HKZ	12
Razgovor s Jadrankom Cigelj	14
Pismo Jadranske Cigelj	17
Dobitnici natječaja Za hrvatsku djecu	18

	STRANA
Uspjeh učenika OŠ u Našicama	20
Davor Domazet Lošo u posjeti HKZ	21
HKZ na Festivalu kultura u Badenu	22
Predstavljena knjiga M. Vučković	27
Bračno putovanje u ratno područje	27
Torte i kolači moj su hobi	28
Pokloni mi jednu priču	28
Hrvatska diplomaciju, može li ljubaznije	29
Na graničnom prelazu BiH-Hrvatska	29
Reagirane u CH novinama	30
Moral EU parlamentarcu	31
EU se urušava	32
Ministar patriot	32
Naoružani Srbi	33
Gdje se skriva Ratko Mladić	33
Nepoznata rasa - slavonski ovčar	34
Von Salis u Hrvatskoj	34

	STRANA
Obavijesti	35
Put u Vukovar i Vinkovce	35

Naslovnica i poledina:

40. obljetnica HKZ, Sv. Misa u
 Gradskoj crkvi Baden

Željko Tomašević
 Sada imamo koga birati -
Hrvatski rast ili skraćeno H-rast

300. OBLJETNICA ROĐENJA JOSIPA RUĐERA BOŠKOVIĆA NEDAVNO OTKRIVEN RUKOPIS ODE

Pripremila dr. sc. Inga Lisac

Godina 2011. posvećena je 300-toj obljetnici rođenja J. Ruđera Boškovića, jednom od najvećih hrvatskih znanstvenika svojeg doba, pa i suvremeno.

Iznenadjenje je izazvalo nedavno otkriće rukopisa spomen pjesme isusovca p. Petra Perice, posvećene svom starijem preslavnom bratu isusovcu Ruđeru, napisanom povodom 200-te obljetnice rođenja. P. Perica, rođen 1881. kraj Makarske bio je poznat i obľubljani duhovnik svih generacija u cijeloj župi Dubrovačkoj, a istakao se i kao pjesnik i pisac drama. Podnio je mučeničku smrt u listopadu 1944. g. zajedno s više desetaka uglednih Dubrovčana i svećenika, ubijenih na otočiću Daksa kraj Dubrovnika, od nadošlih partizana.

Spomen-pjesma p. Perice nosi naslov "u slavu Ruđera Boškovića D. I. za dvjestotu godišnjicu njegova rođenja", ima 48 redaka i pisana je u obliku ode, donosimo je u cjelosti:

Oda u slavu Ruđera Boškovića D. I. za dvjestotu godišnjicu njegova rođenja

Po Dubravi svibanj koracao bajni
Promatrao zvjezđem ovjenčanu noć,
Zanesen divotom nebeskijeh tajni,
Veličao Višnjeg nedohitnu moć.

Kad zanosa svetog podvijao krila,
zablista mu nove nebesnice trak,
U vjencu što Svemoć oko nas ga svila,
da razgori mrtvi po svemirju mrak.

Kad nebo zarude, od bora do bora,
Šaputao lahor raspršujući san:
Osamnaesta svibnju osvanula zora,
Osvanuo prvi za Ruđera Dan.

Od Orjena sunce pohitjelo majske,
Cjelivati prvom svoj odvjetak drag,
A čedu na čelu - ko biserče rajsko,
Zaostade blistav za cjelovom trag.

Kad sunčevu zlatu ponarasla krila,
Pa planulo željom obasjati svijet,
Uvede ga bjela iz Dubrave vila,
Uvede ga mlada u Lojole klijet.

Iz mračnoga gnijezda poletiće soko,
U kljunu mu plamti plamenice plam,
Nad vječnim se gradom naziru stijene,
A pred njim se Petrov zazidao hram.

Strijelovitim krilom po stijenju reže
Zagušive tmuše nepromucav zvuk,
Ispred njega sove u nepovrat bježe,
Iza njega zvijezđem obasu se put.

I mnogo se oko zanese iz niza,
Da sokola motri i zublje mu sijev;
Iz Beča, Milana, Londona, Pariza,
Odjeknu mu slave i veličja pjev.

Ovjenčane glave sagibaju čelo,
I mašu mu žezlom da sustavi lijet,
Da čuju ga, gdje bi života mu vrelo,
Proistječe bistro u Božiji svijet.

Odgovara soko: "U naručju zore,
Gdje cjeliva Jadran nepomičnu hrid,
Gdje junačka srca ko i sunce gore;
Evropi se diže neprobitan zid.

U ovom je zidu, Evrope braniku,
Djedova mu gnijezdo i premili rod,
Što grezne u krvi za krstovu diku,
Dok slavite ovdje u bezbrizi god."

To rekao im - Ruđer - odletje visoko,
Plamenicom znanja da rasvijetli svijet,
A premnogo za njim okrenu se oko,
Ko za suncem mladi na uranku cvijet.

■

RUGIER JOSIP BOŠKOVIĆ - ROGERIUS JOSEPHUS BOSCOVICH

Priredio Dragan Hazler

Hrvat Rugier Bošković ide u red najistaknutijih znanstvenika Europe, 18. st. Po paleti svojih djelatnosti Bošković je vrhunski znanstveni polihistor u punini značenja toga izraza: matematičar, fizičar, astronom, geodet, arheolog, diplomat, latinski pjesnik, ali u prvom redu filozof i teorijski fizičar.

Rugier Josip Bošković rodio se 18. svibnja 1711. u Dubrovniku od oca Nikole, podrijetlom hercegovačkog Hrvata iz Orahovog dola, i majke Pavle, kćeri Bara Bettere, uglednog dubrovačkog građanina i hrvatskog pjesnika. Iako je gotovo čitav svoj vijek, osim prve mladosti, proveo izvan Dubrovnika, ostao je Rugier s njim povezan najviše preko starijeg brata Bara i sestre Anice, s kojom se je mnogo dopisivao. Iz tih pisama se vidi, da mu je dobrobit rodnog grada bila uvijek na srcu.

Nakon školovanja u Isusovačkom kolegiju u Dubrovniku, kad mu je bilo blizu 15 godina, stariji brat Baro - Isusovac povede ga u Rim na Collegium Romanum, glavno učilište njegovoga reda. Tu je mladi Bošković završio srednje i visoko školovanje i već 1733. postao

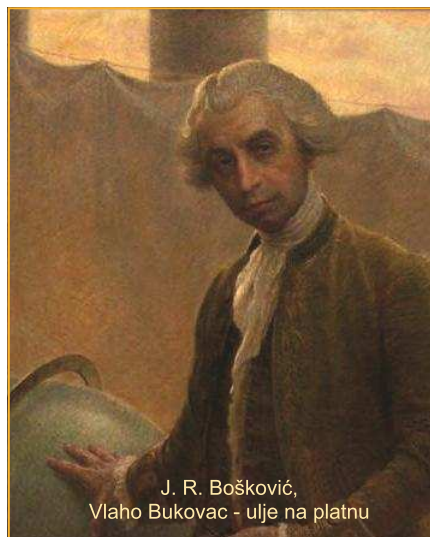
profesor filozofije, matematike, fizike i astronomije u Rimu, Paviji i Milanu, kasnije i u Parisu. U Breri je Bošković osnovao astronomski observatorij.

Godine 1759. odlazi profesor Bošković u Francusku i Englesku, gdje nastupa njegovo najplodnije razdoblje znanstvene djelatnosti. Napisao je 40 razprava i pripremio svoje životno djelo o prirodnoj filozofiji.

Osnova njegova zanimanja su prirodoslovne i matematičke znanosti pa i kao filozof on se najviše bavi pitanjima filozofije prirode, pitanjima o građi materije, o gibanju, prostoru i vremenu. Polazeći od posebne atomističke teorije, koja zamišlja tvar građenu diskontinuirano od neproteženih središta sila (materijalnih točaka), on je u nizu djela izgradio čitav znanstveni sustav o fizikalnoj prirodi, tumačeći jedinstveno i suvislo sve njezine fenomene (gravitaciju, koheziju, elasticitet itd.) kao odraze jednog vrhovnog zakona o izmjeni odbojne i privlačne sile prema razlici između atoma.

Glavno Boškovićevo djelo je *Theoria philosophiae naturalis redacta ad unicam legem virium in natura existentium* (Viennae 1758., pretpisak 1759., 2. izdanje Venezia 1763.) - *Teorija filozofije prirode svedena na jedan jedini zakon sila koje postoje u prirodi*.

Nakon težih živčanih oboljenja, umro je Rugier Josip Bošković od gušenja plućnim katarom, u Breri, 13. veljače,

1787. godine. Sahrnjen je u milanskoj crkvi svete Marije Podone. U dubrovačkoj katedrali zavičajni Dubrovnik postavio mu je spomen-ploču.

Posmrtni ostatci Rugiera Josipa Boškovića ni do danas nisu prenijeti u njegovu domovinu Hrvatsku. Da je kojim slučajem bio političar, njegove kosti bile bi dopremljene u Dubrovnik, ali znanstvenik?

Ima li koga u Hrvatskoj da sa zastavicom znanstvenika može stati ispred političkih štetočina i parazita?! ■

340. OBLJETNICA MUČENIČKE SMRTI ZRINSKOG I FRANKOPANA

Zrinska garda Čakovec osnovana je s ciljem očuvanja i promocije baštine Zrinskih te promicanja hrvatske povijesti u domovini i u svijetu.

Prošle godine pokrenula je inicijativu da se 30. travnja, kada su 1671. g. u Bečkom Novom Mjestu pogubljeni hrvatski mučenici Petar Zrinski i Fran Krsto Frankopan, proglasi državnim Spomendanom na žrtvu Zrinskih i Frankopana u Republici Hrvatskoj.

Saborski Odbor za zakonodavstvo jednoglasno je u utorak 12. travnja prihvatio taj prijedlog. Zaključak glasi:

Otpor Zrinskih i Frankopana neprijateljima Hrvatske predstavlja jedan od najznačajnijih hrvatskih povijesnih, državotvornih i nacionalnih fenomena. Zbog toga je kult Zrinskih i Frankopana u hrvatskom narodu, unatoč potiskivanju, snažno djelovao, nadahnjujući nove branitelje za slobodu i neovisnost hrvatske države, odigrao tako u hrvatskoj povijesti prvorazrednu ulogu. Zato je ovaj skup pružio znanstvenu podršku inicijativi Zrinske garde Čakovec da 2011. – kada Hrvatska bude na pragu ulaska u Europsku uniju i kada se obilježava 340. obljetnica mučeničke smrti

Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana – Hrvatski Sabor 30. travnja proglasi Spomendanom na žrtvu Zrinskih i Frankopana u Republici Hrvatskoj.

Njihovu pogibiju zbog borbe za hrvatski jezik, tradiciju i kulturu, te hrvatstvo i pravicu hrvatskog naroda, ne smije pokriti zaborav i po tome moraju znati, pričati i to obilježavati njihovi potomci veličajući istinu i pravdu, jer se njihova smrt nije očitovala samo u tijelu, a njihov duh, ima i dalje svoju domovinu, danas Republiku Hrvatsku.

Navik on živi - ki zgine pošteno! ■

Ban Petar Zrinski i Fran Krsto Frankopan u tamnici uoči pogubljenja god. 1671.

POVODOM RASISTIČKIH HAAŠKIH
PRESUDA 15. TRAVNJA 2011.

PORUKA HAAŠKOME TRIBUNALU

- Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.
- Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.
- Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.
- Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske - Zagreba.
- Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.
- Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale Sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.
- Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.
- Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne "Maršal Tito" da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.
- Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Čelije, spaljeno i zajedno sa crkvom savršeno sa zemljom.
- Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu naselju.
- Ne tražimo od vas da spriječite preko-

morno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

- Ne tražimo od vas da nama goloruki-ma dozvolite da se naoružamo i branimo.
- Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.
- Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, niti ubijanja, psihološka maltretiranja, i silovanja.
- Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.
- Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane Hidro elektrane "Peruća" s tri-deset tona eksploziva.
- Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.
- Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.
- Ne tražimo od vas da čistite minska polja.
- Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbo-cid.
- Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.
- Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, niti uništavanje

naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno i zato jer su sve to već ionako branili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu!

Mi sve to ne tražimo od vas, jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu to samo jedan *planirani urotnički zločin!*

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu, jer vi niste bogovi.

Mi čak niti ne tražimo od vas da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas da nam vratite naše žive, naše Branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivice.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo.

akademik Josip Pečarić
i daljnjih 10 akademika

Napomena

Svi oni koji žele podržati tekst akademika neka pošalju svoje podatke - ime i prezime, zanimanje i eventualnu znanstvenu titulu na adresu organizatora prikupljanja potpisa, akademika Josipa Pečarića: pecaric@element.hr

MUČENIŠTVO JE DAR BOŽJI AKO GA SE S LJUBAVLJU PRIHVATI, HRVATI SU TO S LJUBAVLJU UČINILI ZA SPAS HRVATSKE

HRVAT TRPI ZA HRVATE I HRVATSKU

Fra Zlatko Špehar, Cvjetnica 2011

I zato s Isusovom mukom na križu i Njegovim poniženjem sjedinjavam bol i poniženje hrvatskog naroda. Uskrs je nedvojbeno zadnja točka napaćenih i cijelog čovječanstva, osim onih koji se sami isključuju. Nikada nam Raspeti nije bio bliži nego danas...

Na "Žalosni petak", 15.04.2011. samozvani svjetski moćnici nastavili su izrugivanjem pravde zlonamjernom presudom nad hrvatskim narodom, koja je svoje javno uporište utemeljila u rimskom službeniku Pilatu. Na lažne optužbe, nasiljem nad pravnim propisima i osobnom upozorenju vlastite supruge, Pilat, usprkos utvrđenoj Isusovoj nevini, nakon izrečene osuđujuće presude, oprao je samo ruke i time utro put svim tzv. služiteljima prava i djelatiteljima svjetske pravde, da "mirne" savjesti mogu činiti zlonamjerno nasilje nad pravdom i nevinim čovjekom.

Presudu Isusu, zbog dobra koja je činio svom narodu i svima koji su mu dali povjerenje, zatražili su politički i vjerski službenici židovskog naroda. Izdajnika su potkupili da bi u svojoj namjeri uspjeli: dali su mu trideset srebrnjaka. Za srebro Juda izdaje Sina Božjega, svoga učitelja. Isus je postao žrtvom interesa vjerskih i svjetovnih moćnika samo zato što je svojim javnim djelovanjem: riječju i činom stao na stranu poniženoga, porobljenoga, ugnjetenoga čovjeka; što je stao na stranu Istine.

Pilatova presuda čovjeku Istine sramno je nastavila svoj put kroz dvije tisućljetnu povijest, da bi se po haškom sudu nastavila u trećem tisućljeću neskriveno rugati pravu i pravdi u koje su poniženi još uvijek imali povjerenje.

Povodom presude hrvatskim generalima možemo danas postaviti upitnim cjelokupni rad suda u njegovu dobrotu, pravičnost, pravičnost i vjerodostojnost. ICTY je sastavni dio Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda koji u svome temelju imaju Deklaraciju o ljudskim pravima po kojoj je svakom narodu zajamčeno pravo na život, njegovo dostojanstvo i njegov životni prostor, što je "naravno pravo naroda". Stoga su čini koji se svjesno protive tim načelima kao i zapovijedi koje te čine nalažu zločinu pa ni slijepa poslušnost ne može ispričati one koji ih izvršavaju" (GS 79).

"Vašom je presudom to pravo uskraćeno tisućama pobijenih u Vukovaru 1991. u bezrazložnoj srpskoj terorističkoj agresiji na ovaj grad i njegov narod,

a oslobođeni su ili neprimjereno kažnjeni oni koji su te zločine protiv čovječstva počinili", kazao sam 2007. u Haagu.

Haški sud je suprotno od spaljenog, pobijenog, porušenog i deportiranog Vukovara, progovorio o jednoj civilnoj žrtvi u Kninu - zlonamjerno zaboravljajući petogodišnji teror nad stotinama Hrvata - na mučenja, protjerivanja i ubojstva Hrvata, a za koju bi cijela hrvatska obrana donijela "udruženi zločinački plan"; osuđujući pravo na obranu teritorija i hrvatskog naroda kojemu je to bilo pet godina na najbrutalniji način oteto, Haag ozakonjuje terorizam, otimačinu, progon i ubijanje hrvatskoga naroda.

"Staro moralno načelo, koje svoje uporište ima u naravnom zakonu svakog ljudskog bića: Pravda je temelj mira - mir je djelo pravde (Iz 32,7), nakon Vaše presude "vukovarskoj trojci", dovedeno je u pitanje za buduće međunarodne pravne postavke i odredbe, koje neće više u krivičnim postupcima tražiti istinu, moralnost i dobru namjeru, već će se ravnati po prohtjevima pojedinaca ili političkih skupina, a sve na međunarodnom području pravde."

Židovski prvaci su za presudu Isusu iskoristili stranca - Rimljanina Pilata. Današnji hrvatski vlastodršci svih boja - drugačije ih se ne može niti nazvati, već dvadesetak godina izručuju hrvatsku Istinu u ruke strancu, utažuju svoje nezasićene prohtjeve zveckanjem srebrne krvarine, vičući u zboru: *Raspi!* Pravda je stavljena pod opanak kako bi se na njoj izivljavali oni koji su po cijelom svijetu sijali zlo otimajući osnovno pravo narodima na prostor i državu i stavljajući ih pod svoju kolonijalnu čizmu.

"Podvrgavanjem pravde zakonu sile, pravda je stavljena izvan snage zakona, a time je postala ranjiva. Takva pravda ne može doprinijeti miru nigdje u svijetu, posebno ne na ovim područjima. Zato u punoj moralnoj odgovornosti tvrdimo da je Vašom presudom teško povrijeđena istina i pravda. Samim time ste ICTY stavili izvan snage zakona. Poštujući ICTY kao međunarodnu instituciju, tražimo da se isprave nepravedne presude, da se u krivičnim postupcima ne ranjavaju više oni koji su slomljeni pogubljenjem svojih voljenih, da se poštuju sve pravne norme, ne izbjegava istina i da se zakon stavi u službu ljubavi pravde i istine. Tražimo obnovu krivičnog postupka prema počiniteljima svih stravičnih zločina, genocidnog pogubljenja teških ranjenika, hrvatskih branitelja i civila, progona sveg nesrpskog stanovništva i razaranja grada Vukovara 1991.", kazao sam 2007. u Haagu.

Danas to više ne mogu u cijelosti ponoviti, jer savjest mi ne da; kako mogu neku političku zlonamjernu tvorevinu, koja izbjegava istinu, odbacuje sve

što se proturječi već napisanoj presudi, nazvati međunarodnim sudom pravde? Isusovi tužitelji i presuditelj su se zadovoljili Njegovom smrću. Bojali su se Njegove Riječi kojom može "sagraditi hram u tri dana" pa navaljuju ploču straha na Njegov grob i postavljaju mu međunarodnu - rimsku stražu. Ubili su Isusa a otvorili put uskrsnuća Kristu. Njihov se zastor povijesti razderao na dva dijela i na taj način označio vjekovni kraj nasilnicima u Ime Pravde. Zoru Isusovog uskrsnuća s nikakvim međunarodnim i domaćim izdajicama nisu uspjeli zaustaviti. Zora uskrsnuća je svanula hrvatskom narodu. Vjera nas naša spašava - ostalo nam je ono drugo: "Idi i ne griješi više!"

Veliki tjedan Muke Isusove nam je započeo "Žalosnim petkom". Ustrajnošću i vjerom možemo nadvladati sva zla: i ovo haško koje će se samo u sebi srušiti, jer svoju pravdu na pijesku i živom blatu laži sagradiše. Naša je stijena Krist. Križ Njegov nam je snaga. Razapeta je istina na nama. Nosimo taj križ uzdignute glave: Uskrs se neće doživjeti u haškom podzemlju. Uskrs se živi u hrvatskom srcu koje danas krvari. Mučeništvo je sjeme vjere i poveznica Neba i Zemlje. Mučeništvo je Božji dar, ako ga se s ljubavlju prihvati. Hrvatska je s ljubavlju to učinila za spas svoga naroda. I zato s Isusovom mukom na križu i Njegovim poniženjem sjedinjavam bol i poniženje hrvatskog naroda. Uskrs je nedvojbeno zadnja točka napaćenih i cijelog čovječanstva, osim onih koji se sami isključuju.

Nikada nam Raspeti nije bio bliži nego danas... ■

POZDRAVNI GOVOR PAPE BENEDIKTA XVI. U ZAGREBAČKOJ ZRAČNOJ LUCI NA POČETKU NJEGOVA PRVOG PASTORALNOG POHODA HRVATSKOJ

VEĆ 13 STOLJEĆA HRVATSKA DAJE DOPRINOS EUROPI

Gospodine predsjedniče Republike Hrvatske, časna braćo u biskupstvu, poštovana gospodo predstavnici vlasti, draga braćo i sestre!

S velikom radošću dolazim među vas kao hodočasnik u ime Isusa Krista. Srdačno pozdravljam ljubljenu hrvatsku zemlju i, kao nasljednik apostola Petra, velikim zagrljajem grlim sve njezine stanovnike. Napose pozdravljam katoličku zajednicu: biskupe, svećenike, redovnike i redovnice, vjernike, te posebice obitelji ove zemlje, koja je blagoslovljena navještanjem Evanđelja, nadom života i spašenja za svakog čovjeka.

Upućujem prijazan pozdrav Vama, gospodine predsjedniče Republike Hrvatske, i drugim civilnim i vojnim vlastima ovdje okupljenima. Zahvaljujem Vam, gospodine predsjedniče, na srdačnim riječima dobrodošlice te izražavam najbolje želje za visoku dužnost koja vam je povjerena, kao i za mir i za napredak cijele zemlje.

U ovome se času želim prisjetiti triju pastoralnih posjeta mog ljubljenog pretходnika, blaženoga Ivana Pavla II., Hrvatskoj te zahvaliti Gospodinu za dugu povijest vjernosti koja povezuje vašu zemlju sa Svetom Stolicom. Brojimo više od trinaest stoljeća snažnih i posebnih veza, prokušanih i učvršćenih u ponekad teškim i bolnim okolnostima.

Ta je povijest rječiti dokaz ljubavi vašega naroda prema Evanđelju i prema Crkvi. Od samih početaka, vaš narod pripada Europi te joj, na poseban način, daje doprinos u duhovnim i moralnim vrijednostima, koje su kroz stoljeća oblikovale svakodnevni život kao i osobni i nacionalni identitet njezine djece.

Izazovi suvremene kulture, prožete društvenim raslojavanjem i nestabilnošću, te obilježene individualizmom koji pogoduje shvaćanju života bez obveza u neprestanom traženju 'prostora privatnosti', zahtijevaju uvjerenost i svjedočanstvo i smionu zauzimanje u promicanju temeljnih moralnih vrijednosti, ukorijenjenih u društvenom životu i identitetu staroga kontinenta.

O dvadesetoj obljetnici proglašenja neovisnosti i uoči punopravnog pristupanja Hrvatske Europskoj Uniji, davna i nedavna prošlost vaše zemlje potiče na promišljanje sve europske narode potičući, kako svakom pojedinom tako i čitavoj zajednici, da očuva i obnovi neprocjenjivu zajedničku baštinu ljudskih i kršćanskih vrijednosti. Neka tako ova draga nacija, snagom svoje bogate tradicije, pridonese da Europska unija cje-

lovito vrjednuje to duhovno i kulturno blago.

S geslom 'Zajedno u Kristu', draga braćo i sestre, dolazim s vama proslaviti I. nacionalni dan hrvatskih katoličkih obitelji. Neka ovaj važan događaj bude prigoda za ponovno isticanje vrijednosti obiteljskog života i općega dobra, učvršćivanje jedinstva, oživljavanje nade i zajedništvo s Bogom, koji je temelj bratskog suživota i društvene solidarnosti. Već sad iskreno zahvaljujem svima koji su sudjelovali u pripravi i organizaciji moga posjeta. Pred današnjim izazovima za Crkvu i civilno društvo, zazivam na ovu zemlju i na sve njezine stanovnike, zagovor i pomoć blaženoga Alojzija Stepinca, Pastira kojega vaš narod voli i štuje. Neka prati mlade naraštaje da žive u ljubavi koja je potaknula Gospodina Isusa Krista da svoj život daruje za sve ljude.

Sveti Josip, brižni čuvar Otkupitelja i nebeski zaštitnik vašega naroda, zajedno s Djevicom Marijom, najvjernijom Ovdjetnicom Hrvatske, neka vam danas i uvijek isprose mir i spasenje. Hvala! ■

POSJET PAPE BENEDIKTA XVI. HRVATSKOJ, JUČER I DANAS

Piše Milica Krakan

Pretražujem po portalima izvještaje, snimke Youtube Papinog govora u HNK, susret i bdijenje sa mladima, proповijed. A prijatelji sa facebooka se potrudile nama koji ne bijasmo tamo, fotografijom dočarat taj jedinstven susret sa Petrovim nasljednikom.

Prekrasni dojmovi! Ne znam je li dojmliivije to nepregledno mnoštvo vjernika ili susret mladih s Papom. Gledajući raspjevano mnoštvo mladih Hrvatica i Hrvata osjećam još veći ponos i sreću, pripadnošću tom malom katoličkom Hrvatskom puku, tom napaćenom narodu kojega je samo snaga vjere kroz stoljeća držala i održala na ovim prostorima. Papine riječi ohrabrenja, nade i poticaja da i nadalje budemo nositelji

Kristove riječi, Papine poruke obiteljima i posebno mladima odzvanjaju mi u ušima.

I dok s radošću zahvaljujem Bogu na daru tog znakovitog Papinog pastirskog posjeta mojoj maloj napaćenoj zemlji, još mi negdje u pozadini gorak okus od podvala protivnika dolaska Pape u Domovinu. Ti mrzitelji vjere i svega vjerskog, mrzitelji Pape i Crkve, mrzitelji Hrvatske, uporno su tjednima pokušavali Hrvatskoj naciji objasniti kako nam Papin dolazak može donijeti više štete nego koristi, jer eto, treba za njegov posjet izdvojiti 41 mil. kuna, a za Hrvatsku je to previše.

Naravno, da su sve svoje snage mrziteljstva prema Papi i Crkvi uperili tamo gdje su mislili da će najlakše naići na plodno tlo zadovoljavajući svoje zlonamjerne pohote - Facebook.

Vjerujem da su danas nakon svog čudesnog neuspjeha bili jako ljuti upravo na raspjevanu katoličku mladež kojih bijaše velik broj, na mlade obitelji koji

po vrućini sa svojom djecom dočekaše namjesnika Kristova, na nepregledno mnoštvo vjernika.

U nekoliko nametnutih rasprava o posjetu Pape uključih se i sama. Pitanje je glasilo: Treba li izdvojiti 41 mil. kuna za doček Pape? Bijah ljuta i izrevoltirana tim pitanjem. A onda sam ja počela nizati pitanja dočaravajući slijepcima kraj zdravih očiju, što to oni ne vide, gluhima kraj zdravih ušiju, što to oni ne čuju. I navest ću samo nekoliko od tih.

Pa postavim ovako:

- Koliko se milijuna kuna izdvaja za partizanske mirovine, djeci, unucima i potomcima partizana? Mi vrlo dobro znamo tko su bili partizani i kakve su tragove ostavili. Mi znamo i kad je 2. svj. rat završio. Nisam nigdje vidjela niti pročitala da je netko doveo u sumnju te milijune kuna i postavio pitanje: Zašto i do kada će se one trošiti na privilegiranu partizansku kastu? ►

- Koliko se milijuna kuna troši za ured bivšeg (transparentnog) predsjednika, iz kojeg je svakodnevno uperena strijela mržnje prema svemu što je Hrvatsko i koristi samo za blaćenje naše Domovine? Za njegovo osiguranje, čujem, još pojačano nakon Haških presuda, njegove tijelohranitelje, skupe izlete, poput nedavnog u Kinu, luksuza, kakvog si ne može ni u snu zamisliti jedan prosječan Hrvat? Nisam također nigdje vidjela niti čula da je netko postavio pitanje zašto se financira izdajnik, krivokletnik i to novcima poreznih obveznika i čemu služi njegov ured?

- Koliko se plaća elita savjetnika ureda sadašnjeg Predsjednika, tipa B. Lončar, S. Perković i njima slični, a dokazano bivši udbaši koji su radili i dan danas rade protiv interesa Hrvatske? Je li netko postavio to pitanje? Usudi li se itko upitati zašto u Uredu Predsjednika sjede ljudi koji Hrvatsku ne vole niti su je ikad voljeli, a na njih se troši silan novac?

- Koliko se pak troši na Srbe? Na privilegirane srpske povratnike, koji ni u snu nisu željeli prihvatiti Hrvatsku? Povratnike, koji su palili, rušili, mučili, ubijali, silovali, a za nagradu im se obnovile (i još obnavljaju) ili grade kuće, stanovi, daju im se prava koja ni u bivšoj državi nisu imali? No, ni to nije sve. Oni su kao nagradu za svoje zločine dobili privilegirano partnersko mjesto u Vladi i igraju odlučujuću ulogu o stanju nacije. Koliko se izdvaja za njihove tiskovine koji u srcu Hrvatske izruguju Hrvatske svetinje, pok. predsjednika Tuđmana, pljuju po svemu što je Hrvatsko i omalovažavaju? Ne radi li se i tu, o Bog samo zna, koliko milijuna kuna?

Gdje su dušobrižnici i glasnogovornici pravde? Čudno, kako su im ti milijunčici kuna sitni i nevidljivi, a ovih 41 mil. za doček Pape su toliko vrijedni da će dovest državu u propast. Njihova čudna pravda i ne pozna kršenje ljudskih prava, uzimajući u obzir da Hrvati kao većinsko katolički narod, ima pravo ugostiti poglavara svoje Crkve, bez pitanja i odobrenja razularene glasne manjine kojoj je darovan veliki publicitet od strane medijskih plaćenika i potplaćenika.

Čitajući komentare za i protiv financiranja Papinog posjeta, dobila sam do-

jam da se toj glasnoj i privilegiranoj grupi buntovnika i nezadovoljnika, priklonila i jedna grupica tobože vjernika, jer eto, oni bi taj novac potrošili radije u neke humanitarne svrhe, a Papa neka lije-po sjedi gdje jest, tamo u svom Rimu. Od svog "humanog/itarnog osjećaja" i ne vide kako im svakodnevno krađu iz vlastitog džepa i to sve po čudnim kriterijima izdvajanja sredstava.

Tako gledam statistiku izdvajanja sredstava za nacionalne manjine, i imam osjećaj da se nalazim u zemlji čudesa. I na čas poželjeh biti jedna od tih, privilegiranih, ali naravno samo u smislu privilegija i povlastica koje im moja čudna zemlja daruje. A ja vrlo dobro znam kako bi te privilegije uložila u nepriviligirane Hrvate; počevši od branitelja, kao dar zahvalnosti za ostvareni stoljetni Hrvatski san, djeleći pravedno sredstva i pazeći da ona dopru do onih kojima je Hrvatska i Hrvatski nacionalni interesi, Hrvatska kultura i baština u srcu i duši, tako da moja Domovina bude prosperitetna, a njezini stanovnici ponosni i sretni.

Da, kad bi samo jednim dijelom tih sredstava mogla raspolagati, osigurala bih miran život mnogim obespravljenim braniteljima, pomogla obiteljima i umirovljenicima, pomogla njegovati i očuvati Hrv. kulturnu baštinu, i ne bismo imali ruševne dvorce po Hrv. Zagorju i drugdje, te sramotno ruševne spomenike koji nekoć bijahu znak hrvatskog identiteta, takva bi raspodjela bila pravedna.

Ako bi jedan dio tih sredstava uložila u jezik i kulturu, onda bi se našla koja kuna i za prijevod sramotne haške presude o kojoj vladarica Hrv. Vlade tek na svom šturom engleskom nešto razumije? Pa kad ona ne razumije, smatra valjda da niti narod ne treba ništa znati niti razumjeti. Cilj je postignut. Nakon presude još samo put u rajsku EU i čudesna zemlja ulazi u bajku zajednice grabežljivaca u Brüsselu gdje će je ova-ko poniženu i obespravljenju očerupati do kraja.

No, na žalost, u mojoj zemlji čudesnih kriterija najgore je biti Hrvat, još samo omraženije je biti branitelj. Biti radnik i od svoga rada dostojanstveno živjeti, biti dijete sretnog djetinjstva ne brinuti se hoće li ti roditelji pribaviti najpotrebnije, biti školarac ili student ne strepeći za svoje sutra, biti znanstvenik i svoje znanje u svoju zemlju ugraditi, biti umirovljen i svoje znanje i iskustva prenositi na generacije koje dolaze, a ipak uživati stečenu mirovinu - sve je to u mojoj zemlji čudnih kriterija, utopija. Jer, za sve ove nepriviligirane Hrvate - kad se podmire privilegirani (stranci) ne ostane ništa.

Ti čudni kriteriji su do apsurdna čudni uzimajući u obzir da umjesto obnavljanja, njegovanja i promicanja hrvatske kulture, spomenika i baštine, se grade i

obnavljaju četnički i partizanski spomenici, financiraju takozvane razne nevladine udruge i istospolne zajednice i sl. O kakvim je kriterijima riječ, nije teško zaključiti.

Ovi privilegirani (nacionalne manjine) koristeći sve ono što im i ne pripada, mudro šute. Njihov osjećaj poštivanja Hrvatske Države i većinskog hrvatskog naroda s kojima bi trebali dijeliti istu sudbinu, posebno u ovo vrijeme gospodarske krize, se ne da primjetiti. Jer, oni su plaćeni da vladajućima plješču i povlađuju.

I spominjući branitelje, ne mogu ne spomenuti jedan detalj nedavnog susreta na radom mjestu s jednim starijim švicarskim bračnim parom. Nakon par kratko poslovno razmjenjenih riječi, rekoše kako idu u Yu na jedan od (očigledno Hrvatskih otoka) na ferije kod poznanika i prijatelja, a taj se vratio na svoj otok. Već su bili dole u Yu, i zemlja i ljudi su prekrasni. I pustih ih pričati mi o toj zemlji ne odajući se da sam i sama odozdo, želeći iskušati njihovo "znanje" i saznanja o toj prekrasnoj zemlji. Primjetih da nisu mogli odmah zaključiti po mom prezimenu odakle sam i moja radoznalost se pretvorila u igrokaz s ljudima koji mi pokušavaju dočarati tu čudnu zemlju, pričajući uglavnom u Yu kontekstu sna i blagostanja od prije. I možda bi me ti moji sugovornici i ambasadori promicanja Yu teze i dalje podučavali o Yu povijesti mog Hrvatskog naroda da ih nisam prekinula u momentu kad su u najcrnjem i omalovažavajućem kontekstu spomenuli hrvatske branitelje. Ne znam jesu li ostali više šokirani i zatečeni mojom reakcijom da sve to nije točno što govore ili saznanjem da sam Hrvatica. Pokušavši se moji stari sugovornici izvući izgovorom da su ipak to saznanja od njihovog prijatelja povratnika (iz Horgena) koji se u tu Domovinu vratio uživati mir koji su mu upravo ti omraženi hrvatski branitelji osigurali, a stari Švicarci mi rekoše, kako oni nemaju protiv nikoga ništa.

Spominjući hrvatske branitelje kao razularenu bandu, svrstavajući ih uz bok kriminalcima, u veliki teret i uteg Države koju navodno iskorištavaju, u dangube, ljenčine i besposličare, u privilegirane mase, takvu sliku šire Yu nostalgici među strancima, a ovi to prenose dalje.

Taj sam dan bila i tužna i sretna. Tužna, što takvi ne odustaju od sijanja mržnje na sve što je Hrvatsko i nama Hrvatima sveto, a sretna da su baš ti Švicarci naišli na mene i u nekoliko rečenica imali priliku dobiti sliku o zaista privilegiranim u mojoj čudnoj, prekrasnoj Hrvatskoj zemlji sa još čudnijim kriterijima. ■

100'000 SVIJEĆA NEKADA, JEDNA DANAS - POGREBNA RADIO 101 NEKAD I DANAS

Priredila Dunja Gaupp

Glavna tema svih novinarskih pera, radio i tv izvijestitelja širom Hrvatske krajem studenoga 1996. bio je prosvjed navodno 100 tisuća Zagrepčana okupljenih na Trgu bana Josipa Jelačića. Upaljenim svijećama prosvjedovali su protiv odluke Vijeća za telekomunikacije da koncesiju za emitiranje na frekvenciji 101 dobije Globus 101, umjesto zagrebački Radio 101, popularno nazivan Stojedinica.

Bio je to, pisali su, najmasovniji protestni skup protiv "autokratske vladavine Franje Tuđmana i njegove odluke o ukidanju Stojedinice". Predsjednik je pak tada imao drugih i većih briga od Radija 101. Naime, nalazio se na liječenju u SAD-u. Da je bio zdrav i u Hrvatskoj, ni tada se vjerojatno ne bi zalagao za dodjelu koncesije vlasniku Europapress holdinga, Ninoslavu Paviću, čije su ga tiskovine (Globus, Arena...) najviše i najneukusnije kritizirale i napadale. Ali, samim tim što je ostvario hrvatski san, Franjo Tuđman je morao biti kriv za sve negativne pojave, pa i one koje su napravili oni koji su ga stalno razapinjali na križ.

Na raspisani natječaj za dodjelu frekvencije 101, javili su se Ninoslav Pavić s projektom Globus 101, grupa privatnih investitora s projektom Zagrebački krugoval i postojeći Radio 101. Pavić se pobojao prijetnji da će ljudi prestati kupovati njegove tiskovine, pa je dodjeljenu mu koncesiju prepustio Stojedinici, koja nije pristala na ponuđenu im suradnju s Globus 101. *"Ako ljudi s Radija 101 ne vide interes da s nama zajedno naprave radio, mi se s njima ne želimo konfrontirati"*, rekao je Pavić.

Radio 101 je od 90-tih godina u većinskom vlasništvu samih zaposlenika. Grad Zagreb je do 2008. bio vlasnik 25 % dionica, koje je tada prodao postojećim suvlasnicima. Stojedinica se financirala prodajom medijskog prostora, proizvodnjom reklamnih audio spotova, sponzorstvom i donacijama. S obzirom da su donacije stizale od Soros Foundation, Europske Komisije, UNESCO SOS Media ..., ne čudi što je Mesić odlikovao Radio 101 i urednicu Zrinku Vrabec-Mojžeš "Redom hrvatskog pletera" za doprinos razvoju demokracije u Hrvatskoj. Zrinka Vrabec-Mojžeš je u vrijeme velikog prosvjeda 1996. bila glavna urednica. Neki su je hvalili zbog "jasnih i britkih stavova", a pametni ljudi su se čudili njenom britkom jeziku. Ostati će zapamćena po gostovanju u HTV-ovoj emisiji "Motrišta", gdje je voditeljica emisije rekla da ona tu emisiju zo-

ve "Motrišta", a tijekom gostovanja u "Latinici" iznijela je nekoliko komentara o hrvatskom predsjedniku Franji Tuđmanu, kojih bi se zastidio i najveći prostack. Ni prema slušateljima radija nije poznavala mjeru, tako jednom izjavljuje da joj je najvažnije "što smo zadržali publiku koja misli svojom glavom, mi smo uvijek glas onih koji slobodno misle, koji se usuđuju kritizirati, koji ne podržavaju slijepo ni jednu vlast i koji ne potpadaju pod masovnu hysteriju i komercijalizirane medije koji su preplavili Hrvatsku posljednjih petnaest godina." Slušateljima koji se nisu slagali s takvim programom, izravno je poručila da oni "nisu slušatelji koje radio želi", a nad gostima u studiju koji su se usudili drugačije misliti od glavne urednice Vrabec, brutalno se izživljavalo.

Slušatelji i kolege zamjeravali su joj otvoreno i pretjerano pokazivanje naklonosti prema tadašnjem predsjedniku Mesiću. Kao anegdote su prepričavane zgode s javnih događaja na kojima je predsjedniku trčala u zagrljaj. A potpuno neprimjerno ocijenjeno je i neutješno ridanje nad smrću Ivice Račana tjednika prije no što je on zaista umro.

U Latinici (2008.) u kojoj je tema bio general Gotovina, ona kaže: "General Gotovina je poruka Hrvatskoj vladi, evo ja ću sada koristiti svoje europske izvore. Čak iz britanskih izvora i diplomatskih izvora u Briselu. To je dakle poruka Hrvatskoj da se zabrine zbog nevladavine prava. Vladavina prava jedan je od temelja EU. I to je i poruka svim zemljama t.zv. zapadnog Balkana, mrzili mi taj naziv ili ne, taj naziv postoji, on se upotrebljava u EU. To što se moglo čuti u Europskom parlamentu...."

Otkada su poznati njeni izvori, postalo je jasno po kojoj je liniji stigla u Predsjedničke dvore kao savjetnica novog hrvatskog predsjednika Ive Josipovića. I to, usprkos tome što je u tom trenutku i sama bila suvlasnica tvrtke "Radio 101" koja državi duguje 19 milijuna kuna. Dugogodišnji predsjednik Radija 101, Darijo Dusper, kazao je da porezi i doprinosi državi nisu plaćani, jer "su na taj način on i njegovi ljudi željeli pokazati svoju neovisnost o državi"! Takvim su ponašanjem i postupcima vlasnici Stojedinice postali omražene osobe koje besramno zagovaraju političku opciju koja je došla na vlast 2000. godine.

KAKO JE POSLOVAO RADIO 101

U Gajevoj se živjelo na velikoj nozi, novac se trošio šakom i kapom. Vozili su se luksuzni automobili na leasing,

bezpotrebno se, dakako avionom, putovalo na luksuzne lokacije zbog potpuno besmislenih događaja, plaće i honorari davali su se na ruke, na posao se dolazilo po želji i jednako tako odlazilo, godišnji odmori su trajali prema potrebi, snimali su se filmovi o veličini Radija 101, organizirale raskošne izložbe, izdavale monografije. Bilo je godina kada se na reprezentaciju trošilo oko 650 tisuća kuna. Radio je zapošljavao 59 ljudi, i isto toliko honoraraca, u poduzeću koje ne bi trebalo, ni smjelo, imati više od 20-tak zaposlenih. Nova Uprava je zatekla dugove u iznosu preko 15 mil. kuna, od toga 8 milijuna na ime neuplaćenog doprinosa za zaposlenike i poreza na dodatnu vrijednost. Mnoge transakcije knjigovodstveno nisu provedene, a veliki dio potraživanja je bio nepostojeći, pa je nova Uprava podignula kaznenu prijavu protiv bivšeg predsjednika Uprave Darija Duspera i knjigovodstvenog servisa Ergonet. Račun tvrtke je u siječnju 2010. godine blokiran zbog velikog duga prema državi. Nova uprava možda i nije suodgovorna za nastalu situaciju, ali je svejedno paradoksalno da pomoć očekuje od države kojoj duguje milijune. No, niti Grad Zagreb, niti ministarstvo financija, potpuno opravdano, ne namjeravaju bacati novce u šuplju vreću. Ne pomaže više ni Pantovčak. Josipović odbija primiti u audijenciju novo vodstvo Radija 101 s komentatom da je u toj tvrtki bilo kriminala. To što se kriminal događao u vrijeme kada je njegova savjetnica bila suvlasnica tvrtke, nije tema.

Radio 101 nije ni prva ni zadnja tvrtka koja se sličnim metodama i jednako "uspješnim" poslovanjem dovela u stečaj. To, dakle, ne bi bila posebno zanimljiva vijest, kada se ne bi radilo o onima koji su neumoljivo i oholo kritizirali korupciju i nepotizam, naravno samo u HDZ-u. Dok je narod naivno mislio da su oni borci za korektnost i poštenje, oni su se borili oko podjele kolača. ■

Svoj početak Radio 101 ima u Omladinskom radiju koji je počeo emitirati 8. sibnja 1984. iz prostorija u studentskom domu "Stjepan Radić" na zagrebačkom Jarunu. Bio je to prvi neovisni studentski radio u tadašnjoj državi. Trebao je biti ispušni ventil za buntovnu gradsku mladež, pa mu je prva definicija bila "radio za ljude s asfalta". U strogo kontroliranom eteru ubrzo su se mogle čuti "revolucionarne" misli, što nikako nije bilo po volji vlastodršcima. Samo godinu dana nakon osnivanja, pokušalo se ugasiti radio, ali popularnost mu je bila već tako velika da se to nije moglo tek nezapaženo napraviti. ■

MEĐUNARODNA ZAJEDNICA PREKRAJA POVIJEST HRVATSKE U KORIST OSTVARENJA PROJEKTA "VELIKA SRBIJA" NADOLAZEĆI BALKANSKI RAT

Jeffrey T. Kuhner - novinar američkog Washington Times-a koji sa zanimanjem prati i komentira razvoj situacije u Hrvatskoj i na području bivše zemlje, objavio se i u svezi presude Haaškog suda našim generalima. On predviđa novi rat na području Balkana zato što Međunarodna zajednica prekraja povijest Hrvatske u korist ostvarenja projekta "Velika Srbija".

Hrvatsku se gura u novi rat. Na Balkanu će opet eksplodirati nasilje. Pitanje je samo vremena kada će se to dogoditi. Takozvana "međunarodna zajednica" centar je potpaljivanja vatre i sukoba.

Nedavno je Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju (ICTY) sa sjedištem u Haagu, u Nizozemskoj, osudio hrvatskog generala Antu Gotovinu na 24 godina zatvora. ICTY presude s pravom su izazvale ljutnju i prosvjede diljem Hrvatske.

General Gotovina osuđen je zbog "zapovjedne odgovornosti" tijekom vojne akcije, poznate pod imenom "Oluja", u kolovozu 1995., a kojom je učinkovito okončan hrvatsko-srpski rat. ICTY navodi da je hrvatski general nadzirao protjerivanje 100.000 Srba i ubojstva stotina civila. Prema sudu za ratne zločine Ujedinjenih naroda, borba za oslobođenje Hrvatske predstavlja "udruženi zločinački poduhvat."

ICTY-jeva presuda je apsurdna i pretjerana. General Gotovina nije ratni zločinac, nego hrvatski domoljub i heroj pod čijim je zapovjedništvom obnovljena hrvatska teritorijalna cjelovitost. Štoviše, zadao je odlučujući udarac preminulom srpskom diktatoru Slobodanu Miloševiću i njegovom snu o "Velikoj Srbiji".

Od 1991. do 1995., Miloševićeve ubojice harale su u cijeloj regiji. On je iskoristio raspad Jugoslavije - umjetne višenacionalne države - kako bi ostvario svoj cilj, t.j. stvorio Veliko srpsko carstvo koje bi se protezalo od Dunava do Jadrana. Srpske paravojne postrojbe u Hrvatskoj, koje je pomagala i podržavala JNA, upravljale su ratnim razaranjima tokom agresije. Rezultat je bio: okupacija trećine hrvatskog teritorija, preko 180.000 Hrvata je etnički očišćeno, a gotovo 20.000 civila ubijeno.

Miloševićev cilj je bio, okupirani hrvatski prostor spojiti sa gotovo 70 % okupiranog prostora u susjednoj Bosni. To možemo nazvati stvaranjem države na genocidan način.

"Oluja" je zaustavila sve to. Vojska generala Gotovine pokrenula je ofenzivu uz pomoć Amerike i ostvarila zapanjujući uspjeh: civilne žrtve su bile minimalne, borbe su trajale samo tri dana, a poraženi pobunjeni Srbi morali su potpisati Daytonski mirovni sporazum 1995. Štoviše, za brojne medije - Washington Times, Wall Street Journal, Newsweek i Jeruzalem Post, general Gotovina je nevin, nije napravio nikakav zločin niti kriminalno djelo i nepravedno je osuđen. Nikada nije naredio, čak ni tolerirao bilo koji zločin. U stvari, po tome pitanju tužiteljstvo ICTY-a se pokazalo prilično jadnim. Nisu uspjeli dokazati da je general Gotovina bio odgovoran za udružene kriminalne radnje. Razlog je jednostavan: nije odgovoran i zato nema dokaza.

Istraživanjem akcije Oluja zaključeno je: Nalog za evakuaciju srpskog stanovništva iz tzv "Krajine" u zonu okupacije došla je iz Beograda nekoliko dana prije početka Oluje. Milošević je, shvativši da će biti vojno poražen, naredio hrvatskim Srbima evakuaciju u BiH i Kosovo, te na taj način svoje osvetničke ciljeve pokušao ostvariti tamo. To je učinjeno čak i prije nego što su hrvatske snage započele svojom vojnom akcijom.

Dakle, cijeli kazneni progon, optužnica i presuda protiv generala Gotovine, počiva na divovskoj prijevari: evakuacija srpskog stanovništva dogodila se na izričitu zapovjed Beograda lokalnim srpskim vlastima. Dakle, hrvatske snage nisu mogle počinuti "etničko čišćenje". ICTY-jeva presuda je prijevara.

Sud Ujedinjenih naroda političko je oružje kojim se pokušava donijeti konačnu presudu o balkanskim ratovima iz 90-ih godina. A presuda je jasna: sve su strane krive za zlodjela, niti jedna strana ili nacija nije odgovornija od drugih. To je ono što Srbija godinama zahtjeva. Trudili su se svoju nacionalnu sramotu i odgovornost za genocid pokriti moralnom ekvivalencijom.

Dakle, presuda protiv generala Gotovine je veliki trijumf za Beograd. Srpski revanšisti tvrde da ICTY-jeva presuda omogućava promjenu hrvatskih međunarodnih granica. Beogradskim nacionalistima, predvođenim omrznutim Tomislavom Nikolićem, u anketama je porasla popularnost. Oni traže obnovu

Velike Srbije. ICTY im je pokazao put: Ako je hrvatski rat za neovisnost bio "udruženi zločinački poduhvat", onda je cijela država Hrvatska - po toj ludog logici - utemeljena na ratnim zločinima i etničkom čišćenju.

To je razlog zašto hrvatska vladajuća stranka HDZ, nije smjela poslati generala Gotovinu u Haag, iako je Europska zajednica upravo izručenje generala Gotovine postavila kao preduvjet za daljnje razgovore u pristupu u EU. Izručenjem generala Gotovine HDZ je postupio bezobzirno i suprotno nacionalnim interesima. HDZ tvrdi da će pomoći odvjetničkom timu generala Gotovine u izradi žalbe. Ali, po tome pitanju stižu prekasno. Haaški sud nastoji na hrvatskom generalu napraviti primjer. Njegova sudbina je zapečaćena, bez obzira što hrvatska Vlada pokušava učiniti - i HDZ vođe to znaju.

HDZ-ov režim je fundamentalno izdajnički. Nakon što je dobio rat, Zagreb gubi mir. HDZ je izdao generala Gotovinu, branitelje i teško stečenu hrvatsku neovisnost. U svom luđačkom dodvoravanju Bruxellesu, prodao je Hrvatsku. HDZ mora biti poražen i pometen u prašinu povijesti, a zamijenjen novom konzervativnom strankom - onom koja će pružiti biračima prave domoljubno-populističke opcije.

Hrvati moraju zahtijevati bezuvjetni prekid suradnje Zagreba s Haaškim sudom, povlačenje zahtjeva za ulazak u EU, oslobođenje generala Gotovine, prebacivanje svih optuženika na domaće sudove i inzistirati na zaustavljanju svih napada ICTY-a na hrvatsku teritorijalnu legitimnost. Ukratko, vrijeme je da Hrvatska bude na prvom mjestu. Presude ICTY-a dale su ultranacionalističkim Srbima ono što žele: još jedan metak u rascijepljenu Hrvatsku. Vjetrovi rata pušu. Predaja generala Gotovine u Haag bila je ogromna greška.

Jeffrey T. Kuhner - Washington Times ■

ESTER GITMAN:

HRVATI SU SPASILI TISUĆE ŽIDOVA, A STEPINAC JE SVETAC

... Iz Sarajeva sam pobjegla 1941., ali s majkom sam se zbog njenih roditelja vratila nakon rata 1945. Brzo su shvatili da nakon ustaškog ne žele živjeti pod Titovim komunističkim režimom i kao osmogodišnja djevojčica zauvijek sam napustila rodni grad i preselili smo se u Izrael. Hrvatski jezik nikad nisam potpuno zaboravila, ali sam ga obnavljala prije desetak godina kad sam počela spremati doktorat u New Yorku. Uz pisane dokaze o spašavanju Židova i toplim ljudskim pričama koje sam pronasla, najveće iznenađenje za mene je bio nadbiskup Alojzije Stepinac, za kojeg prije nisam nikada čula. Imala sam krivu

percepciju, kao mnogi Židovi, da su katolički svećenici služili ustaškom režimu i onda sam pronasla Stepinčeva pisma i znala sam da držim svjetlo u rukama. Zamislite, Stepinac je još 1938. g. na jednom predavanju rekao da Hrvati žele državu i da je mogu dobiti, ali nikako ne smiju biti neljudi i osvećivati se drugima nego je graditi na temeljima pravde i jednakosti.

.... Stepinac je živio sa svojim narodom, on je bio svećenik, intelektualac i čovjekoljub. Duboko je suosjećao sa svim žrtvama i sve njegove misli i djela bili su usmjereni prema spašavanju svog puka, ne samo Židova. Meni nikako nije jasno zašto vi Hrvati niste znanstveno proučili i činjenicu da su neki pošten i pametni Hrvati tijekom NDH spašavali i predstavnike srpskog naroda. To je tema o kojoj također imam puno dokumenata. Stepinac je u ratnim, teškim okolnostima postavio neke humane norme i

pridrжавao se temeljnih ljudskih prava te je bez straha za svoj život pisao Artukoviću upozoravajući ga da će ustaški zločini baciti stigmu na hrvatski narod. On je govorio da su ustaše "uništile tijelo i dušu hrvatskog naroda". Kad je Heinrich Himmler u svibnju 1943. došao Paveliću i tražio da se u logore u Njemačku pošalju i Židovi iz miješanih brakova upravo je Stepinac zaustavio te strahote.

(iz intervju za Večernji list)

"NA HRVATSKIM CRPKAMA NAJOPASNIJI SU - ZAHODI" BOLJI SMO OD MNOGIH

Priredila D. Gaupp

Jedan dobronamjerni čitatelj HKZ internetske stranice poslao mi je tekst iz hrvatskih novina pod naslovom: "Na hrvatskim crpkama najopasniji su - zahodi"! Mrštim se i prelazim s naslova na članak: "Hrvatski autoklub (HAK) objavio je rezultate testiranja kvalitete, sigurnosti i cijena na benzinskim postajama u 11 europskih zemalja...." Aha, sad znam o čemu se radi, jer sam i u švicarskim novinama čitala o tome i bila ponosna na rezultate testiranih hrvatskih benzinskih postaja. Ali, zašto onda naslov koji daje naslutiti nešto loše, a ne dobro? Pa naše su benzinske crpke među najboljima u Europi!

Prije svega treba naglasiti da niti jedna testirana postaja u Europi nije dobila najvišu ocjenu "vrlo dobro". Od 9 testiranih crpki u Švicarskoj samo su dvije ocijenjene sa "dobro", ostale su dobile ocjenu "dovoljno". Od 8 crpki u Španjolskoj samo je jedna dobila ocjenu "dobro", sve ostale "dovoljno". Od također 8 crpki u Nizozemskoj, jedna je ocijenjena sa "dobro", njih šest sa "dovoljno", a jedna "loše".

Od 4 testirane hrvatske crpke, tri su ocijenjene sa "dobro", a jedna sa "dovoljno". O testu benzinskih postaja u Europi ovako pišu švicarske novine:

Švicarski automobilski klub TCS, zajedno s partnerskim autoklubovima Europe, testirao je 77 benzinskih crpki. U tu su svrhu od sredine studenoga 2010. do 5. siječnja 2011. izvozili preko 30'000 km po autocestama 11 europskih zemalja, uključujući Švicarsku i Hrvatsku. Ocjenjivano je 80 kriterija obuhvaćenih

u šest kategorija:

1. pristup crpki i izlaz (jasna pristupna signalizacija, sigurnost ulaza i izlaza, jasni podatci operatera, navodi o vrsti goriva i njegovoj cijeni, odvojeno područje tankanja za privatne automobile i tegljače),
2. područje benzinskih crpki (pomoć i ponašanje osoblja, odgovori na pitanja, upotreba kreditnih kartica, slobodni izbor količine goriva, korektno izvršenje novac, podrška ljudima s posebnim potrebama, izbor goriva, ispravnost uređaja, ispitivač tlaka u gumama, čišćenje vjetrobrana, rukavice za jednokratnu uporabu, papirnati rupčići, čistoća, potvrda o ispravnosti mjerača),
3. dućan (košarica sa šest proizvoda: motorno ulje, sredstvo za čišćenje vjetrobrana, kutija hitne pomoći, sigurnosni prsluk, vučni konop, cestovne karte),
4. higijena (odvojene toalete, pristup, stanje sanitarija, potrošni materijal u dovoljnoj količini), uzorci su laboratorijski testirani,
5. cijene 5 artikala (0,5 l mineralna voda, 0,5 l coca-cola, šalica kapučina, čokoladni prutić, sigurnosni prsluk). Svaki test je fotografski dokumentiran. Rezultat bodovanja izražen je ocjenama: vrlo dobro, dobro, dovoljno, loše, jako loše.

U ukupnom poretku prva tri najbolja mjesta zauzele su zemlje istočne Europe: Češka, Slovenija i Hrvatska i to zahvaljujući dobro održavanim objektima i dobrim dućanima. Švicarske crpke dobile su ocjenu "dovoljno", a na začelju se nalazi Nizozemska.

Uzimajući u obzir kupovnu moć, nakuplje su trgovine na njemačkim crpkama, a slijede ih Švicarska i Austrija, dok su Hrvatska, Slovenija i Češka na kraju te liste. Tko kupuje na benzinskim postajama, mora prihvatiti i velike razlike u cijeni. Tako primjerice, sigurnosni prsluk u Francuskoj stoji 2.10 eura, a u

Švicarskoj 18.36 Eura. Šalica kapučina u Austriji stoji 3 Eura, u Češkoj za taj iznos dobivate šest šalica tog talijanskog specijaliteta.

TESTIRANI TUNELI U EUROPSKIM ZEMLJAMA

Još jedan test u kojem je Hrvatska pozitivno ocijenjena. 2006. g. testirana su 52 tunela u 14 europskih zemalja. Ocjene su bile: jako dobro, dobro, dovoljno, nedovoljno, zabrinjavajuće.

Najboljima su ocijenjeni tuneli u Švicarskoj, Sloveniji, Slovačkoj i Hrvatskoj (jako dobro i dobro). Dva tunela u Norveškoj ocijenjeni su sa dovoljno i zabrinjavajuće. Jedan tunel u Velikoj Britaniji ocijenjen je kao "zabrinjavajući". Od osam tunela u Španjolskoj, čak dva su dobila ocjenu "zabrinjavajuće", a jedan "nedovoljno". Na začelju liste bila je Italija, čija su 4 tunela dobila ocjenu "zabrinjavajuće", jedan "nedovoljan" i jedan "dovoljan".

To su samo dva primjera koja govore o tome kako smo u mnogočemu bolji od drugih. I umjesto da se o njima govori kao o svjetlim točkama koje bi trebale biti primjer da se može kad se hoće, kod nas su ili zatajeni ili se prikazuju u potpuno krivom svjetlu. Zašto sami sebe prikazujemo lošima, čak i tamo gdje smo bolji od drugih? ■

NADOMJESTAK ZA OTKAZANI HRVATSKI BAL

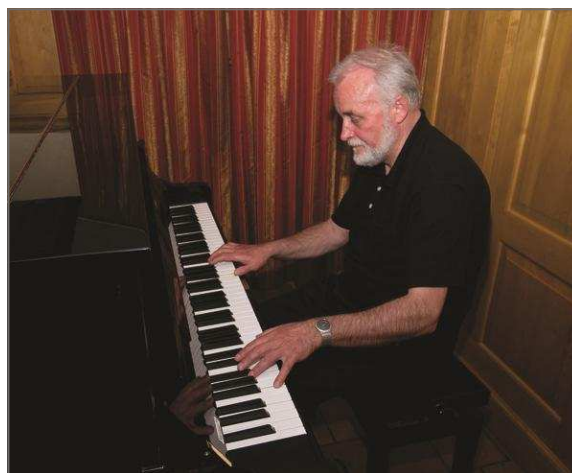
37. Hrvatski bal trebao se održati 26. veljače o. g. Tjedan dana prije, u obitelji jednoga od organizatora dogodila se nesreća. Iz straha od najgorega i solidarnosti prema obitelji, odlučili smo otkazati bal.

Bogu hvala, najgore se nije dogodilo. S olakšanjem smo primili vijest da nesreća nije bila tako teška kako je izgledalo na početku.

Bio je to razlog za veselje, stoga smo, kao nadomjestak za otkazani bal,

naknadno organizirali jednu sličnu večer na istom mjestu, nekoliko tjedana poslije (03.04.2011.). U kratkom vremenu uskladiti termine, nemoguće je, tako da nažalost mnogi nisu mogli doći te večeri.

Prisutnima je ipak bilo lijepo, večera je bila odlična, a glazbeni prilog prof. Matarića učinio je ostatak potreban za ugodnu atmosferu. Zaključno se može reći – bilo nas je malo, ali nam je bilo lijepo u gotovo intimnoj atmosferi restorana Gasthof Sternen Kloster Wettin-gen. ■

D. Gaupp, Pia-Maria Rutishauser-voditeljica biblioteke, J. Cigelj

I najmlađi su našli literaturu za sebe, Lisa s mamom Mariom.

„APARTMAN 102 – OMARSKA“ U ŠVICARSKOJ OD 05. – 07. TRAVNJA 2011. JADRANKA CIGELJ

Odavno planirana, konačno je uspješno ostvarena posjeta gospođe Jadranke Cigelj Hrvatskoj kulturnoj zajednici. Posebno smo radosni što smo za predstavljanje njezine knjige uspjeli zainteresirati čak dvije švicarske biblioteke, Mediathek Brig i Stadtbibliothek Baden.

STADTBIBLIOTHEK BADEN, 07.04.2011.

Uz ukusni aperitiv kojeg je sponzorirala hrvatska Firma MAGO AG, za dobar ugođaj brinuo se predsjednik Matarić domaćim šlagerima.

MEDIATHEK BRIG, 05.04.2011.

U ugodnom ambijentu gradske knjižnice u Brigu, okruženi policama punih knjiga, ljudi su sa zanimanjem očekivali početak predstavljanja autorice knjige „Apartman 102 – Omarska“, gospođe Jadranke Cigelj.

U ime gradske knjižnice, prisutne je pozdravila gđa. Melanie Sarbach, koja je u kratkom uvodnom govoru predstavila novi projekt švicarskih knjižnica „Wenn die Wege sich kreuzen“, a koji starta upravo s predstavljanjem knjige gospođe Jadranke Cigelj.

U ime švicarskih organizatora, Hrvatske kulturne zajednice i troje autora koji su nastupili te večeri, prisutnima je dobrodošlicu zaželjela Marija Čulap Imhof, voditeljica HKZ ogranka Wallis i moderatorica večeri.

Gospodin Osvin Gaupp, glavni urednik Društvenih obavijesti, ukratko je predstavio gđu. Cigelj prisjećajući se prvog susreta s njome u vrijeme kada je tek bila oslobođena iz srpskog konclogora Omarska. Predao je riječ autorici knjige i zamolio je da pročita odabrane dijelove. Gospođa Cigelj se, vidno uzbuđena, zahvalila na pozivu i lijepom odazivu zainteresiranih, većinom Švicaraca. Pročitati će, rekla je, samo uvodnik. Boji se da će je ponovno oživljena sjećanja savladati, te moli gđu. Dunju Gaupp da preuzme čitanje izabranih dijelova knjige.

Između pojedinih, pažljivo izabranih dijelova knjige, u dvorani punoj emocija, mogla se čuti samo još tiha klavirska glazba s CD-a prof. Ivana Matarića, predsjednika HKZ.

Slijedilo je predstavljanje zbirke pjesama gospodina Ivice Ivankovića „Pjesme su dio mene“. Neke, na njemački prevedene, čitala je mlada Sarah Imhof. Također na njemački preveden je dio knjige gospođe Marije Vučković – „Biće enigma“, kojeg je pročitala autorica osobno.

Na kraju programa sve troje autora nagrađeni su pljeskom i čestitkama. Iz publike su bila postavljena pitanja gđi. Cigelj, na koja je ona iskreno i otvoreno odgovarala. Jedan Švicarac, poznata osoba na uglednom položaju u Ober-

Marija Čulap Imhof i Jadranka Cigelj

wallisu, predložio je gospođi Cigelj ponovnu posjetu Wallisu, ali da tada o svojim doživljajima govori u švicarskim školama. Knjiga je, po njegovom mišljenju, toliko vrijedno povjesno svjedočanje, da bi ga mladi morali čuti i zapamtiti. Na kraju zvaničnog dijela autorica se svojim autogramom u kupljene knjige i ljubaznim stiskom ruke još jednom srdačno zahvalila.

Uz aperitiv, kojeg su priredile i sponzorirale hrvatske žene iz Oberwallisa, članice folklorne skupine „Posavski dragulji“, raspravljalo se o autorskim djelima, vodili es zanimljivi razgovori i izmjenjivale ideje o daljnjoj suradnji.

Svoje zadovoljstvo naša Marija Čulap Imhof, HKZ organizatorica u Brigu, ovako je formulirala:

“Ako upotrijebim komentare prisutnih, mogu samo reći: super promidžba autorskog djela „Apartman 102“ u njemačkom govornom području. Zar nije divno što su i druge nacije prepoznale kvalitetu hrvatske autorice i njenog autorskog djela, osobno mislim da je gospođa Cigelj to već odavno zaslužila.

■

O. Gaupp

Sarah Imhof

D. Gaupp, Melanie Sarbach, Jadranka Cigelj

JADRANKA CIGELJ

Razgovor napravila Dunja Gaupp

Draga Jadranka, poznajemo se dugi niz godina, no ja sam se uvijek ustručavala pitati te o najbolnijem periodu tvoga života, ne želeći kopati po starim ranama. Uz tvoje odobrenje, neka od tih pitanja postavljam sada.

Muče li te još uvijek strahote koje si doživjela?

Ja sam očistila dušu otkako sam napisala knjigu. Zatvorila sam zadnju stranicu, jer inače ne bih imala nikakve budućnosti. Psihijatra sam možda trebala kada sam izašla iz logora, ali za njega nisam imala vremena boreći se za opstanak. Pišući knjigu, bila sam sama sebi najbolji psihijatar. Fizički smo sve mi logorašice nakrnenog zdravlja, strahote smo pretumbale. Bile smo jedna drugoj psihoterapeuti, pričale smo, mi smo se i šalile, mi smo to i u logoru radile. Ako nema šale, čovjek je gotov.

Kako? U logoru ste se šalile?

Najjača životinja je čovjek. Što smo sve preživjele mi, žene dobrog imovinskog stanja, pretežno sve s karijerom na zavidnoj razini, nevjerojatno je. Iznenada smo se našle u situaciji da niti što imamo, niti smo znale hoćemo li živjeti, ne idućeg dana, nego iduće minute. Naučile smo gledati kako bacaju mrtva tijela, a mi se smijemo kao da nismo ništa vidjele, jer nismo smjele pokazati da smo vidjele to što smo vidjele, kako stražar ne bi zapucao na nas. Grozno nam je, smijemo se, a po noći ridamo. Mrtve gladne, isprebijane, silovane i fizički i psihički, siluje nas već i sam prostor u kojem smo zatvorene. Nasilje su i misli koje nam idu glavom; je li obitelj živa ili ne, na koji način ću umrijeti. Sanjale smo o tome, ako dođe do noža, primiti ćemo se za ruke i sve zajedno skočiti kroz prozor, jer smo čule da je okolo sve minirano. Bolje u minskom polju, nego pod nožem. Rekao nam je jedan liječnik (ubili su ga), kako je čuo da oni ne kolju tako da čovjek odmah umre, nego onako kako se kolju životinje da izađe krv iz njih, a to je polagan umiranje. Toga nas je bilo strah.

Kada smo se našle u mirnodobskom životu, prvih pet minuta smo govorile glasno, a onda počele šaptati kao u logoru. Tamo smo naučile kretati se po mraku kao zvijeri. Meni je trebalo dugo vremena da navečer upalim svjetlo. Kad sam bila sama, svjetlo mi nije trebalo, fantastično se snalazim u mraku. To su te psihičke posljedice, jer faktički još dugo nakon izlaska iz logora, čovjek živi taj logorski život.

Strah stvara strahovite barikade, ali strah i oplemenjuje. Kažu da je to pozitivno. Kada dođe u normalan život čovjek vrlo brzo počne razmišljati selek-

tivno. Ono što je sporedno odbacuje odmah, to je opterećenje, a ima jasan cilj i jasne misli onoga što želi. Nas logoraše ne može više ništa zaplašiti.

Skelom smo prelazili Savu koja je ključala od srpskih metaka, svi novinari i stranci uplašeni, a ja sa skele izašla s osmjehom. Jedan me vojnik pita 'ženska glavo, jesi li ti normalna?' Rekoh, jesam, zašto? 'Ja s tobom ne bih na bojišnicu, ti se ne bojiš.' Ma čovječe kako ću se bojati, ja dolazim na stranu na kojoj je moja hrvatska vojska, a došla sam iz područja gdje mi je bio samo četnički nož pod vratom. A ovo je za mene muzika, gdje moja hrvatska vojska ima oružja, pa ako treba neka poginem od hrvatskog metka.

Kada si počela pisati knjigu, koliko i je trebalo da je završiš?

Počela sam pisati negdje koncem 1998., trebalo mi je gotovo 6 godina da se na to odlučim. Pisala sam je 3 godine. Jednog su mi dana misli počele dolaziti, mehanički sam uzela bilježnicu i olovku i počela pisati o mom prvom danu i prvoj noći u logoru. Cijelu sam bilježnicu taj dan ispisala. Prva i druga noć baš mi nisu bile lake, pa kad sam to stavila na papir, osjetila sam i olakšanje i opterećenje. Pospremila sam bilježnicu, doista nisam imala snage za daljnje pisanje. Poslije jedno dva mjeseca, nastavila sam pisati svaki dan po 10–12 stranica; pisala, kidala, brisala... Mislim, da sam sve opisala u knjizi rijetko tko bi to mogao pročitati.

Kritika je ocjenila da u knjizi nema mržnje, je li to moguće?

Nastojala sam zbivanja prilagoditi čitatelju, da ga ne zgrozim, da ga ne omalodušim. Nastojala sam izbrisati i svaki moj antagonizam prema drugom, biti objektivna i dati presjek zbivanja. Jedan britanski novinar koji je pročitao knjigu, rekao je kako je čak osjetio miris logora i upitao me je li se zbilja sve tako dogodilo. Odgovorila sam, da u 60 % slučajeva. A što je s onih 40 %, upitao je. Rekoh, njih sam prešutjela, jer se ne bi moglo podnijeti.

Izdavač me tražio slikovne priloge, kojih naravno nemam. Tamo nas nisu slikali, radili su nam nešto drugo. Predložila sam da, umjesto slikama, moja priča bude ispresjecana pričom moga sina koji opisuje kako je on prolazio svoje užase. Tako je svaka moja priča presječena pričom mladosti koja je u to vrijeme živjela na cesti. Njemačko izdanje knjige je nažalost skraćeno u odnosu na hrvatsko, završava sa posljednjom pričom moga sina, to je odlazak iz Prijedora. Moja knjiga završava sa dolaskom u Zagreb. Tu sam stala, znajući da ću jednom nastaviti priču.

Hrvatsko izdanje je rasprodano, hoće li biti drugog izdanja?

Knjiga na hrvatskom je rasprodana u roku dva mjeseca. U vrijeme kada je izašla, na vlasti je bio SDP i ministar Vujić je kupio 200 primjeraka, HDZ je kupio 14 primjeraka i podjelio ih svome predsjedništvu.

U međuvremenu ženska organizacija Kraljice Katarine iz Banja Luke, to je organizacija HDZ 1990, ponudila je vladi projekt tiskanja moje knjig za BiH i vlada je to usvojila. Ja pišem nastavak knjige, ono što se meni događalo od 29. rujna 1992. do danas, je po mom mišljenju mnogo teže nego ono što mi se dogodilo u logoru.

Na koji način teže?

Ako kažem, knjiga će se zvati „Domovina boli“ mislim da sam sve rekla. To ne samo kroz moje viđenje, nego kroz sve ono što sam vidjela očima promatrača što se događalo i drugima. Sve političke smicalice, sve uništavanje hrvatskog identiteta, onoga za kojeg se borilo, prijanje Domovinskog rata, zloupotrebljavanje njegovo u političke svrhe, njim se maše pred izbore zaboravljajući ga se po izborima ili se s njime podkurrurjuje tada političke ambicije pri EU.

Kada su prvi ljudi uhićeni, bio je to stres, čovjeka je bacilo u doboko razmišljanje, međutim kada je uhićen Gotovina bilo je jasno. Hrvatska je izložena ruglu, povijesnom ruglu, mogu oni sada tražiti koliko hoće ljude po masovnim grobnicama, mislim da bi bilo dobro da niti jedan političar ne priđe toj masovnoj grobnici, da ne bi mrtvi ustali i išli u obračun, jer su oskrnavili sve grobove. I svu krv. To nije gorčina koja iz mene govori, to je realnost koju proživljava Hrvatska. Mi smo na putu da uskoro platimo ratnu štetu za ono što je nama razoreno pri agresivnom ratu. I bojim se da je Hrvatska izgubila ono dostojanstvo koje je imala danom završetka Oluje kada smo konačno dobili našu slobodnu domovinu. Ja nisam čovjek koji je protiv toga da u toj domovini sjede ljudi različitih nacija. Glupost je tražiti jednonacionalnu državu, različitost oplemenjuje. Ali sam golemi protivnik da se Domovinski rat nazove zločinačkom organizacijom i poduhvatom.

priznanje Ludovik Travier

A naša vlada na to šuti!

Što šuti? Događaju se užasne stvari, pokušavaju sve ljude proglasiti bolesnima od amnezije. Predsjednik Hrvatskog sabora rekao je da Crna Gora nije sudjelovala u agresiji na Hrvatsku, a svi znamo da su crnogorske postrojbe razarale Dubrovnik i njegovo zaleđe. Tek pod pritiskom javnosti rekao je da je CG bila agresor. Nemam ništa protiv Crnogoraca, ali protiv politike u koju su bili ušli itekako imam, protiv svake granate koja je pala na Dubrovnik. Svakog metka kojim su ubili nekog hrvatskog vojnika itekako imam protiv. Zar ih nije sram takve stvari govoriti? Zar ih nije sram da ne znaju reći ne? Kategorično NE! Tko stalno govori - *da, da, da*, - znači da je bedak i igračka u rukama Brisla i Beograda. Tko govori *možda*, znači da nema svoj stav. Tu su nas nadigrali naši protivnici i ja ostajem bez riječi s kojim dostojanstvom oni to napraviše. Njih će se moliti da uđu u EU, a mi molimo. Pa onda tu nešto ne štima sa hrvatskom diplomacijom, politikom ili nama kao narodom.

Predstavnica si internacionalne udruge za ljudska prava, reci nam nekoliko riječi o toj udruzi.

Članica sam savjeta međunarodnog društva za ljudska prava iz Frankfurta i predsjednica hrvatske sekcije. Na području Hrvatske smo od 1993. g, dok su se drugi bavili politikom i strančarenjem, mi smo se bavili humanitarnim radom i davanjem podrške žrtvama, nastojeći da glas žrtve odjekne svugdje u svijetu. U Hrvatskoj imamo 567 članova, svi su akademski obrazovani i veoma moralni. Djelovali smo pojedinačno i kao humanitarci, a sada ćemo krenuti kao borci za ljudska prava. Jer kad se kaže da je stanje u Hrvatskoj zadovoljavajuće, to nije točno. Ljudska prava su kod onih koji imaju pune džepove.

S obzirom da se HHO bori za srpska ljudska prava, uistinu bi nam trebala udruga koja će se boriti za sva ljudska prava.

Jednom sam to rekla gospodinu Puhovskom i spočitnula kada je na TV jav-

no izjavio da on bira slučajeve koje zastupa. Spočitavam svakome tko se bavi ljudskim pravima da to selektivno čini. Nije važno koje je nacije, vjeroispovijesti ili boje kože čovjek čije je ljudsko pravo prekršeno.

Za svoj predani rad dobila si nagrade...

Imam ih 19. Zadnje sam dobila baš kada su Gong, BaBe i ostali tražili moju smjenu radi intervjua u Glasu koncila 10.12.2005., jer sam rekla da sam protiv agresivnog homoseksualizma, zatim da feministkinje često lamentiraju pa naprave više štete nego koristi, da su mnoge organizacije tijekom rata na međunarodnim konferencijama nanosile golemu štetu Hrvatskoj, i da su pojedinci iz tih organizacija često bili na granici onoga što se naziva veleizdaja, da su bili plaćeni od cinika milionera, a da nikada nisu pitali zašto ih se plaća, ali su bili vrlo susretljivi u pružanju informacija za taj novac. To je bio razlog da se 14 organizacija predvođenih *Babama* i homoseksualnom grupom Iskorak ad hoc organizirala u jedan forum (gong, srpski demokratski forum) i tražili moju smjenu. Mjesec dana se čekala odluka o tome, a onda je crkva stala iza mene.

Kakva si priznanje dobila?

Radi svog ranijeg rada dobila sam nagradu ustavnog suda Češke upravo kada su me napali tom aferom. Jako su me popljuvali, ali sam se prepustila ocjeni ljudi. Dobila sam 163'000 pisama. U emisiji *Otvoreno* 87 % ljudi je izjavilo da je traženje moje smjene čisti politički linč.

Priznanja sam dobila iz Nizozemske, Njemačke, Francuske, Italije, SAD, Češke, Hrvatske - od pokojnog predsjednika - na koje sam posebno ponosna, jer je to priznanje za promicanje visokih moralnih vrednota i istine. Zatim sam dobila priznanje iz BiH, od međunarodne lige humanista čiji su osnivači sedam nobelovaca i vrlo je teško dobiti njihovo priznanje. Dobila sam priznanje i od IGMF sekcije u Švicarskoj, dobila sam priznanje od Dalaj Lame, iz južnog Tirola, Austrije. Počasni sam državljanin Francuske. Mogu reći da sam bila jedan od faktora koji je doprinjeo da se Hrvati- ma ukinu vize za ulazak u Francusku.

Kako se dogodilo da si postala počasni državljanin Francuske?

Grad Montpellier me proglasio svojom počasnom građankom, jer sam dobila njihovo najviše priznanje koje može dobiti jedan pravnik - priznanje Ludovik Travier. On je bio prvi ministar pravosuđa Republike Francuske i poznat po tome što je bio odvjetnik u aferi Dreifuss. Prije mene je četvero ljudi dobilo to priznanje, drugi je bio Mandela. Prigodom dodjele toga priznanja, prvi je puta i jedan Hrvatski veleposlanik bio pozvan na svečanu akademiju.

Povodom čega je bilo to priznanje?

Nazvali su me glasnogovornikom i odvjetnikom žrtve. Da bi se dobilo takvo priznanje čovjek mora biti pravnik po struci, politički stradalnik i mora se nakon stradanja, ako ga je preživio, dalje boriti za iste ciljeve zbog kojih je stradao. Borila sam se za svoju zemlju, borila sam se i za BiH nesebično, jer se stradanje te zemlje ne smije zaboraviti. Znači, zastupala sam obje te zemlje jednako, i isticala da je zločin u Hrvatskoj magistrirao i doktorirao, a u BiH ušao u akademiju znanosti. A zločin su počinili Slobodan Milošević, Radovan Karadžić i svjetski političari koji su im davali podršku.

Jeste li vi, žene logorašice, organizirane u neku udrugu?

Pokušale smo se organizirati pod nazivom Omarska. Međutim tu su se opet upleli interesi. Humanitarci koji su dolazili izvana, uzeli su jednu grupu žena pa su ih počeli financirati, a na toj su grupi sami zaradili jako mnogo. Daljina je činila svoje, rasute smo bile od Australije, Švedske, Njemačke, Amerike. Bilo nas je samo 36, i sve smo dovele od 25.5.92. do 30.7.92., mene su doveli 14.6.1992.

Bila si svjedok u Hagu, u kojem procesu?

Svjedok sam koji je radio samo sa istražiteljima. Nemam se namjeru više javiti na svjedočenje, sve sam napisala u svojoj knjizi.

Jesu li i druge žene iz tvoje grupe svjedočile?

Jesu, no napravile su puno krivih poteza, jer nisu govorile čistu istinu. Tako su ustvrdile da je Duško Tadić i mene silovao, a ne samo što to nije točno, nego njega nismo ni vidjele, niti je tada bio u Omarskoj. Žene su lagale, jer su se kao bojale ako se ne osudi Tadić, da će i ostali izbjeći kaznu. Laž je kao bumerang. Nisu svi Srbi bili u četnicima. U logoru su Srbe, njih nekoliko, ubili bez imalo milosti na još strašniji način nego što su ubijali naše, jer su ih klasi- ficirali kao izdajice. Možda smo i mi tako trebali napraviti sa svojim izdajicama.

Kako si doživjela osude generalima Gotovini i Markaču?

Danas govoriti o presudi generalima, a ne osvrnuti se na vrijeme kada smo sanjali trenutak da ti isti generali ostvare san o obrani i slobodi Domovine, mislim kako bi bilo nepravedno i u sukobu savjesti svakoga čovjeka koji je osjetio rat, a poglavito nas koji smo bili izloženi divljanju i agresiji jedne užasne soldateske 1991.-1995. godine.

Treba si predočiti ljude zatočene samo zato što su bili Hrvati, odnosno Bošnjaci ili Srbi koji se nisu složili s ►

velikoserpskom idejom koncentracijskih logora koji su, osim bodljikavom žicom i minskim poljima, bili opasani mržnjom vojnih i paravojnih formacija Miloševićevog režima! Što su sanjali? Što im je davalo nadu kako će možda i preživjeti zlo koje ih je zarobilo i izložilo mučenju o kojem su nekada samo slušali na satu povijesti 2. svjetskog rata i Hitlerovog režima?!

Sanjali su te iste generale kojima je 15. travnja izrečena drakonska kazna, jer su se usudili obraniti svoju zemlju, našu Domovinu. Ostvariti san svih naroda, a to je slobodna, demokratska, neovisna, ponosna, i dakako prosperitetna Država. Imamo li takovu Državu danas, često se pitam? Poglavitito nakon svih zbivanja od 1995. do danas. Možda sam preoštara kritičar vremena u kojemu živimo, a možda samo duboko razočarana, kada kažem kako u dubini skrivenih misli mnogih u našoj Domovini je utkano razočaranje, potištenost i golemo pitanje: Tko, zašto, u ime čega i u ime čijeg interesa, nas je doveo u situaciju da nakon obrambenog rata, brojimo granate, bombe, municiju naših hrabrih vojnika, te zaprepašteni slušamo o "zločinačkom poduhvatu", a ne o obrani Domovine?

Nažalost, presuda je izrečena. Bilo je pokušaja prosvjeda, ali veoma često neuspjelih, ispolitiziranih željom onih koji na političkoj sceni današnje Hrvatske najčešće zastupaju i istupaju u ime svojih ambicija, u ime želje da uskoče u danas najprofitniju, ali i najprofaniraniju kompoziciju nazvanu "političke elite".

Možemo li uspješnim prosvjedom nazvati skup od kakvih 1000 do 10'000 tisuća ljudi na Trgu bana Jelačića, na kojem se prije desetak godina skupilo skoro 100.000 ljudi, radi "Stojednice", radija koji je danas, radi malverzacija svojih zaposlenika, sastavni dio koruptivnih afera, a koji je u to vrijeme bio među medijima koji su prednjačili u kritiziranju svega što je činilo i predstavljalo Republiku Hrvatsku? Nažalost, ne može se skupiti respektabilna masa koja bi Svjetskoj politici i njezinom vrhu poslala poruku: učinili ste pogrešku osuđujući ljude koji su oslobodili svoju zemlju.

Naravno, nije sve izgubljeno, barem što se tiče pravnog lijeka. Ali, hoće li žalba odvjetnika naših generala, uspjeti nadjačati servilnost naše politike? Moram reći kako sam u tom pogledu skeptična. Živimo u vremenu u kojem onaj tko nije u političkom ili bilo kojem drugom „biznis“ vrhu, pognute glave i pritisnut svakodnevnim nedaćama, dobiva jedino mogućnost oglasiti se putem glasačkog listića, a prije toga pretrpi beskrajno jednomjesečno farizejsko udvaranje, dodvoravanje i amoralno zavođenje slatkorječivih, ali nadasve sebeljubivih, često istrošenih, a bogme i potrošenih političara. Političara bez jasnog programa i smjernica koji bi ovu napaćenu

zemlju izvukao iz gospodarskog gliba u kojem se guši.

Do slijedećih izbora nema više puno. Ako se ljudi ne trgnu i ne izađu na izbore, opet će manjina odlučiti o sudbini većine. Kako motivirati razočarane ljude da obave svoju građansku dužnost?

U predizbornoj godini, savjest, moral i etika se utope u količini pljuvačke i blata kojim se počinju nabacivati oni, koji su se prije toga zaklinjali kako žele samo boljitak za zemlju, kako imaju jasnu viziju kojim smjernicama treba ići..., a onda se te smjernice utope u samo jedno: Glasajte za mene, jer meni će biti bolje, a vama koji idete stazama prema ovčjem toru, šta dragi Bog da....

Naravno možeš me pitati, nakon ovakvoga ogorčenog razmišljanja, imali li uopće smisla izaći i glasovati? Ima! Prijaviti će se vjerojatno i neki drugi ljudi. Neka nova lica. Nepotrošena. Lica koja nisu opijena "uspjehom" što su posljednjih 15-40 godina pripadnici političkih elita, a koja će vjerojatno donijeti dašak svježine na političku scenu. Oni će biti prinuđeni, ako zbog ničega drugog, onda zbog svog što dužeg opstanka na toj sceni, učiniti pomak ne samo na putu k EU (to je već postala "mantra" sadašnje vlade) već pomak u gospodarstvu, a samim time i vratiti bar neki život na ovim prostorima. Sada smo na koljenima. Narodu je ostalo jedino "dostojanstveno" preživljavanje. Nije rat nikome oduzeo dostojanstvo. Iz rata smo izašli kao pobjednici, a onda su nam za političkim govornicama neprekidno "vraćali" dostojanstvo, i to oni koji su na najmanje dotojanstveni način ulovili svoj dio kolača u mašini moći, političke vlasti...

Nisam te htjela uzrujati, bojim se za tvoje zdravlje, pređimo na...

Da, gnjevna sam. Prošlo je 16 godina od rata, a ja ponovno u Njemačkoj molim za pomoć djeci u Hrvatskoj. Djeci koja bi obula i obukla veoma rado nešto novo. Ne mora biti 'markirano', samo da je doista prvi puta obučeno. A govorimo kako nam je demografska slika slaba. Kako se mladi nerado odlučuju na brak, a kamoli i na potomstvo. Nemamo mi "bijelu" kugu. Mi imamo nezaposlene ljude. Potonulo gospodarstvo. Slabo plaćene radnike, koji moraju biti sretni što imaju radna mjesta, i preplaćene političare, apatične intelektualce, a nemamo kritičnu masu koja bi rekla "DOSTA"! Učili smo kako je plaća srazmjerna učinku rada. Što je s plaćama onih, koji su Državu doveli u bezizlaznu situaciju i koji, i danas, socijalni mir i vrijeme svog daljnjeg političkog djelovanja kupuju podižući inozemne kredite, a za što niti slučajno na izborima nisu dobili mandat?! Govorimo o privilegiranom mirovinama, a niti jedna politička stranka ne poseže u svoj program sa riječju "zarađena" mirovina, jer tada svom stranač-

kom vodstvu oduzima privilegiju udobnosti uživanja u sadašnjim i budućim privilegijama. Nitko ne poseže u rasčlanjivanje pitanja privatizacije, trošenja i uništavanja mirovinskih fondova, osim u predizborno vrijeme.

Postoji mnogo pitanja o kojima bismo mogli raspravljati, ali na njih doista nećemo dobiti suvise odgovore ako budemo samo glasačka mašinerija u službi bilo koje političke stranke. Odgovore ćemo dobiti ako izađemo na izbore i svoj glas damo onoj opciji koja ponudi rješenja, stručnjake i kompetentne ljude, a ne slatkorječive poltrone svojih stranačkih vođa. Demokratski izbori su mogućnost da se izađe iz krize, i da svatko od nas da glas za promjenu, ali i za pravo, pravdu i kvalitetu. Svi se mi moramo zapitati što doista želimo? Kako bismo rješavali probleme u svojoj kući? Tko ponudi program s odgovorima koji su najbliži našem razmišljanju, taj će možda i uspjeti nešto učiniti.

Onaj tko ne izađe na izbore, ustvari daje svoj glas za nastavak iste politike, ali ljudi toga nisu svjesni i opravdavaju se izjavom da nema nikakve koristi od izlaska na izbore. Što bi ti preporučila?

Da, apsolutno treba izaći na izbore, jer samo na taj način se može nešto mijenjati, i samo na taj način možemo pokazati svoju snagu. Ali onima koje biraćemo, treba poručiti: Dao sam svoj glas ZA, ali ga uskoro mogu i povući, ako ne ispuniš, odnosno realiziraš, program koji si iznio u svojoj kampanji. Imamo mi samozatajnih ljudi koji godinama marljivo rade. Koji godinama nude rješenja, ali koji nemaju političko iskustvo niti kritičnu masu iza sebe, već samo svoju kompetenciju, znanje i skromnost. Sada je trenutak da ih prepoznamo u svojim redovima, izvučemo iz anonimnosti i natjeramo da svoju samozatajnost pretvore u aktivno djelovanje. Jesam gnjevna, ali nisam skeptična. Imamo ljude koji zaslužuju povjerenje, treba im pomoći da se ohrabre ući u političku arenu, pobjede istrošenu masu i pokrenu ovu zemlju iz gospodarskog gliba u koji je utonula. Hrvatska ima snagu, samo tu snagu treba prepoznati i aktivirati. ■

DRAGIM LJUDIMA KOJI SU SE
ANGAŽIRALI OKO MOGA DOLASKA
PISMO JADRANKA CIGELJ

Moj boravak u Švicarskoj u organizaciji HKZ, a vezano za predstavljanje moje knjige "Apartman 102", hrvatskoga i njemačkoga izdanja, bio je u ozračju iščekivanja presude generalima Anti Gotovini, M. Markaču i Čermaku, a koja je trebala biti izrečena 15. travnja o. g..

Prijateljsko okruženje, a nadasve toplina prijema i gostoprimstva obitelji Gaupp u njihovom prelijepom domu u Badenu, uspjevali su na trenutak potisnuti tjeskobne misli koje su me obuzimale od dana uhićenja generala Ante Gotovine. Bile su to misli o proteklih skoro 19 godina od dana izlaska iz moge zatočeništva u konc. logoru "Omar-ska", dvadeset godina od početka rata, odnosno 16 godina od dana oslobođenja Hrvatske. Kada je rat završio, svi branitelji i zapovjednici u ratu za mene, kao i za sve one koji su osjetili tragediju krvavih zbivanja 1991.–1995. u R BiH i RH, naši branitelji, naši generali, predstavljali su junake kojima smo bili zahvalni za svoje živote i živote naše djece, naših najbližih....

HKZ je u suradnji s gradskim knjižnicama u Brigu i Badenu, organizirala izuzetno uspješno predstavljanje knjige, a čemu su dodatno doprinijeli ljudi, poglavito u Brigu, pitoresnom gradiću, utisnutom u obronke alpskoga masiva. Puna gradska knjižnica, tišina koja je obvijala lica ljudi dok su slušali ulomke iz moje knjige koje je čitala gđa. Dunja Gaupp, te moja spoznaja kako je tema zaokupila pažnju ne samo doseljenih Hrvata, već i naših domaćina Švicaraca, učinili su da se moja nervoza istopi negdje između polica knjiga.

Mislim kako je svakom čovjeku, kada izloži svoje djelo i dio svojega života na prosudbu drugim ljudima, te kada osjeti razumijevanje i more topline i prijateljstva s druge strane, najveći dar koji se može dobiti. To se meni dogodilo i u Brigu i u Badenu. Hvala mojim domaćinima na golemom trudu koji su uložili, hvala onima koji su možda i stotine kilometara putovali da bi stigli na prezentaciju, kao što je to učinio predsjednik HKZ-a gospodin prof. I. Matarić, a koji je svojom glazbom dao poseban ugođaj prijateljskoj atmosferi u Badenu. Hvala svima koji su u te dvije večeri doprinijeli da se čovjek ne osjeća sam i izgubljen u ovom vremenu opterećenom tolikim zbivanjima koja ranjavaju često i više nego što to čini bilo koji rat.

Promatrala sam prijateljska lica naših "iseljenika" koja su govorila rječitije od bilo koje riječi, zbunjena lica Švicaraca, koja su govorila kako razumiju stradanje žene, odnosno sve što je proživjela i podnijela, ali koja su govorila kako o vremenu 91.-95. i ne znaju mnogo.

Ne poznaju niti politička zbivanja, niti povijest prostora na kojima se događala agresija, obrana, bitka za slobodu i opstanak hrvatskog i bošnjačkoga naroda. Pa oni znaju samo dio Hrvatske, a to je ljetno, more, Dalmacija, odnosno sve što predstavlja godišnji odmor, ugođaj turističkog putovanja i ljetno, pomislih s grčem u želucu, koji mi je u trenutku pokvario doživljaj uspješno organiziranih prezentacija knjige.

U tom grču, pomislih na našu diplomaciju i ne mogavši se oduprijeti porivu, poželim svima oduzeti mogućnost da predstavljaju svoju Državu za novčanu naknadu. Pomislih i na svećenike, hrvatske svećenike, odnosno zbunih se mislju kako niti jedan nije došao niti u Brig, a niti u Baden. Pa nisu li i oni dio naše "neslužbene" diplomacije?! Nisu li i oni dio snage našega naroda, dio povijesti, moralne snage i nade koju smo svi

ponijeli dolaskom na ovaj svijet? No, ne zamjeram im, samo se pitam....

Ali zato me oduševilo kada zamjetih kako naši ljudi nakon prezentacije, razgovaraju s Švicarcima, pojašnjavajući djelove naše povijesti, argumentirajući činjenicama pokušavaju u ugodnu atmosferu domjenka nakon prezentacije knjige, unijeti dašak Hrvatske dok su im lica ushićeno sjajila i govorila o vremenu oslobođenja Lijepe naše i golemom doprinosu generala kojima se sudi, a koji su našoj Domovini donijeli slobodu i samostalnost.

K vragu i političari i diplomati i svi oni koji su zaboravili kako se treba govoriti, lobirati i prezentirati ono što je svakom čovjeku svetinja, a to je Domovina kojoj pripadamo.

Jadranka Cigelj,
Zagreb, travanj 2011. ■

JADRANKA CIGELJ ÜBERLEBTE "MIT SCHMERZHAFT GESCHÄRFTEN SINNEIN" EIN FOLTERLAGER DER BOSNISCHEN SERBEN

In "Appartement 102 Omarska" berichtet Frau Cigelj von ihrem Überleben in einem von Serben betriebenen Folterlager, in dem etwa 3000 Männer gequält und getötet wurden. Außer den Männern wurden auch 37 Frauen in dem ehemaligen Bergwerk Omarska in der Nähe der bosnischen Stadt Prijedor festgehalten, von denen die meisten wie die Chronistin immerhin mit dem Leben davorkamen - oder mit dem, was ihnen davon noch blieb nach der physischen und vor allem psychischen Tortur. Einige ihrer Peiniger waren Frau Cigelj persönlich bekannt: in friedlichen Zeiten waren es Kollegen, Nachbarn oder Mitpassagiere in öffentlichen Verkehrsmitteln. Allesamt scheinbar wohlherzogene Leute, die in anderen Zeiten im lokalen Chor den Bass sangen, Magisterarbeiten in der Schweiz schrieben und zu Besuch Chrysanthemen mitbrachten. Durch den Krieg und den Zufall ihrer Geburt als Serben wurden sie zu Herren über Leben und Tod ihrer früheren Nachbarn, die zufällig keine Serben waren. Bei einigen brach ein Hang zum Sadismus hervor. "Mit schmerzhaft geschärften Sinnen" überlebte Frau Cigelj in dieser Welt, und auf diese Weise hat sie sich Jahre später auch daran erinnert, um es festzuhalten. Dies ist ein Sachbuch, aber die Sprache ist von literarischer Qualität. Mit einer stellenweise nur schwer zu ertragenden Eindringlichkeit beschreibt die Autorin den Verlauf ihres Martyriums in Nordwestbosnien, das für sie 55 Tage dauerte und ein Leben dauern wird. MICHAEL MARTENS

Frankfurter Allgemeine Zeitung, 27.11.2007

PROGLAŠENJE DOBITNIKA NATJEČAJ ZA HRVATSKU DJECU

Naš projekt "Za hrvatsku djecu" bio je prvenstveno namjenjen malim Hrvatima u Švicarskoj. Međutim pobudio je zanimanje i u Hrvatskoj. Zainteresiranim školama i učiteljicama nismo mogli reći "ne" i stoga natječaj za likovne i literarne uradke otvaramo svima koji žele učestvovati. Drugim riječima, natječaj je postao internacionalan!

S obzirom da je likovna umjetnica Anka Karačić iz Hagen u Njemačkoj također organizirala likovni natječaj in-

ternacionalnog karaktera, udružili smo se i radovi koji stignu na naš natječaj, automatski su uključeni i u njezin. Na likovni natječaj Hagen-Iserlohn stiglo je jako puno radova, stoga je organizator odlučio diplome podijeliti za prvih pet mjesta. Dvoje djece nagrađenih u Švicarskoj, osvojilo je nagradu i u Njemačkoj.

NAGRAĐENI LIKOVNI RADOVI TEMA "MOJA OBITELJ"

1. do 4. razred:

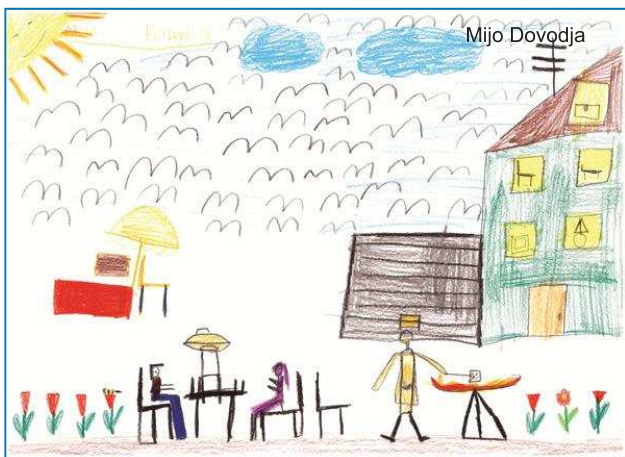
1. mjesto - Vasilije Urošević, 3. razred, OŠ kralja Tomislava, Našice, Hrvatska, i 4. mjesto u Njemačkoj.

2. mjesto - Maja Lovrić, 3. razred, Dulliken, Švicarska
3. mjesto - Mio Dovodja, 3. razred, HDN Trimbach, Švicarska

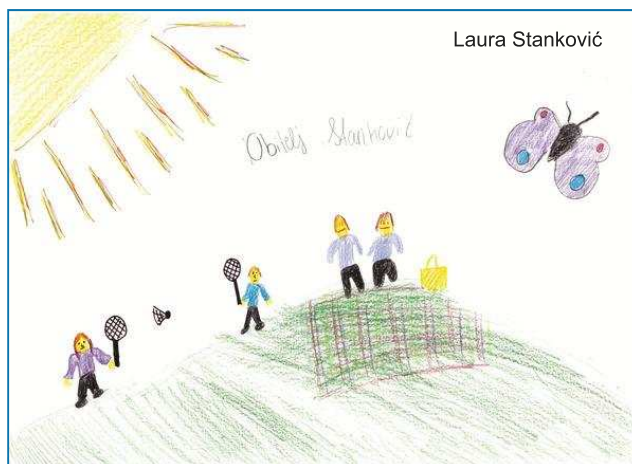
5. do 8. razred

1. mjesto - Viktorija Kadić, 5. razred, HDN Trimbach; Švicarska
2. mjesto - Laura Stanković, 5. razred, HDN Trimbach, Švicarska i 4. mjesto u Njemačkoj
3. mjesto - Tena Lovrić, 5. razred, Dulliken, Švicarska ■

1.-4. razred

5.-8. razred

NAGRAĐENI LITERARNI RADOVI "KAD ODRASTEM ŽELIM BITI..."

1. mjesto - Marta Plehandžić, 4. razred, Našice, Hrvatska
2. mjesto - Kristijan Rajs, 4. razred, Našice, Hrvatska
3. mjesto - Vedran Mandić, 4. razred, Našice, Hrvatska

VETERINARKA

Ja želim biti veterinarka, jer volim pomagati životinjama. Nekada se znam igrati sa svojim plišanim životinjama i u igri ih liječim. Svaka je životinja vrijedna živjeti. Tužna sam kad nekada vidim ozljeđenu životinju. Ja bih htjela imati mnogo životinja.

Jednog dana sam se probudila i otišla raditi. Kada sam došla, otišla sam u svoj ured. Nakon nekoliko minuta došlo mi je dvoje ljudi koji su nosili ozljeđene životinje. U moju prostoriju za liječenje prvo je ušla djevojčica s ozljeđenom kornjačom. Djevojčica mi je ispričala da je kornjači pukao oklop. Kada sam pogledala kornjaču stavila sam joj zavoje. Djevojčica je sretno otišla kući.

Nakon toga odlučila sam otići u čekaonu. Tamo sam imala što vidjeti. Kada sam otvorila vrata vidjela sam dvadeset ljudi koji su čekali pregled svoje životinje. Tu je bilo pasa, papiga, mačka, ptica, kornjača, vjeverica, pa čak i zmija. Bila sam preopterećena. Mislila sam da neću uspjeti izlječiti sve životinje. No umirila sam se i počela liječiti. Sati su prolazili i prolazili. Kada je došao red na zmiju malo sam se prestrašila. Zmija je imala ozljeđeni desni očnjak. U strahu sam liječila zmiju. Kada sam ju izlječila, otišla sam se odmoriti.

Nakon nekoliko dana dobila sam poziv iz Afrike. Zvali su me drugi veterinari. Sutradan sam se spremila i otišla na aerodrom. Kada sam došla u Afriku dočekalo me dvoje ljudi koji su mi rekli gdje moram ići. Otišla sam u taj grad i otišla sam u veterinarsku stanicu. U Africi sam bila nekoliko mjeseci. Tamo sam liječila mnogo životinja i tigrove, majmune, dikobrase, lavove itd.

Kada sam se vratila kući, bila sam iscrpljena. Htjela sam odspavati no morala sam raditi. Otišla sam na posao. Radila sam još dva sata i napokon sam otišla kući. Odmah sam zaspala. Nakon tjedan dana dobila sam poziv iz Aljaske i rekli su mi: 'možete li doći na dva tjedna da nam pomognete'. Ja sam sa

smješkom na licu odgovorila: naravno. lako i nisam baš bila sretna.

Kada sam došla u Aljasku dočekao me jedan čovjek. Ja i on smo otišli do veterinarske postaje. Upoznala sam se s mnogo veterinara i stekla mnoge prijatelje. Tamo sam liječila pingvine i polarne medvjede. Bilo mi je lijepo. No došlo je vrijeme kada sam morala ići kući. Svi smo bili tužni. Zadnju noć smo se svi okupili i proslavili. Plesali smo i pjevali i svi smo se zabavili.

Prošlo je i to vrijeme i ja sam otišla kući. Ujutro kada sa se probudila, bila je subota. Neradni dan. Pozvala sam svoju prijateljicu na čaj. Kada je došla sve sam joj ispričala. Bila je zadivljena i ponosna na mene. Pričale smo i pričale. Nakon što je otišla, htjela sam malo raditi jer mi je bilo dosadno. Otišla sam na posao. Došlo mi je nekoliko ljudi. Dok sam ja naporno radila moja prijateljica je otišla na svoj posao. Ona je novinarka i objavila je sve što sam ja rekla i stavila u novine.

Nakon nekoliko dana kada sam otišla na posao u čekaoni je bilo više od pedeset ljudi koji su došli s ozljeđenom životinjom, a bilo je i nekoliko konja izvan prostorije. Odmah sam pozvala pomoć. Pozvala sam prijatelje iz Aljaske. Oni su odgovorili da će doći. Sutradan su svi došli i pomogli mi. Kada sam zadržala više novaca napravila sam veterinarske postaje diljem svijeta. Postala sam slavna veterinarka.

Ja ću biti sretna ako i ne postanem veterinarka, a ako postanem truditi ću se da izlječim što više životinja i da sve budu zdrave i sretno.

Marta Plehandžić, 1. mjesto
4. razred, Našice;

NOVINAR REPORTER

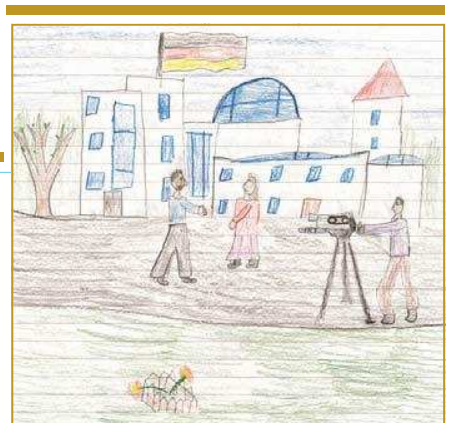
Gledajući emisiju "Idemo na put" s Goranom Milićem poželio sam biti baš kao on, novinar reporter, jer sam znatiželjan, volio bih obići cijeli svijet, upoznati mnoge ljude, njihove običaje i znamenitosti i baš kao on zaraditi mnogo novca.

Svi misle kako je to jednostavno. Putovati, obići svijet, upoznati mnoge ljude, raditi i zaraditi, a ujedno se dobro zabaviti. Ali, je li se netko zapitao što je potrebno da bi to postao i takav posao obavljao. Potrebno je mnogo truda u smislu školovanja i učenja stranih jezika, novinar reporter mora dobro poznavati povijest, zemljopis, biti upućen u društvena i politička zbivanja raznih zemalja. Prije zadatka mora se dobro in-

formirati o toj zemlji o kojoj pravi reportažu. Često mora biti odvojen od obitelji. Putovanja mogu biti naporna, jer prolazi kroz mnoge opasnosti.

Ponesen tom idejom da postanem novinar reporter pokušao sam napraviti reportažu o mjestu u kojem je moja majka živjela. Pitavši baku, saznao sam mnogo o tom kraju, kulturi i znamenitostima kao i o ljudima i njihovim običajima. Kako je mjesto napredovalo kad je baka bila mlada, preko vremena u kojem je odrasla moja majka, pa sve do danas. Saznao sam da 60-tih godina nisu imali svi televizore, a i radio su imali samo neki. Televizori su bili u crno-bijeloj boji, a za daljinski nisu ni znali.

Najzanimljivije mi je bilo da je moj pradjed t.j. djed moje mame, bio kino operator. E, kino je bila prava atrakcija, pojavio se prvi film i cijelo selo je došlo.

Baš oni koji nisu vidjeli film u živo, baš ti su se gurali da zauzmu prve redove.

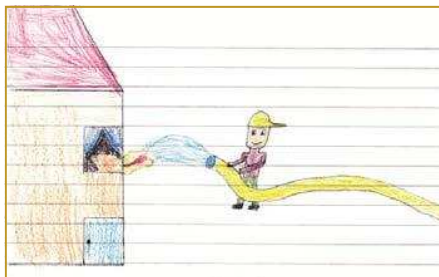
Tko zna, možda me moja radoznalost i pustolovni duh odvede do mojih snova te postanem baš kao on - novinar reporter i radim emisiju "Idemo na put s Kikijem".

Kristijan Rajs, 2. mjesto
4. razred, Našice

VATROGASAC

Jednom sam razmišljao šta da postanem kad odrastem, mislio sam da postanem blagajnik ili vatrogasac.

Kad bih postao blagajnik samo bih zarađivao, a da sam vatrogasac spašavao bih ljudima živote u vatri i u požaru. E pa razmislio sam i školovao sam se za vatrogasca. Prvi smo dan vježbali, ali do noći. Bilo je zanimljivo voziti crveni vatrogasni kamion. Ujutro smo krenuli na posao jedan je dječak zvao i rekao da mu je maca na velikom drvetu. Uzeli

smo kamion, otišli do ulice, izašli iz kamiona i uzeli ljestve, popeo sam se i skinuo macu s velikog drveta. Dao sam

dječaku macu i otišao s prijateljem u vatrogasnu postaju. Ujutro je jedna obitelj zvala da im se zapalio drugi kat njihovog nebodera. Uzeli smo kamion s velikom cijevi punom vode, otišli smo do grada i ugasili vatru u drugom katu i spasili ljudima život. Otišli smo do postaje a ja sam se presvukao i otišao kući da se dobro naspavam. A u snu sam rekao da ću od sada pomagati ljudima.

Vedran Mandić, 3. mjesto
4. razred, Našice

ISERLOHN-ZÜRICH 2012

LIKOVNI NATJEČAJ "Moj svijet"

Slikarska tehnika: kombinirana tehnika (mix media) kolaž, boje, tuš, flomasteri. Format: DIN A4

HKZ ZUERICH 2012

LITERARNI NATJEČAJ "Što znam o Vukovaru" povodom 20. obljetnice pada Vukovara želimo saznati što naša

djeca znaju o ovoj velikoj hrvatskoj tragediji. Dužina teksta nije ograničena.

Pravila

Učestvovati mogu djeca Hrvata u iseljničtvu kao i iz Hrvatske u dobi od 1. do 8. razreda, osnovne škole.

Radove, treba slati na adresu: Hrvatska kulturna zajednica, Postfach, 8050 Zuerich

Na poledini svakoga uratka mora biti

napisano:

- ime i prezime djeteta, ulica i broj, grad i zemlja iz koje dolazi,
- razred koji pohađa i učitelja pod čijim je vodstvom rad napravljen,
- naziv udruge, škole, katoličke misije koja rad dostavlja.

Rok za slanje radova:

Kraj veljače 2012. godine.

USPJEH UČENIKA OŠ KRALJA TOMISLAVA NAŠICE U ŠVICARSKOJ I NJEMAČKOJ

Piše Đurđica Zailac, učiteljica
OŠ kralja Tomislava, Našice

Hrvatska kulturna zajednica sa središtem u Švicarskoj (Zuerich) organizirala je projekt „Za hrvatsku djecu“. U tom internacionalnom projektu sa svojim likovnim i literarnim radovima sudjelovali su učenici OŠ kralja Tomislava Našice. Isti radovi sudjelovali su i na internacionalnom likovnom natjecanju Hagen-Iserlohn 11 u Njemačkoj. O svom uspjehu učenici su dali izjave.

Vasilije Urošević komentira:

„Moja mentorica, pedagoginja, od radošći skočila je u razred i obavijestila me o uspjehu na natječaju Hrvatske kulturne zajednice. Bio sam presretn zato što sam znao da sam pobijedio na tako jako velikom internacionalnom natjecanju! Želio bih i iduće godine sudjelovati, a za temu sam već saznao da je Moj svijet. Tema mi se sviđa, jer mi daje veliku mogućnost da se likovno izrazim. Već mi se javljaju neke ideje, ali za sada neka ostanu tajne. Osim pedagoginje, nagradila me i moja učiteljica Blaženka Vrlja lijepom knjigom Kako naučiti crtati. Vidim da ću iz nje puno naučiti o crtanju!“

Marta Plehandžić kaže:

„U naš razred ušla je pedagoginja i pitala da li se sjećamo kad smo pisali sastavke na temu *Kad odrastem, želim biti...* Odgovorili smo da se sjećamo. Pedagoginja je tada rekla da su stigli rezultati. Atmosfera u razredu u svakom je trenutku bila sve napetija! Ona je

tada pročitala rezultate. Bili smo presretni! Svi su nam čestitali! Toga dana kad sam došla kući, svima sam ispričala što se dogodilo! To je postao moj veliki uspjeh i uvijek će biti! Naučila sam da se uz puno truda i volje može doći do velikog uspjeha!“

Kristijan Rajs:

„Jednoga dana dok sam oblikovao pano u razredu ušla je pedagoginja i javila radosnu vijest za cijeli razred, a najviše za Martu, Vedrana i mene! Svečano je izjavila kako smo osvojili prva tri mjesta na natječaju HKZ u Švicarskoj! Bio sam presretn i previše uzbuđen da pratim nastavu do kraja! Jedva sam čekao da dođem kući i ovu veliku vijest podijelim sa svojim roditeljima i sestrom. Dotrčao sam kući i još s vrata uzviknuo radosnu vijest! Roditelji su bili ponosni na mene, a ja sam bio ponosan na samog sebe! Dobio sam jedno veliko priznanje i na-

pravio prvi korak prema mome snu, da postanem novinar-reporter! Čuvši svoje ime na Radio Našicama, još me veća radost i ponos obuzela što smo Marta, Vedran i ja učinili da se čuje o nama, našoj školi i mentorici učiteljici Anici Janković!“

Vedran Mandić:

„Bila je to neočekivana nagrada! Na satu izvannastavne aktivnosti pisali smo na temu *Što želim biti kad odrastem...* Razmišljao sam i odlučio. Bit ću vatrogasac! Želio sam pomagati ljudima i sačuvati okoliš! Naši radovi otišli su u Švicarsku. Zaboravili smo na to. Veliko iznenađenje priredila nam je naša pedagoginja kad je došla u razred s prekrasnim vijestima! Osvojili smo tri prva mjesta! U razredu je nastalo pravo veselje! Svi su se radovali našem uspjehu! Bio sam ponosan na sebe i cijeli razred!“ ■

GOST HKZ - ADMIRAL DAVOR DOMAZET "Lošo"

15. svibnja 2011. u Grand Casino
Baden, dvorana Au Premier 1,

Glavni urednik Društvenih obavijesti, Osvin Gaupp, u nekoliko je uvodnih riječi pozdravio posjetitelje književnog susreta, tradicionalnih priredaba HKZ na kojima predstavljamo knjige domoljubnog karaktera koje se u Hrvatskoj gotovo ni ne spominju. Imali smo sreću da nas je svojim dolaskom počastio naš admiral Davor Domazet Lošo sa svojom najnovijom knjigom *'Hrvatski domovinski rat 1991.-1995. - strateški pogled'*.

Organizaciju ovoga puta nismo napravili sasvim sami, nego nam je u tome pomogao gospodin Branko Dilberović, koji je predstavljanje knjige organizirao u Njemačkoj i bio spreman domovinske goste dovesti i nama u Švicarsku.

Gospodin Gaupp je, zbog duljine izlaganja admirala Domazeta i ograničenog vremena, znatno skratio predviđeni uvodni dio, a odustali smo i od najavljene diskusije po pitanju *'Trebaju li Hrvati u Švicarskoj reagirati na presude i kako'*. Ukratko je predstavio novinara *Hrvatskog lista*, gospodina Tomislava Držića, i prije nego mu je predao riječ, naglasio je kako svi uvaženi gosti naših književnih susreta ne samo da ne traže nikakav honorar, nego dolaze o svome trošku, dakle dolaze iz čistih domoljubnih pobuda, stoga im zahvalimo velikim pljeskom.

Izlaganje Tomislava Držića iz istih je razloga također znatno skraćeno, a ovo je sažetak:

Zahvaljujući briljantnom poslu admirala Domazeta, koji je diplomirani matematičar, vrstan strateg i predavač na mnogim sveučilištima, knjigu *'Hrvatski domovinski rat 1991.-1995. - strateški pogled'* povjesničari su proglasili jedin-

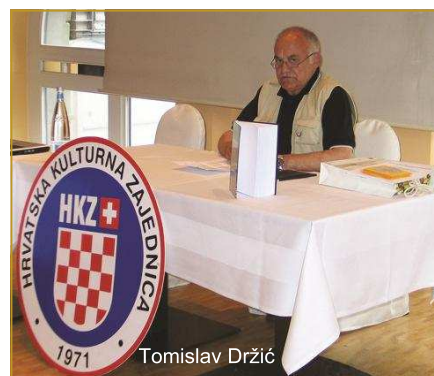

stvenom enciklopedijom Domovinskog rata. Knjiga je napravljena na osnovu mnogih stranih izvora: srpskih, britanskih, američkih, obavještajnih i geopolitičkih izvora, i svega 10 % hrvatskih. Kao sudionik od 1. dana domovinskog rata i kao suradnik vrhovnika i šefa oružanih snaga najbolje je upoznat time što je iznio u knjizi.

Povijest se danas prema političkim potrebama mijenja kako kome paše, od Međunarodne zajednice i domaćih izdajnika, stranaka u želji za vlašću, koalicijskih partnera stranaka na vlasti do svih programiranih dužnosnika od bivšeg Mesića do današnjeg Josipovića (koji je čak nadmašio Mesića), pa sve do vlade i ministara koji samo misle na svoju dobit i kako zaposliti svoju djecu u Briselu.

Sjetite se, mi smo u školama morali znati sve ofenzive, a danas, na sramotu našu i vašu i domovinskih Hrvata, danas se o Domovinskom ratu uči mjesec dana. Rat koji je trajao 5 godina sveden je na 10 sati nastave!

Nakon što je Hrvatskoj pružio cijelo svoje veliko vojno znanje, i primio 11 hrvatskih visokih odličja, prisilno je umirovljen zato što je bio jedan od 12 generala koji su potpisali pismo hrvatskoj javnosti u kojem se tražila zaštita vrjednata i digniteta Domovinskog rata. Umirovljen je 20.09.2000., ali se nije pomirio s mirovinom, nego se posvetio zaštiti digniteta domovinskog rata. Napisao je 5 knjiga, a o našim je vojnim operacijama predavao u vojnim školama Europe, Amerike i Izraela.

JEDINSTVENA ENCIKLOPEDIJA DOMOVINSKOG RATA

Izlaganje admirala Davora Domazeta Loše praćeno je velikom pozornošću i da je bilo više vremena, a admiral bio manje umoran, vjerojatno bi trajalo i dulje. Evo sažetka:

U naslovu knjige sitnim slovima stoji kao podnaslov *'strateški pogledi'* i to je ono što je posebno važno, rekao je admiral.

Strateški misliti, znači misliti 20, 30 i više godina unaprijed. Hrvatska država nigdje nije bila predviđena u igrama moćnih, prije svega Velike Britanije. A ipak Hrvatska ne samo što je postala stvarnost, nego je pobijedila u ratu, a to nije bilo predviđeno. Sa svojom pobjedom srušila je Versajski i Jaltski poredak 1. i 2. sv. rata i sada to oni žele vratiti na početak priče u nekoj novoj četvrtoj Jugoslaviji ili kako god je budu zvali.

Da bi to mogli, mora se pobjednički rat proglasiti zločinačkim pothvatom i to sustavno rade 10 godina i to na osnovu 4 paradigme: Karađorđevo i podjela BiH 1991., agresija na BiH 1992., Hrvatsko muslimanski sukob 1993. i operacija Oluja.

Danas živimo u ratu da i neznamo da smo u ratu (informacijski rat). U tome ratu pobjeđuje ona država koja ima bolju prošlost, a nama žele reći "vaša je povijest mračna, nemate pravo na sadašnjost i još manje na budućnost". Zato nas prisiljavaju na donošenje odluka koje su suprotne našim interesima (sjetimo se koliko je takvih odluka donijela naša vlada).

Priprema za rat na prostoru južno od Alpa i sjeverno od Grčke, počela je odmah nakon 2. sv. rata, uslijedila je kosovska kriza 1981, vježba 'Sloga 83' s ciljem oduzimanja oružja teritorijalnoj obrani i JNA kao politički čimbenik, stvaranje izvanrednih prilika (nered, kaos, balvani...) da bi upotreba snaga JNA dobila na legalnosti, susret slovenski i srbijanskih intelektualaca 1985. u Ljubljani gdje je odlučeno da Slovenija ode iz YU, a Srbi od ostatka naprave veliku Srbiju (sada nam je jasno zašto je slovenska politika jednako imperijalna prema Hrvatskoj kao i srpska), ►

preustroj JNA 85.-87., obznana memorandumu SANU 1986.

Po međunarodnom pravu, ako jedna država svoje područje ne kontrolira 5 godina može ga izgubiti. Dakle, imperativno moramo u 5. godini rata osloboditi naša područja. A kako ih osloboditi kada smo 5 puta slabiji? U čemu je tajna uspjeha hrvatskih snaga? U vjeri u Boga i svoje snage.

Bilo je velikih vojskovođa u ljudskoj povijesti, Aleksandar Makedonski, Julije Cezar i mnogih drugi, i svi su oni izgubili barem jednu bitku. Ima samo jedan jedini vojskovođa u pisanoj ljudskoj povijesti koji nije izgubio ni jednu bitku, to je ban Josip Jelačić, a drugi je Ante Gotovina.

Ratna strategija Srba u očekivanju *Oluje* je bila:

Plan A - izdržati 6 do 10 dana, to je onda politička pobjeda, a ako ne možete izdržati 6 dana, onda odmah slijedećeg dana prelazite na **Plan B** - evakuacija stanovništva i operaciju proglasiti etničkim čišćenjem.

Karl Bild je drugoga dana *Oluje* 'upucao' u medije prekomjerno granatiranje Knina. Pojam prekomjernog granatiranja ne postoji ni u nijednom voj-

nom rječniku. 4. kolovoza u izvještaju o prvih 5 sati operacije piše da je palo između 250 i 300 projektila. Toliko je padalo pune 3 godine svakih pola sata na hrvatske gradove.

Briljantna operacija *Oluja* proučava se na svakoj školi strategije u svakoj ozbiljnoj državi na svijetu. Osobno sam predavao u 16 zemalja uključujući Jeruzalem i Pentagon. Nakon završenog predavanja u Izraelu, svaki izraelski general kaže *'mi priznajemo samo tri voj-ske: izraelsku, američku i hrvatsku, ostale nisu vrijedne spomena'*.

Srbi su pisali da je to za njih više od poraza. Srušen je mit o njihovoj nepobjedivosti, poražena je njihova strategija. Mi danas u Hrvatskoj nemamo problema sa Srbima nego sa Jugoslavenima.

Hrvatska pobjeda je promijenila strategijski odnos snaga, srušila je i Versajski i Jaltski poredak. To nam ne mogu oprostiti i zato su Gotovina i drugi generali danas u Haagu.

Tko je došao u Hrvatsku 1994.? Pa- pa! Iduće godine smo pobijedili.

A tko sada dolazi u Hrvatsku? Tko kaže da nećemo za godinu pobijediti?

Tim je riječima admiral Domazet završio svoje izlaganje.

S obzirom da mu je toga dana ovo bilo treće predstavljanje knjige i da je još iste večeri odlazio dalje, nije se moglo dugo diskutirati. Ipak, admiral je odgovorio na većinu pitanja, potpisao kupljene knjige, a onda smo ga odveli na večeru da pribere snage za slijedeći dan. ■

Knjigu "Hrvatski domovinski rat 1991.-1995. - strateški pogled" trebala bi imati svaka hrvatska obitelj.

Možete je naručiti kod nas, narudžbenicom na zadnjoj stranici DO ili u rubrici "Knjige" na našoj stranici www.hkz-kkv.ch

Predavanje admirala Domazeta snimili smo i videom, DVD također možete naručiti.

HKZ OGRANAK BADEN FESTIVAL KULTURA U BADENU

Projektna skupina "Meierhof pokreće" organizirala je u subotu, 11. lipnja 2011. Festival kultura u Badenu.

Power-point prezentacijama, izložbom za zemlju tipičnih suvenira i predmeta, kulinarским i glazbenim prilozima predstavilo se 13 zemalja. Uz Hrvatsku, koju je predstavila HKZ ogranak Baden, bile su tu i slijedeće države (abecednim redom): Bangladeš, Eritreja, Grčka, Indonezija, Irak, Pakistan, Rusija, Rumunjska, Sri Lanka, Švicarska i Turska.

Posjetitelji su sa puno zanimanja pratili program i obilazili izložbene stolove. Za mnogobrojne predmete kojima je HKZ

ilustrirala raznolikosti Lijepe naše, bila su potrebna čak dva stola. Predmeti su bili posloženi prema geografskom položaju od Vukovara, preko Slavonije, Zagreba, Like, Istre, Primorja do krajnjeg juga Dalmacije. Svoju prezentaciju gđa. Dunja Gaupp, započela je kratkim predstavljanjem Hrvatske kulturne zajednice, a nastavila prikazom geografske karte Hrvatske, uz napomenu da će govoriti samo o onim mjestima i tipičnostima koje su predstavljene konkretnim proizvodom na našem štandu.

Putovanje Hrvatskom započelo je Vučedolskom golubicom, ranjenim vodotoranjem Vukovara, te spomen križem na Dunavu. ►

Bogatstvo slavonske ravnice ilustrirano je dekorativnim tikvicama, preslicom, ručnim radovima (zlatovez, čipka).

Sjeverna Hrvatska bila je zastupljena slikom naivne umjetnosti Hlebinske škole i replikom Varaždinske Vjećnice.

Središnja Hrvatska sa Zagrebom predstavila se Markovom crkvom, šestinskim kišobranom, nezaobilaznim lici-tarskim srcima i drugim oblicima za ukrasavanje božićne jelke, keramikom, pletenom košarom, dječjim igračkama od drveta, sviralima i pištaljkama na vodu.

Zagreb se predstavio i kao grad mode i modnih dizajnera koji tradicionalne elemente ugrađuju u modne predmete. Izloženi su bili predmeti Petrinih pletilja u vuni i lanu, ženska aktovka 'tkanica' poznate dizajnerice Mine Petre. Ispričana je i priča o nastanku kravate, a vidjeti se mogla i originalna kravata firme *Potomac*.

Zagreb kao kulturni centar predstavljen je minijaturnom replikom Meštrovićeve skulpture „Povijest Hrvata“, koja u punoj veličini stoji ispred Zagrebačkog univerziteta. Slušatelji su tako saznali kada je otvorena prva nacionalna akademija u Zagrebu, kada je započeo radom pravni fakultet, kao i to što je sve Meštrović napravio, gdje je živio i umro i kako u Čikagu stoji njegova skulptura „spomenik Indijancu“.

Lika je pokazala svoju Ličku kapu, sastavni dio ličke nošnje, a spomenuta su i Plitvička jezera popraćena lijepim slikama.

Istra se predstavila svojim kažuonom, kamenom kućom sazidanom bez ikakvog poveznog materijala. Spomenuta je i pokazana arena u Puli i Eufrazijeva bazilika u Poreču.

Dalmacija je bila zastupljena replikama starih crkava i crkvenim zidnim motivima i predmetima. Uz minijature zadarskog Sv. Donata, Višeslavove krstionice iz Nina, bile su tu i ploče ornametike i klinastog pisma, minijature dalmatinske kućice i brodice, morske spužve, levanda i koješta drugoga. Slušatelji su doznali da su Dubrovnik, Split, ►

Dvema švicarskim djevojčicama, posebno su se dopale male morske zvijezde i licitarska srca.

Stajale su i čeznutljivo gledale, pa nas je baka upitala je li to na prodaju. Ne, nije, ali ćemo im darivati. Ožarena ličeka nemaju cijenu! Možda će s roditeljima uskoro na naše more, jer uzele su i naš promidžbeni materijal!

iz života zajednice

Trogir, Dioklecijanova palača, Stari grad Hvar, Eufrazijeva bazilika i katedrala svetog Jakova u Šibeniku UNESCO-va svjetska baština. Sve je bilo popraćeno prekrasnim fotografijama gradova, obale, mora....

Nisu zaboravljeni ni svjetski poznati Hrvati. Spomenuti su bili Ruđer Bošković, Ivan Blaž Lupus, Ivan Vučetić, Slavoljub Penkala – replika prve penkale mogla se vidjeti na promidžbenom stolu. Spomenuti su i Nikola Tesla, Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog, uz napomenu da su posljednja dva bili Hrvati, iako se vode kao švicarski Nobelovci.

Priča o Hrvatskoj završila je kratkim povijesnim pregledom od dolaska Hrvata na današnje područje, i kako je do toga došlo. Spomenuti su hrvatski narodni vladari i teorije o imenu i mogućoj pradomovini Hrvata.

Na kraju svi su prisutni bili pozvani na zajedničku švicarko-hrvatsku sv. Misu povodom proslave 40. rođendana HKZ. 19.06.2011. u Badenskoj gradskoj crkvi.

Hrvatski je štand pobudio veliko zanimanje. Ljudi su se raspitivali o Hrvatskoj i bili ugodno iznenađeni kada smo im darivali prospekte na njemačkom. Još veće iznenađenje bili su odlični hrvatski kolači, koje nismo prodavali, kao i hrvatska vina koja su se mogla besplatno degustirati.

Na ovom mjestu zahvaljujemo gđi. Sonji Ravliji, čijim smo posredstvom doznali za *Festival kultura*. Njoj i njenim prijateljicama zahvaljujemo na darivanim kolačima koji su tako dobro predstavili kulinarstvo umjeće hrvatske žene i time uspješno zaokružile predstavljaju Hrvatske. ■

Švicarci su se predstavili glazbom, trešnjama i kolačima

Bilo je još zainteresiranih kupaca. Tako je jedna švicarska umjetnica, željela kupiti ličku kapu. Kako ništa nije bilo na prodaju, morala se zadovoljiti ovom fotografijom. Hrvatsku će svakako uskoro posjetiti, reče, znatiželjna je vidjeti sve te ljepote.

Na štandu Rusije, vrijedne ikone i drveni suveniri

HRVATSKO-ŠVICARSKA SV. MISA 40 GODINA HRVATSKE KULTURNE ZAJEDNICE STADTKIRCHE BADEN, 19.06.2011.

U svojih 40 godina prisustva u Švicarskoj HKZ nije baš često surađivala sa Švicarcima. Težište rada je bilo na okupljanju Hrvata i njegovanju hrvatske kulture i običaja.

Propustilo se napraviti dobre kontakte sa Švicarcima, što bi omogućilo lakše lobiranje za hrvatske interese. Malo je bilo Švicaraca koji su bili upoznati sa situacijom u Hrvatskoj, pa tako danas imamo situaciju da o nama nemaju pojma ili što je još gore, znaju samo ono što servira svjetska tiskovina: "Hrvatska je kriva za raspad YU, Hrvatska je napravila zajednički zločinački pothvat, hrvatski generali su zločinci..."

Zadnje vrijeme pokušavamo intenzivirati kontakte s našim domaćinima. Ove smo godine imali čak četiri zajednička projekta i uspješno predstavili ne samo Hrvatsku kulturnu zajednicu, nego i Hrvatsku. Uz dva predstavljanja knjige "Apartman 102 – Omarska", prevedene na njemački, učestvovali smo u integracijskom projektu „Kulturkoktel“, a kao kruna svega bila je proslava 40. obljetnice naše udruge zajedničkom švicarsko-hrvatskom misom u gradskoj crkvi u Badenu.

Ugodno smo iznenađeni s koliko spremnosti su Švicarci prihvatili naše ideje i ponudu na suradnju. Zajednička misa je bila obostrana lijepa gesta prijateljstva i izraz želje za upoznavanjem i suradnjom.

Svetu misu celebrirao je badenski svećenik Josef Stuebi, na orguljama misu je pratio predsjednik HKZ prof. Ivan Matarić, a svojim su je glazbenim priložima uveličali gospodin Mladen Jakišić, koji je posebno za tu prigodu stigao iz Austrije, kao i naš kolektivni član, Kulturno glazbena skupina *Tamburica*.

Na početku mise Josef Stuebi se zahvalio na plodnoj suradnji, zaželio nam svako dobro u budućem radu, a potom zamolio gospođu Dunju Gaupp da ukratko predstavi Hrvatsku kulturnu zajednicu koja ove godine slavi svoju 40. obljetnicu.

Prisutni domaći vjernici bili su iznenađeni, dirnuti i na kraju oduševljeni, tako da su u jednome trenutku počeli u sred mise pljeskati, pa ih je svećenik morao zamoliti da svoje oduševljenje sačuvaju za kraj i onda pljeskom nagrade hrvatske umjetnike. To su naravno i napravili.

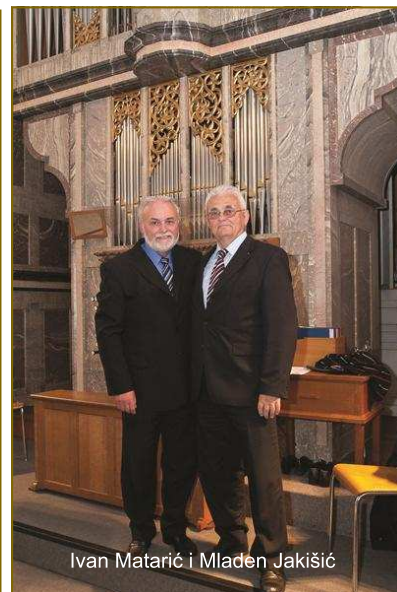
Ljudi su nam prilazili i čestitali, izražavali nadu da će nas uskoro opet vi-

Svećenik Josef Stuebi i HGD Tambrica

Dunja Gaupp predstavlja HKZ

Ivan Matarić i Mladen Jakišić

djeti i čuti. Pristupila nam je i jedna gospođa, očito hrvatskih korjena, koja nam je sa suzama u očima rekla da smo ju vratili u lijepa vremena njenog najranijeg djetinjstva. Za nas je to bilo golemo i neočekivano lijepo iskustvo.

Srdačno se zahvaljujemo svećeniku Josefu Stuebi i svim njegovim suradnicima. Posebna hvala g. Mladenu Jakišiću, *Tamburici* i prof. Matariću ■

HERZLICHEN DANK AN UNSERE
SCHWEIZER FREUNDE UND
MITBÜRGER
HEILIGE MESSE

Antonia Sigur Brdarić

Anlässlich seines 40jährigen Jubiläums möchte der Kroatischer Kulturverein, mit der Mitwirkung an der heutigen Eucharistiefeier, sich vor allem für die Gastfreundschaft bei den Schwei-

zern bedanken, aber auch den Impuls geben für vermehrte Zusammenarbeit und besseres Kennenlernen.
(D. Gaupp, Schlusssatz aus der Vorstellung des KKV)

FÜRBITTEN

Gott hat auch uns in seinem Sohn als Kinder angenommen. Wir wollen uns an ihn wenden und zu ihm beten:

1. *Schweizer:* Mache die Christen bereit, die frohe Botschaft glaubwürdig vor der Welt zu bezeugen.
2. *Schweizer:* Eröffne neue Schritte auf dem Weg zur Einheit der Kirchen.
3. *Kroaten:* Schenke allen die nötige Geduld und Ausdauer, die sich in der Öffentlichkeit stark machen für Frieden und Gerechtigkeit und für die Würde eines jeden Menschen.
4. *Kroaten:* Lass alle Frauen und Männer, die in den Kirchen, in Wirtschaft und Politik die Vorgaben der christlichen Botschaft zu verwirklichen suchen, engagierte und treue Weggefährten finden.
5. *Kroaten:* Lass Mut und Vertrauen wachsen unter der vielfältigen Bevölkerung in der Schweiz, dass die unterschiedlichen Gruppierungen immer mehr zu einander finden.
6. *Schweizer:* Zeige allen Sterbenden

Josef Stuebi i suradnice

die Macht deines Erbarmens, und nimm sie auf in dein unvergängliches Leben.

Gott und Vater, Du wirkst das Gute in uns durch Deinen Geist, den Du in die Welt gesandt hast, damit wir das Leben haben in Fülle. Wir sagen Dir Dank und loben Dich im Namen deines Sohnes, der mit Dir lebt und herrscht in Ewigkeit. Amen. ■

Nakon sv. Mise i šetnje Badenom, okupili smo se u restoranu "Švicarska kućica". Čekajući večeru g. Jakišić je zapjevao, a pridružili su mu se i drugi. Poslije večere, raspoloženje je bilo još veselije, a pjesme raznovrsnije.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE "BIĆE ENIGMAE" AUTORICE MARIJE VUČKOVIĆ U WALLISU

Piše Marija Čulap Imhof

Marija Vučković je 23.01.2011. g. u dvorani crkve "Herz Jesu" u Brigu predstavila široj publici svoju prvu knjigu "Biće enigmae". Mi, Hrvati u Wallisu, nemamo često priliku okupiti se u svezi ovakvih projekata, jer takvi projekti zahtijevaju osobne talente i sposobnosti u različitim granama znanosti, a u Wallisu živi samo 1400 Hrvata.

Program je vodila gospođa Marija Čulap Imhof, a odabrane članke iz knjige je čitala gospođa Ružica Gjajić. Autorica knjige, Marija Vučković, je u svom govoru pokušala publici približiti razlog zašto je napisala knjigu i zašto je odabrala upravo tu temu. Ona je Hrvatica iz Bos. Posavine, iz kraja odakle dolazi većina Hrvata koji danas žive u Wallisu. Društveno i socijalno jako aktivna osoba, aktivni je član HKZ u CH, a također je aktivni član Integrationsstelle Oberwallis gdje sudjeluje i organizira različite projekte za integraciju stranaca u Wallisu.

Marija Vučković i Marija Čulap Imhof

Marija je knjigom "Biće enigmae", koja je izašla iz tiska listopada 2010.,

pokazala da posjeduje literarni talent, kao i to da nas ni teški životni putevi ne smiju zaustaviti u potrazi za hobiem koji odgovara našem talentu, da trebamo tražiti i pronaći sve ono što nas čini sretnim i opuštenim. Autorica piše kao pravi znalac upotrebljavajući osobna iskustva i stečena znanja iz različitih grana znanosti, ali i kao umjetnik koji zna zainteresirati čitatelja. Poručuje nam kako je teško u današnjem svijetu ostati negdje u zlatnoj sredini, misleći na kvalitetu života, ispunjenu onim vrijednim komponentama koje čovjeka čine istinski sretnim, ali je pokazala da je to ipak moguće ako se potrudimo.

Na kraju programa smo se ugodno družili uz domaće hrvatske specijalitete, kojih je bilo u izobilju. Odjek je bio pozitivan, mnogima se sviđjelo predstavljanje, pa je većina kući otišla s Marijinom knjigom u ruci. ■

MOJE BRAČNO PUTOVANJE U RATNO PODRUČJE

Piše Simon Kalbermatten
www.rz-online.ch
Originalni tekst na njemačkom

Brig-Glis: Marija Čulap Imhof je izgubila brata u domovinskom ratu u Bosni. Danas je ona pobjednik u njenom rodnom mjestu, jer se svojom idejom koju je sprovedla u djelo suprostavila mišljenjima pojedinaca u općinskoj i mjesnoj upravi.

Balegovac, rodno selo Marije Čulap Imhof, selo je u Posavini na sjeveru BiH. Poslije drugog svjetskog rata selo Balegovac (1945. g.) je preimenovano u - Novo Selo. Svih 1800 stanovnika su po nacionalnosti Hrvati. Za vrijeme domovinskog rata od 1991. do 1995. g. u selu je 18 mladih momaka izgubilo svoje živote. Njihovim imenima i prezimenima su sada imenovane ulice u selu, zahvalom Marije Čulap Imhof, koja se 1990. godine nastanila u Brig-Glisu i ubrzo slavila svoje vjenčanje u Oberwallisu. Tadašnja studentica povi-

jesti i geografije je, kratko vrijeme poslije vjenčanja, saznala da je njeno rodno mjesto porušeno i okupirano.

"Često sam telefonski razgovarala s roditeljima, željela sam znati kako su i uvijek sam se rasplakala. Po svaku cijenu sam ih htjela vidjeti."

NISAM PREPOZNALA MOJE RODNO MJESTO

Tako su krenuli Marija Čulap Imhof i njezin suprug na bračno putovanje u Novo Selo. "Moj muž nije dozvolio da sama putujem, zato smo zajedno krenuli posjetiti moju obitelj. Poslije 13 sati vožnje autobusom, doputovali smo do cilja. Iz autobusa smo vidjeli porušene kuće, ulice s rupama od eksplodiranih mina. Vidjeli smo praznine između redova kuća. Na naše zabrinuto pitanje, vozač autobusa nam je odgovorio da su tu bile kuće, a koje su srušene bombama iz zrakoplova. Nisam prepoznala moje selo. Kad smo stigli u grad Odžak, koji graniči sa mojim selom, pedesetak metara ispred autobusa u istoj ulici je eksplodirala jedna mina. Danju smo čuli bombardiranje iz zrakoplova i zvukove eksplozija i pucnjave".

Iz sigurnosnih razloga svježe vjenčani par je prenoćio u drugom mjestu uz samu granicu sa Hrvatskom, a slijedeći dan su otputovali za Zagreb. "Most preko rijeke Save kojim smo prešli u Hrvatsku, pola je sata kasnije porušen zrakoplovnim granatom".

ZA SVAKU ŽRTVU RATA JEDNA ULICA

Za vrijeme rata u BiH Marija Čulap Imhof je radila kao medicinska sestra u bolnici u Oberwallis gdje ju je stigla tražićna vijest, da je njen mlađi brat Marko poginuo, da je jedan od 18 poginulih mladića iz sela.

S razlogom je Hrvatica postala aktivna, potaknula ju je i inicijativa grupe lju-

di iz sela koja je prije godinu dana postavila i predložila imena za ulice u Novom Selo. "Nisam se mogla složiti s tom verzijom naziva ulica. Uvijek nam je nametano strano mišljenje, drugi su nam promijenili naziv sela, a sada bi trebale ulice nositi nazive po imenima osoba koje nemaju nikakve veze sa povješću našeg sela. Sada kada je moguće demokratski djelovati, odlučila sam se nešto napraviti. Mjesnoj zajednici i općini sam predložila moj prijedlog imena ulica".

Ona je predložila nazive ulica po imenima i prezimenima 18 mladih momaka iz sela koji su dali svoje živote za obranu rodne grude. "Sakupljala sam potpise od stanovnika moga sela". Kako gotovo polovina stanovnika ne živi više u selu, Marija Čulap Imhof je sakupljala potpise od stanovnika koji danas žive u Švicarskoj. Mnogi iz Novog Sela su se iselili i u Austriju, tražio ih je njen brat koji tamo živi.

"Odjek je bio ogroman. Svi su željeli odmah dati potpis i bili su jako oduševljeni mojom idejom".

Krajem 2010. g. u selu su organizirali glasovanje i njen prijedlog o preimenovanju ulica je jednoglasno usvojen. Na veliku radost Marije Čulap Imhof, majke obitelji, trebale bi table sa nazivima ulica biti postavljene već ovo ljeto. Jedan veliki uspjeh. Ne iznenađuje da je Marija Čulap Imhof predložena za osobu godine u Novom Selo. Zaslužila je! ■

TORTE I KOLAČI MOJ SU

HOBI

Piše Marija Čulap Imhof

Snježana Jurkić živi i radi u Fahrweid-u, mjesto u kantonu Zürich, između Dietikona i Schlierena. Rođena je u Orašju, gradiću u Bos. Posavini, gdje je živjela do 1992. g. kao najstarije dijete u obitelji. Izgubila je oca još u ranom djetinstvu, tako da je majka bila prisiljena otići na rad u Švicarsku kako bi mogla skrbiti za svoje troje djece, koje je ostavila kod bake i djeda.

Snježana rado priča o svom djetinjstvu, o školskim danima, o običajima u rodnom mjestu. S puno ljubavi priča o svojoj baki i kaže da su joj slike iz djetinjstva obojane bakinim prašnjavim, ali predivnim dvorištem. Ona i danas čuva sve ručne radove koji su joj vrijedne uspomene na baku.

Njen dolazak u Švicarsku je klasična ratna priča. Kaže, dobro se sjeća prvog dolaska u ljeto 1992. g. i kako se uplašila ogromnih planina koje su ih okruživale i kao da su im prijetile da će ih progutati. Bilo je to jedno kišno srpanjsko poslijepodne na kolodvoru u Buchs-u kako je stigla s mamom, sestrom i bratom. Svi umorni i iscrpljeni od dugog putovanja, ali ispunjeni željama i očekivanjima.

1995. g. je na hrvatskoj zabavi u Švicarskoj upoznala svog muža Ivana Jurkić, a danas mlada obitelj ima četvero djece: Marina (1998.), Iva (2002.), Josip (2002.) i Matija (2004.). Snježana je mlada osoba, jako simpatična, društvena i vrlo aktivna na različitim područjima. Puno slobodnog vremena provodi u prirodi, vozi bicikl, rado čita, voli kuhati i dobra je kuharica.

U Snježaninoj obitelji rođendani, osobito dječji, bili su važni događaji koji su se slavili uz puno darova, a torte koje je njena ujna pravila, a ujak dekorirao, bile su neizbježni dio rođendana. Povod za nastavak obiteljske tradicije - izradu torte u vlastitoj režiji - bio je prvi

rođendan kćerke Marine. Bila je to manja torta u obliku medvjedića punjena kremom od vanilije, čokoladnog kaputića i očima od šarenih bombona.

Godine su prolazile, rođendani su se nizali, a ona je i dalje bila uporna u kreiranju torti. Tako su nastale torte Barbie, buba Mara, Gooo lopta, Winnie Pooh... sve za njenu dječicu. Vremenom je naučila mnoge tehnike s različitim materijalima, svaka torta bila je izazov i korak prema novom, boljem, ljepšem. To je posao koji voli i koji joj pruža potrebnu ravnotežu u svakodnevnom životu. Svjesna je, kaže, da postoje ljudi koji to rade bolje i profesionalnije nego ona, ali ona daruje svakoj svojoj torti uz trud i puno ljubavi, zato je svaka torta koja izađe iz njenih ruku - jedinstvena.

Sa sigurnošću vam mogu reći da su njene torte i kolači prava umjetnost, a u to se možete uvjeriti i sami, pogledajte internetsku stranicu

<http://torten-magie.jimdo.com/wie-alles-begonnen-hat/>,

ili još bolje, naručite tortu i probajte. ■

POKLONI MI JEDNU PRIČU

„SCHENK MIR EINE GESCHICHTE“

Piše Marija Čulap Imhof

U zadnje vrijeme u cijeloj Švicarskoj organiziraju se projekti s ciljem bolje integracije stranaca. Posebna pozornost poklanja se djeci stranaca, koje se želi motivirati da bolje nauče materinji jezik, jer provedene studije pokazuju da je dobro poznavanje materinjeg jezika, još bolja baza za učenje stranih.

Jedan od projekata se zove „Daruj mi jednu priču“, gdje se pokušava djeci stranaca u ranoj životnoj dobi od 1 ili 2 pa do 8 godina starosti približiti literaturu njihovog uzrasta na materinjem jeziku. Zato traže strance koji dobro znaju materinji jezik, koji su spremni proći određene tečajeve, žele i znaju raditi sa djecom. Tek nakon završenog tečaja u kojem nauče kako privući dječju znatiželju, smiju početi raditi sa djecom. Voditeljica programa, mora se prilagoditi djeci, privući njihovu pažnju kroz igru i/ili čitanje priče. I u Wallisu su počeli prošle

godine sa ovim projektom, prva grupa odabranih stranaca su bili Portugalci, koji su imali pola godine za taj projekt, poslije njih smo došli na red mi Hrvati i također imamo nekoliko puta program u 5 mjeseci ove godine.

Za Hrvate je preuzela taj projekt gđa. Marija Vučković. Uz pomoć i podršku odgovornih osoba za integraciju i pojedinih općina projekt je startao. Na sve adrese Hrvata koji imaju malu djecu pismeno su poslali pozivnice.

25.03.2011. posjetila sam hrvatsku grupu djece sa njihovim roditeljima i voditeljicu programa u gradskoj knjižnici u Brigu. Nije ih bilo puno, ali ih je bilo jako lijepo vidjeti kako znatiželjno slušaju i kroz igru se druže i to između polica punih knjiga. Kada nas Švicarci već pozivaju, organiziraju, financijski podržavaju kroz svoje integracijske projekte, bilo bi poželjno da se odazovemo, posebno zato što se radi o našem materinjem jeziku. Ako ne učini-

mo taj korak za našu djecu dok su mali, veliko je pitanje hoće li oni kad odrastu napraviti sami taj korak da čitaju literaturu na hrvatskom jeziku.

U svim gradskim knjižnicama u Wallisu na policama se može pronaći hrvatska literatura za sve uzraste. Članarina i posudba knjiga, CD i DVD je besplatna, a ako određena knjiga nije na polici gdje stoji hrvatska literatura može se naručiti iz centralne knjižnice u Oltenu i željenu knjigu će te imati za par dana u ruci. ■

HRVATSKA DIPLOMACIJO U ŠVICARSKOJ, MOŽE LI MALO LJUBAZNIJE I KOREKTNIJE?

Molim vas, poštovano Uredništvo, da objavite ovo moje pismo koje pišem u velikom razočaranju zbog ponašanja zaposlenika u hrvatskim diplomatskim predstavništvima u Bernu i Zuerichu.

Već godinama se prema nama ponašaju jednako kao nekada oni iz YU, bahato i arogantno, obraćaju nam se zapovjedničkim tonom kao da pred sobom imaju vojnike u kasarni. Osjećamo se kao da pred nama stoji neki srpski policajac koji nam daje do znanja da smo ljudi trećeg reda koje on smije vrijeđati i ponižavati.

Nema govora o tome da će vas saslušati do kraja kako bi čuli što želite, neljubazno vas prekinu usred rečenice govoreći što vam je činiti. Strankama se zapovjeda gdje smiju stati, gdje smiju sjesti, kao da su pred njima djeca iz dječjeg vrtića. Njihove cinične i neprikladne primjedbe, neprimjerne su obrazovanim i kulturnim ljudima, pa se pitam gdje su oni stekli naobrazbu, imaju li uopće kakvu ili su do toga mjesta došli po starom,

NA GRANIČNOM PRIJELAZU IZ BIH U HRVATSKU JEDAN PO JEDAN VAN IZ AUTOBUSA

Dobro jutro Posavino. Kao i svakoga jutra drugog vikenda u rujnu (memorijalna utakmica u Potočanima), vrijeme povratka. Izmoreni više od sinoćnjeg tulu ma nego od same utakmice koju je trebalo iznijeti na plećima pedesetogodišnjaka. Nije nam lako. Kupujemo čevape, bureke, nešto od dnevnih glasila da skratimo dužinu puta koja i nije beznačajna. Smijemo se glupostima kao mala djeca. Pozdravljamo prijatelje koji su nas tako lijepo dočekali i ispratili onim osjećajem pripadnosti. Znali smo da smo dio njih i oni dio nas. Lijepo!

Sve bi bilo tako idilično da nema

još uvijek dobro funkcionirajućem principu „VIP“ – veze i protekcije.

Nisu takvi samo u direktnom kontaktu, nego i na telefonu. Uostalom, pokušajte ih nazvati! Garantiram da će sve linije biti zauzete (ne zato što su opterećeni poslom, nego zato što ih drže otvorene kako se ne bi morali odazivati – rekao mi je jedan očevdac). Doživite li čudo da vam se ipak jave na telefon prije nego izgubite strpljenje i odustanete, odmah vam tonom u glasu daju do znanja da im ustvari idete na živce. Odgovori su kratki i odrešiti, a prije nego stignete postaviti dodatno pitanje, linija je prekinuta. Na kraju razgovora niste ništa pametniji nego na početku.

Moj zadnji susret s njima bio je tako neugodan, da je to upalo u oči ljudima koji su u tome momentu bili prisutni i čekali da dođu na red. Neki su mi potom pristupili i ispričali svoja, vrlo slična, gotovo identična iskustva s našom, hrvatskom (?) diplomacijom. Namještenici veleposlanstva i konzulata izruguju se načinu na koji govore Hrvati iz Bosne i Hercegovine, zar to nije žalosno? Zar su se naši branitelji zato borili, da nas se danas jednako šikanira kao i prije 20 godina?

Mi dolazimo tražiti samo ono na što imamo pravo. Konačno, oni svoje usluge skupo naplaćuju i ako zbog ničega drugoga, morali bi biti ljubazni i korektni makar zato što smo mi kupci njihovih usluga, što znači da su oni tu zbog nas, a ne mi zbog njih! U samoj riječi 'usluga' rečeno je to da su oni ti koji moraju služiti!

Sigurno i sami znate koliko stoji produženje putovnice ili vađenje nekog drugog dokumenta. Jedan cijeli dan je izgubljen, pogotovo ljudima koji ne žive u Bernu, odnosno Zuerichu. Radni ljudi moraju uzeti slobodan dan, tu su troškovi vlaka, autobusa ili auta, pa onda fotografija i na koncu samoga dokumenta.

onog ružnog nastavka i dolaska na granični prijelaz u Slavonskom Brodu, tu počinje naš jako ružan doživljaj. Ono obavezno odvajanje u stranu kao da ne pripadamo jednom stadi, kao da se razlikujemo po boji, mirisu. Zar do juče nismo bili braća po muci, zar do juče nismo govorili iz sveg grla da se borimo za istu stvar, zar smo danas "ONI", zar donedavno nismo svi bili "MI". Zar smo danas Bosanski Hrvati, zar "pravi" Hrvati žive samo u Hrvatskoj?

Oprostite nam ako naš miris čevapa i domaće kobasice bude toliko jak da nadražuje te profinjene nosnice koje nisu ni osjetile onaj miris muka koji je bio posvuda po Hrvatskoj za vrijeme ratnih stradanja.

Zato, upućujem ovu protesnu misao jednoj svjesno bezobraznoj djelatnici graničnog prijelaza u Slavonskom Brodu, koja je svojim riječima na naše

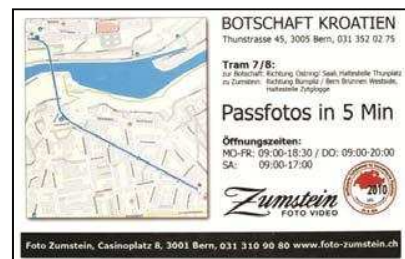
Što se tiče fotografija, e to je priča za sebe. Fotografija bilo kojeg fotografa u Švicarskoj, dobra je za švicarsku putovnicu, ali ne i za hrvatsku! Dođete li s takvom fotografijom, službenik konzulata će vam reći da je nevaljala i dati će vam vizitku fotografa kojeg oni preporučuju. Taj je pak poprilično daleko, ali službenika ne zanima kako ćete doći do tamo, imate li uopće vremena, je li vam dijete umorno i cendravo od dugog čekanja, jeste li sami već na rubu sloma živaca...

I onda dolazi ono najzanimljivije. Fotografije s kojima ste došli i koje možete baciti, jer navodno nisu dobre, platili ste po komadu 24.- franka (za četiri osobe znači 92.- Franka). Kod fotografa kojemu vas je uputilo hrvatsko veleposlanstvo, one koštaju 30.- franaka komad!

Postavljam pitanje: zašto nam veleposlanstvo preporučuje skuplji fotografa kod kojega moramo platiti 6.- franaka više po fotografiji? Tko dobiva tih 6.- franaka?

Pozivam ljude sa sličnim iskustvima: ne šutite! Progovorite, potrebna je bitna promjena. Osoblje u diplomatskim predstavništvima ne predstavlja samo sebe, nego prije svega našu zajedničku Domovinu, a ponašanje im je sramotno, ispod svake razine. Vide to i stranci koji dolaze po vize ili nešto drugo, pa ne čudi što nas nazivaju "Balkancima", pogrdnim pojmom i u Švicarskoj.

Hvala na objavi, prijateljske pozdrave, I. M. (podatci poznati uredništvu) ■

nelagodovanje nama bezrazložnog zadržavanja odbrusila, citiram: "Tko vam je kriv zašto niste išli u školu", aludirajući na naš privremeni rad u inozemstvu, vjerovatno misleći kako smo u toj borbi "trbuhom za kruhom" naučili razmišljati stomakom, dok su nam možda ne vijuge zakržljale od puke neupotrebe.

Znam da ovaj protest ne će pročitati nitko od nadležnih koji bi mogao spustiti ove "Bogove u uniformi" na zemlju, ali u ime svih nas koji vjerujemo u budućnost, vjerujemo u Boga, vjerujemo u Hrvatsku, vjerujemo u nadu da može biti bolje, vjerujemo u bolja vremena. Mi (Hrvati na privremenom radu u inozemstvu) ne želimo nikakav poseban tretman, ali nemojte nam Vašim postupcima gurati pod nos onaj osjećaj kako smo nepoželjni, nemojte ubijati nadu u nama, nemojte ubijati onaj osjećaj ►

pripadnosti jednom stadu, jednom narodu. Nemojte zaboraviti da ljudska bića mogu biti sretna samo ako se mogu radovati (nadati) nekoj boljoj budućnosti. Danas, u našem dobu kad smo nesigurni u svakom pogledu našeg postojanja (rat, nezaposlenost, siromaštvo). Danas, kad slabi i ono uvjerenje u besmrtnu dušu čovječju, kad slabi uvjerenje o boljem nadgrobnom životu, kad nestaju moralne tradicije obitelji i društvenog poretka.

Nisam skeptičar, zato vjerujem da ima još dovoljno ljubaznih graničnih djelatnika u Lijepoj našoj koji neće za dvije čokolade prodati dušu, nego savjesno obavljati svoj posao. Za tih par eura mi se moramo suočiti sa okrutnim životom i moramo se pomiriti s činjenicom da

stomak nije gladan, ali je srce hladno. Zato, nas koji smo daleko od domovinskog praga, koji svim svojim bićem branimo ispravnost rata za samostalnost, koji smo već desettljećima u istoj košari sa svim jugoslavenskim narodima, nas koji ponosno iskazujemo svoju pripadnost i mukotrpno pokušavamo iskočiti iz te košare pune diskriminacije i predrasuda, nemojte nas podvajati na "mi" i "oni". Svi smo mi "MI" jedan narod. Zato, bezobrazna djelatnice (ime neznam, mada bi ga vrlo rado ovdje spomenuo) kada svojim ponašanjem i izjavama ubijate osjećaj pripadnosti koji je za nas itekako važan, prije nego što upotrebite moć svoje uniforme, provjerite, možda su braća, sestre, očevi i djeca tih ljudi u tome autobusu svojim živo-

tima omogućili da i obučete tu uniformu.

Ljutnja zbog bezobrazluka naše granične djelatnice polako iščezava. Volio bih da postoje nekakve naočale za korekciju razuma, kao što postoje za korekciju vida, ali i kad bi postojale, slijepi ostaju slijepi.

Kada bi život sveli na dužinu ovog dana, između izlaska i zalaska sunca, za mnoge bi bio bez ijednog oblačka, pun svjetlosti, dok bi za druge bio mjestimično oblačan sa regionalnim padavinama uz jaku, ali prolaznu grmljavinu. Stoga nemojte nikada zaboraviti da je "život bajka, koju pripovijeda neki idiot".

S poštovanjem Vaš
Boris B. Iko ■

REAGIRANJA U ŠVICARSKIM NOVINAMA

U novinama „Der Sonntag“ od 29. svibnja 2011. povodom uhićenja Ratka Mladića objavljene su i kratke informacije o najvažnijim haškim osuđenima, pa je tako spomenut i general Gotovina. O njemu je napisano da je zapovijedio ratne zločine protiv civilnog pučanstva u Srbiji. Na to je reagirao Osvin Gaupp

slijedećim dopisom (prijevod sa DE):

Tvrdnja da je hrvatski general Gotovina zapovijedio ratne zločine protiv civilnog pučanstva u Srbiji je lažna. Hrvatska vojska se nikad nije nalazila na tlu Srbije, pa shodno tome i nisu mogle biti počinjeni nikakvi ratni zločini protiv civilnog pučanstva u Srbiji. Hrvatska vojska je je pod zapovjedništvom generala Gotovine samo oslobodila od Srba osvojena područja u Hrvatskoj. U prvostupanjskoj presudi nije mu predbačeno

da je zapovijedio ratne zločine, presuda se osniva praktički samo na apstruznom predbačaju da je u oslobodilačkoj akciji primijenio prekomjerno artiljerijsku vatru. Prema tom kriteriju bi američki i NATO generali trebali također biti osuđeni za njihov angažman u Iranu i Afganistanu.

Dopis je objavljen, ali skraćen na prve tri rečenice. Ipak glavna poruka je stigla do zainteresiranih čitatelja. ■

NZZ vom 16.04.2011:

UNO-Tribunal verurteilt kroatische Generäle

TA vom 16.04.2011:

Der Held als Verbrecher, UNO-Tribunal verurteilte den kroatischen General Gotovina zu 24 Jahren

REAGIRANJE NA GORNJE ČLANKE

Bei mittelalterlichen Hexenverbrennungen haben die Anwesenden vergnüglich zugeschaut in der festen Überzeugung der Armen geschehe recht, das Gericht hatte doch eindrückliche Beweise. Auf diesem Niveau bewegt sich das UNO-Tribunal in den Haag, aber auch der Kommentator.

Das Gericht hat den Rechtsgrundsatz „in dubio pro reo“ in „in dubio contra reo“ umgewandelt und dazu noch die Beweislast dem Angeklagten auferlegt. Ein Beispiel: die Anklage behauptet, die Kroaten hätten die von Serben gehaltene Stadt Knin unter das übermäßige Kanonenbeschuss genommen und damit die Serben vertrieben. Als Beleg dazu verlangte sie von Kroaten die Herausgabe von Aufzeichnungen der Kanonenschüsse. Diese wurden nicht geliefert, weil sie schlicht und einfach nicht existieren. Trotzdem hat das Gericht die These der Anklage anerkannt, obwohl die Fakten eine ganz andere Sprache sprechen.

Erstens, die Serben sind geflohen bevor die Stadt angegriffen wurde, und zwar mit voll beladenen Autos und Traktoren mit Anhängern, da von der Führung der Krajina Serben eine Massenfucht in voraus geplant und organisiert wurde. Dies bezeugte am UNO-Tribunal der damalige amerikanische Botschafter Peter Gailbright. Seine Aussage hat das Gericht ignoriert.

Zweitens, mit Ausnahme von ein Paar zerschlagenen Fensterscheiben und ein Paar Einschusslöcher in einigen Fassaden, sah man direkt nach den Kampfhandlungen in Knin keine Gebäudebeschädigungen. Die Stadt sah weniger schlimm aus als Zürich nach 1. Mai Demonstrationen. Die Realität interessiert das Gericht aber nicht, da es keine Aufzeichnungen gibt, muss das Kanonfeuer fürchterlich sein, ist seine Folgerung.

Als Vergleich dazu, die kroatische Stadt Vukovar, die drei Monate aus der Luft und vom Boden aus mit allem möglichen Waffengattungen beschossen wurde, sah nach der Aussage eines russischen Beobachters schlimmer aus als Stalingrad nach dem 2-ten Weltkrieg. Das Haager Gericht sah dieses Tun der serbischen Armee aber als normale und legitime Kampfhandlungen. Genau gleich wie die Zerstörungen der kroatischen Städte Dubrovnik (UNESCO Weltkulturerbe), Zadar, Karlovac, Osijek, Gospić und viele andere. Ver-

urteilung gab es bloss für die anschließenden Massaker in Vukovar, sie war mit 10 Jahren Haft ein Hohn für die Opfer.

Beispiel 2: auf einem Video, aufgenommen ca. 2 Tage nach der Kapitulation der Serben, sieht man General Gotovina, von Wut schäumend, wie er die anwesenden Generäle anschreit, sie sollen gefälligst für Disziplin und Ordnung sorgen, die Übergriffe auf Zivilisten oder Gefangene unterbinden, Plünderungen verhindern usw.. Dies widerspricht vollkommen der These der geplanten Vertreibung der Serben.

Bei der Verurteilung des kroatischen Generals Gotovina auf 24 Jahre Haft kann von Recht keine Rede sein, der Versöhnung dient sie keinesfalls.

Osvin Gaupp, 5400 Baden

MORAL, ETIKA, ODGOVORNOST I SAVJEST

EU PARLAMENTARCI

Priredila Dunja Gaupp

Pogled mi, u jednim švicarskim novinama, preleti preko naslova "Viagra za EU zastupnike". Vjerojatno šala, pomislim i tražim pojašnjenje u podnaslovu - "Dok svijet potresa nuklearne katastrofe, potresi i revolucije, a euro stoji na rubu propasti, EU parlamentarci žive kao bubreg u loju".

Dakle, nije šala, nego nevjerojatno ponašanje današnje političke elite u Europi. Mislim da će biti korisno saznanje svima koji razmišljaju o ulasku Hrvatske u EU. Članak nisam doslovno prevela, predugačak je, a moje vrijeme ograničeno. No, ono najvažnije je tu, pa pročitajte i razmislite kuda nas to naši političari žele odvesti. Možda je sada puno lakše odgovoriti na pitanje "zašto" baš svi, od lijevih do desnih, žele u EU!

Članak je prvobitno objavljen u "Whistleblower Newsletter", autor mu je Udo Ulfkotte, ja sam ga pročitala u "Die Schweizerzeit" i objavila na HKZ internetskoj stranici www.hkz-kkv.ch. Očito je pobudio interes i u našoj domovini, jer ga je komentirao Tomislav Držić u Hrvatskom listu broj 351 (16.06.2011.)

VIAGRA ZA EU ZASTUPNIKE

Brisel godišnje izdaje okruglo 3,5 mil. za kozmetičko-medicinsku podršku oronulim zastupnicima. U to se broji viagra, operacije za poljepšavanje, terapije i odmor u 'wellness' centrima. EU stoji pred bankrotom, ali istovremeno 736 zastupnika dobiva novce za usluge koje si normalan građanin ne može ni u snu zamisliti. Ovo nije šala, nego žalosna slika stvarnosti. A u stvarnosti EU zastupnici i njihova najbliža obitelj naplaćuju si, na račun poreznih obveznika EU, viagru, ženama je plaćena operacija povećanja ili smanjenja grudi, k tome kozmetički zahvati kao odstranjenje dlaka na dijelovima lica i masažu za ugodu. Ženske zastupnice dobivaju viagru za svoje muževe, sinove i ljubavnike. I

svaki EU zastupnik ima pravo jednom na godinu provesti 21 dan u wellness centru, naravno i to na račun poreznih obveznika. EU, to zove "medicinsko-kozmetička profilaksa".

OTPOR U VLASTITIM REDOVIMA

Na svjetlo dana iznijela je to britanska EU zastupnica Nikki Sinclair. Dok u cijeloj Europi građani moraju stezati pojas, u krugu EU zastupnika drsko si dozvoljavaju sve više povlastica. U lipnju 2010. povećali su iznos koji daju svojim tajnicama za 1'500 Eura. To su upravo ponovno napravili. Ponovno za 1'500 Eura. Time su godišnji izdatak uvećali za 13,2 mil. eura, koje dodatno mora namiriti porezni obveznik. Svaki parlamentarac dobiva mjesečno posebni dodatak od 21'209 eura samo za plaće svojih asistenata i tajnica.

Za 5 milijuna eura zastupnici su upravo dobili na raspolaganje nove iPads, a opravdanje za sve to je navodno "dodatni posao" kojim su "stalno" opterećeni.

Britanska EU zastupnica Nikki Sinclair zna i više od gore navedenoga. Ona i njeni suradnici skrivenim su kamerama fotografirali 160 zastupnika u Strassburgu i Brislu. Posebno su ih zanimali oni koji su se pred šalterom za registraciju ulaska u parlament pojavili s kovčezima ili velikim putnim torbama. I onda počima velika trka: EU zastupnici iz svih zemalja članica istrčavaju iz parlamenta, i daju se od svojih vozača odvesti na željezničku stanicu ili u zračnu luku.

RADE NAPLATITI NEGO RADITI

Prilikom bijega od posla neki su napravili zavidan rekord: 60-godišnja poljska EU zastupnica Jolanta Hibner upisala se u 7.58 kao "prisutna" u parlamentu, a nekih 22 minute poslije već je bila u Briselskoj zračnoj luci.

35-godišnji španjolski EU parlamentarac Eider Gardiazabal Rubial bio je u 9.56 sati u EU parlamentu, a u 10.20 u zračnoj luci.

53-godišnja poljska zastupnica Danuta Jazłowiecka bila je u 9.53 u parla-

mentu i u rekordnih 21 minutu kasnije na Strasburškoj zračnoj luci.

Ulovljeni su političari svih stranaka i nacionalnosti. Svi oni nisu pokazali čak ni lošu savjest, jer to što rade nije zabranjeno. Španjolski dnevnik "El Mundo" o onima koji se redovito u petak ujutro nakratko pojave u EU parlamentu, naplate dnevnicu od 304 eura i onda odmah odlaze na produljeni vikend, pisao je pod naslovom "Uzmi novac i bježi" (to je naslov jednog filma poznatog Woody Allena). Ta je metoda za 60-tak zastupnika postala čvrsta navika. "Među njima je većina iz Francuske i istočno europskih zemalja" primjećuju španjolske novine.

Britanska nezavisna zastupnica Nikki Sinclair o toj praksi upozorava europsku javnost i nastavlja snimati svoje kolege i kolegice na eirodromima i kolo-dvorima. Njene je slike objavio i tjednik britanski "News of the World".

Europski parlament odbija bilo što poduzeti protiv uobičajenog sistema i izjavljuje "ta metoda apsolutno odgovara pravilima". Dakle, svoju prisutnost naplaćuju i za dane kada ne rade.

Briselska EU čak uzdržava i vlastiti bordel. Spojimo to s viagrom koju gratis dobivaju i biti će sve jasno. Izdavanje viagre političarima, zastupnicima EU parlamenta nije jedinstveni slučaj. Poznata je postala i afera njemačkog koncerna Volkswagen, koji svojim menadžerima i političarima namiruje troškove za viagru. Ispravno ste pročitali: za političare troškovi za viagru idu na račun "operativnih troškova".

Pritisak globalizacije i stalni stres putovanja i reprezentiranja poduzeća širom svijeta, za sindikalne predstavnike VW-a, menadžere i političare navodno je tako velik, da račune za posjete bordelu i račun za viagru mogu biti zaračunati u troškove dnevnice. I umjesto da se posvete regularnom poslu, gospoda su stalno odlazila u javne kuće. Pa kada to mogu poduzeća kao što je VW, zašto ne bi i EU parlamentarci, zato je to i za EU "sasvim normalna procedura". ■

NIGEL FARAGE (ČLAN FRAKCIJE
"EUROPA ZA SLOBODU I DEMO-
KRACIJU - EFD)

PRILIČNO JE JASNO, DA NIJEDAN OD VAS NIJE NIŠTA NAUČIO

GOVOR ODRŽAN 24.11.2010. U EUROPSKOM PARLAMENTU U STRASBURGU.

Predsjedatelj EU parlamenta van Rompuy, daje riječ gospodinu Farage, i ovaj započinje svoj govor:

Dobro jutro Gospodine van Rompuy, na dužnosti ste godinu dana, a cijela se konstrukcija počima urušavati. Nastao je kaos. Nedostaje nam novca. Možda bih Vam se morao zahvaliti. Mogli biste postati "pin-up"-dječak pokretu euroskeptika Europe.

Pogledajte lica u ovoj plenarnoj dvorani jutros, pogledajte ta lica. Pogledajte strah. Pogledajte bijes. Gospodin Barosso izgleda kao da je ugledao duha. Znaite što, oni počinju realizirati da je igra završena. I u svom očajanju nastoje očuvati svoj san, žele ukloniti zadnje tragove demokracije iz toga sistema. I sasvim je jasno kako nitko od vas nije ništa naučio.

Kada čak Vi gospodine van Rompuy kažete da nam je Euro donio stabilnost, moram zapljuskati Vašem smislu za humor. Je li to samo bunker mentalitet? Vaš fanatizam nalazi se u slobodnom padu.

Govorite o činjenicama, ali laž je da višenacionalna država ne može egzistirati u globaliziranom 21. stoljeću. To možda može važiti za Belgiju koja već 6 mjeseci nema vladu, ali za ostatak nas, poprečno kroz sve države članice ove unije, i to je to zbog čega mi ovdje vidimo strah na licima, sve više ljudi

kaže: Mi ne želimo tu zastavu, mi ne želimo tu himnu, mi ne želimo tu političku klasu, cijelu tu stvar trebamo poslati na smetlište povijesti.

Početkom ove godine imali smo tragediju u Grčkoj, a sada imamo takvu situaciju i u Irskoj. Meni je jasno da je glupost i grabežljivost irskih političara u velikoj mjeri za to odgovorna, oni nisu smijeli nikada pristupiti Eurozoni. Patili su zbog niskih kamata, krivotvorenih podataka o konjunkturi i valu uništenja poduzeća. Ali kakva je bila njihova reakcija na to?

Što im je bilo rečeno, kada se urušila njihova vlada? Da bi za njih bilo krivo ako bi sada napravili nove izbore. Komesar Rehner je rekao, oni bi prvo trebali zaključiti državni proračun prije nego im se dozvoli provesti nove izbore.

Što, dođavola mislite, tko ste ustvari vi? Vi ste uistinu jako, jako opasni ljudi! Vaša opsjednutost, kojom gurate ovu europsku državu, znači da ste sretni što uništavate demokraciju. Izgleda da ste

sretni što ste milijune ljudi učiniti neza-poslenima i siromašnima. Bezbrojni milijuni moraju trpjeti, da biste vi dalje sanjali svoj europski san.

No, to ne će funkcionirati, jer Portugal će biti slijedeći sa svojim zaduženjem od 325 % BDP-a. Oni su slijedeći na listi. I na koncu, pretpostavljam, pogoditi će i Španjolsku. A iznos potreban za spašavanje Španjolske, mogao bi biti sedam puta veći od onoga za Irsku i od toga trenutka biti će potrošen sav novac za spašavanje. Neće više ništa ostati.

Što je još gore od stanja u privredi, vi ljudima kradete njihov identitet, kradete ljudima njihovu demokraciju. I sve što će im tada još ostati, je nacionalizam i nasilje! Mogu se samo nadati i moliti, da će tržište uništiti projekt "Euro", prije nego se to dogodi.

Priredila Dunja Gaupp ■

HRVATSKA VAPI ZA TAKVIM LJUDIMA

MINISTAR PATRIOT

Emigranti, a ne Australci, trebaju se prilagoditi. I to je to, bilo da vam odgovara ili ne. Sit sam toga da se ova nacija zabrinjava jesmo li možda uvrijedili neke individue ili njihovu kulturu. Od terorističkog napada u Baliju do danas, svjedoci smo vala patriotizma kod većine Australaca.

Ova je kultura izgrađena tijekom dvijesto i više godina muka, truda i pobjeda milijuna muškaraca i žena u potrazi za slobodom. Govorimo pretežno engleski, a ne španjolski, libanonski, arapski, kineski, japanski, ili bilo koji drugi jezik. Što znači, ako želite biti dio ovog društva, naučite naš jezik!

Većina Australaca vjeruje u Boga. To nije neka kršćanska desna orijentacija, niti je to politički nametnuto, to je činjenica, jer su ovu naciju, a to se vidi i iz dokumenata, utemeljili muškarci i žene kršćanske vjere, na kršćanskim načelima. Naravno da je u tom slučaju adekvatno da se kršćanska obilježja nalaze na zidovima naših škola. Ako je Bog za vas uvreda, predlažem vam da odaberete drugi dio svijeta za vaš dom, jer je Bog dio naše kulture.

Dopustit ćemo vaše religije i ne ćemo vas pitati zašto vjerujete baš u vašeg Boga. Ali, tražimo od vas da prihvatite našu vjeru i da živite sa nama u harmoniji, mirno i u radosti.

Ovo je naša domovina, naša zemlja i naš stil života, dopuštamo i vama da u svemu tome uživajte. Ali, ukoliko se ne prestanete žaliti, protestirati i užasavati

našom zastavom, našom čašću, našom kršćanskom vjerom, našim načinom života, srdačno vam preporučujem da iskoristite drugu veliku slobodu koju imaju Australci - slobodu da napustite našu zemlju. Ukoliko ste ovde nesretni, onda otiđite. Nitko vas nije prinudno ovdje doveo. Sami ste tražili da vas primimo.

Dakle, prihvatite državu koju ste sami odabrali.

Kevin Rudd, Ministar vanjskih poslova Australije

SRBIJA, OSMNA NA SVIJETU PO KOLIČINI "SITNOG" ORUŽJA

Piše Dunja Gaupp, www.hkz-kkv.ch

Politički lijevo orijentirani i grupa pacifista pod vodstvom Socijaldemokratske partije Švicarske lansirali su inicijativu pod naslovom "Zaštita od oružanog nasilja", čiji je cilj radikalno i rigorozno poštovanje zakona o posjedovanju vatrenog oružja.

Na prvi pogled razumna inicijativa, ali kada se zna da svaki švicarski vojnik, svoju opremu uključujući i naoružanje, drži u kući, onda bi uklanjanje oružja predstavljalo razoružanje švicarske vojske, odnosno Švicarske kao zemlje. Jer, Švicarska ima samo oko 4 tisuće profesionalnih vojnika, ali zato oko 400 tisuća pripadnika narodne vojske.

Lijevi krugovi koji zemlju žele čim prije vidjeti u EU, uvjeravaju narod kako vojska više nije potrebna, agresija na zemlju je postala nevjerovatna, jer je Švicarska okružena prijateljskim zemljama Europske unije.

No, dok lijevi kukuriču "nema opasnosti", desni se protive inicijativi jer vrug nikada ne spava. Narodna vojska ne košta ništa, ili gotovo ništa, a svaki dom je ujedno i mali obrambeni položaj.

Švicarska, kao i Hrvatska, nikada nije napadala svoje susjede, ali se zato organizirala tako da se brzo i efikasno može obraniti od stranih upada i narušavanja svoje neutralnosti. Savezno vijeće je odbacilo inicijativu bez suprotnog prijedloga. Ono smatra da je postojeća zaštita od zloporabe vatrenog oružja potpuno dovoljna, a 13. veljače 2011. švicarski će glasači dati zadnju riječ.

No, to nije glavna tema moga napisa. Prateći događanja oko inicijative, pro i kontra mišljenja političara i naroda, posebnu mi je pozornost privukla jedna tabela koja prikazuje zemlje koje posjeduju najviše 'sitnog' vatrenog oružja na 100 stanovnika.

U svjetskim omjerima je to naravno Amerika (SAD) u kojoj 96 od 100 stanovnika ima pucaljku. Švicarska je na trećem mjestu sa nešto više od 45 naoružanih ljudi koji ustvari predstavljaju vojsku.

Iznenadila me je činjenica da se na tabeli 10 zemalja sa najvećim brojem vatrenog oružja našla i Srbija, i to na 8. mjestu, sa 35 naoružanih na 100 stanovnika. Znači, svaki treći Srbin posjeduje vatreno oružje!

Treba li onda inzistirati na razoružanju Hrvata ili bi ipak bilo pametnije biti spreman na sva iznenađenja. Sa susjedima koje imamo, opreza nikada dosta!

Rimski ratni teoretičar i kršćanin iz 4. stoljeća, Vegetius, rekao je "Tko želi mir, neka se pripremi na rat." ■

GDJE SE SKRIVAO KRVNIK RATKO MLADIĆ

LAZAREVO ILI LAŽAREVO?

U STVARI TO JE HRVATSKO MJESTO KUKUJEVCI!

Prije agresije na Hrvatsku, 1991. u Kukujevcima je živio 89,07 % Hrvata. Prvi put se u povijesti Kukujevci spominje pod imenom Kukej 1275. g. Kasnije je zabilježen i naziv Kukurkudhel. U jednoj povelji mađarskog kralja Matije Korvina iz 1484. također je spomenuto ime mjesta. Već u srednjem vijeku se zna da je selo većinom katoličko. 1736. g. Kukujevci su jedno od 14 čisto hrvatskih naselja u Srijemu. Krajem 19. st. u selo se doseljavaju Nijemci. U to doba su Kukujevci imali 1483 stanovnika. Po popisu iz 1910. g. broj stanovnika se povećao na 2287.

Do početka Domovinskog rata, selo je imalo svega 1 % srpskog pravoslavnog življa, dok se taj odnos sada okretno, pa toliko sada ima katolika.

AGRESIJA NA HRVATSKU

Jedno je od srijemskih sela teško pogođenih etničkim čišćenjem za vrijeme srpske oružane agresije na Hrvatsku, iza kojih su stajale stranka Srpske narodne obnove Vuka Draškovića i Srpska radikalna stranka Vojislava Šešelja.

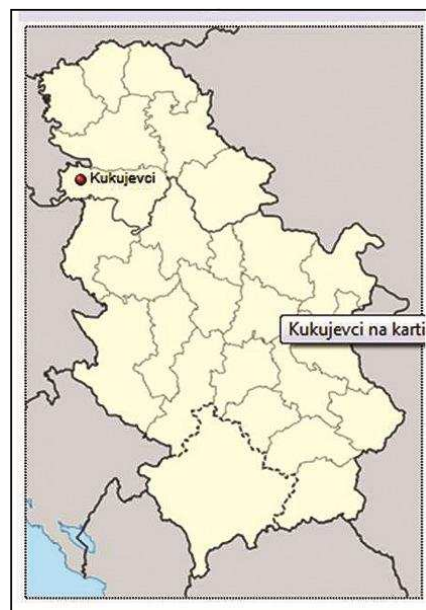
Stanovnici Hrvati su 1993. ubijeni u svojoj kući iz automatskog oružja, a stanovnike su ubijali još 1995. godine,

pri čemu, prema izjavama srbijanskog Helsinškog odbora, srbijanski MUP uopće nije pokušavao rasvijetliti te slučajeve. 8. kolovoza 1995. su osobe u odorama razbijali prozore i ulazna vrata Hrvatima i istjerivali ukućane iz kuće, a svi koji su pružili otpor su premlaćeni. Isto se dogodilo i sumještanima Srbima koji su pokušali zaštititi svoje sumještane. Nakon ovoga je krenuo masovni izgon Hrvata iz Kukujevaca, a potom i u susjednom Gibarca.

PROMJENA IMENA MJESTA

Kako bi se zatro svaki trag hrvatstva u selu, novonaseljeno srpsko stanovništvo (iz Hrvatske i BiH) odlučilo je krajem 2007. promijeniti ime sela u Lazarevo. Čeka se još službeno odobrenje iz Beograda. Imena ulica u mjestu već su prije promijenjena, tako da više nema ulice Matije Gupca, Vladimira Nazora, Maršala Tita i dr., već su preimenovane u ulice cara Lazara, Miloša Obilića, srpskih vladara, svetog Save i vojvode Putnika.

Izvor i više detalja na:
http://hr.wikipedia.org/wiki/Kukujevci#Promjena_imena_mjesta

KRATKI ULOMAK IZ ŠVICARSKOG
ČASOPISA ZA PSE

UNBEKANNTE RASSE - DER SCHÄFERHUND AUS SLAWONIEN

Von Dr. Christine Kary

In Kroatien gibt es den Kroatischen Schäferhund seit mehr als 1000 Jahren. Seit 1969 ist sein Standard von der FCI anerkannt. Trotzdem ist der Kroatische Schäferhund ausserhalb seiner Heimat bis heute wenig bekannt. Die Geschichte des Kroatischen Schäferhundes ist lang und gut dokumentiert. Die erste genaue Beschreibung des "*Canis pastoralis croaticus*" findet sich in einem Manuskript des Bischofs Petar von Đakovo in Slawonien aus dem Jahr 1374. Darin wird berichtet, dass die Kroaten bei der Besiedlung des Landes im 7. Jh. n. Chr. den Hund aus ihrer Urheimat mitgebracht hätten. Im 18. Jh. wurde er bereits in ganz Kroatien gezüchtet.

Auch heute noch kann man den Kroatischen Schäferhund in seiner Heimat bei seiner ureigensten Tätigkeit, dem Hüten von Viehherden, beobachten. Neben seinen ungarischen "Verwandten" Pumi und Mudi ist er der einzige Hirtenhund, der nicht nur Schafe, Pferde und Rinder hüten, sondern auch Schweine und Geflügel zusammenhalten kann. Sein Mut, mit dem der mittelgrosse Hund sogar einen widerspenstigen Stier zur Herde zurücktreibt, ist in seiner Heimat sprichwörtlich, ebenso seine Aufmerksamkeit und Schnelligkeit. Seinen wachsamem Augen und Ohren scheint nichts zu entgehen, und man kann ihn manchmal sogar über die Rücken einer Schafherde hinweglaufen sehen, um möglichst rasch dorthin zu kommen, wo er gebraucht wird.

In letzter Zeit gewinnt dieser Hund in Kroatien auch immer mehr Bedeutung als Haus- und Familienhund. Seine Aufmerksamkeit macht ihn zu einem beliebten Wachhund, immer häufiger findet man ihn aber auch als Begleithund in der Stadt. Er ist heute tatsächlich überall in Kroatien anzutreffen, in den durch den Balkankrieg verwüsteten Dörfern Westslawoniens ebenso wie in gepflegten Parks in Zagreb.

SELEKTIONSZUCHT

Mit der systematischen Selektionszucht des Kroatischen Schäferhundes begann Prof. Dr. Stjepan Romić im Jahre 1935 in Đakovo. Im Jahr 1949 wurden Kroatische Schäferhunde erstmalig auf der internationalen Hundeausstellung in Zagreb gezeigt.

1952 erstellte Dr. Otto Rohr den Standard der Rasse und legte ihn der Kommission des damaligen "Jugoslawischen Kynologenverbandes" vor. Was dann geschah, ist bezeichnend für die Situation im ehemaligen Jugoslawien. Die Kommission nahm den Standard zwar sofort an, der Verband verschob aber - offensichtlich unter dem Druck des antikroatischen Regimes in Belgrad - immer wieder seine offizielle Anerkennung. Häufigster Streitpunkt war die Rassebezeichnung. Das Wort "*kroatisch*" hatte in den Ohren des offiziellen Belgrad offenbar einen so schlechten Klang, dass es nicht einmal im Namen einer Hunderasse aufscheinen sollte.

Es dauerte ganze 16 Jahre, bis der Jugoslawische Kynologenverband den Standard endlich anerkannte.

NEPOZNATA RASA - SLAVONSKI OVČAR

Hrvatski ovčar postoji u Hrvatskoj više od 1000 godina. Od 1969. njegov je standard priznat od FCI (Europska kinološka organizacija). Usprkos toga, hrvatski je ovčar izvan svoje domovine slabo poznat. Povijest hrvatskog ovčara je duga i dobro dokumentirana. Prvi točan opis *Canis pastoralis croaticus* nalazi se u rukopisu biskupa Petra Đakovačkog u Slavoniji godine 1374. On piše da su Hrvati u vrijeme naseljavanja današnjeg područja Hrvatske u 7. stoljeću, toga psa doveli sa sobom iz svoje pradomovine. U 18. stoljeću već je bio uzgajan u cijeloj Hrvatskoj.

Još i danas hrvatskog se ovčara može vidjeti u njegovoj tipičnoj djelatnosti, čuvanju stoke. Uz njegove srodnike, mađarske Pumi i Mudi, on je jedini pastirski pas koji ne čuva samo ovce, koње i goveda, nego na okupu uspijeva zadržati također i svinje i perad.

Njegova hrabrost, kojom taj osred-

nje veliki pas može čak jednog neukrotivog bika potjerati natrag u stado, u njegovoj je zemlji poslovična, jednako kao i njegova pažnja i brzina. Njegovim budnim očima i ušima čini se ništa ne može promaknuti, a koji puta ga se može vidjeti kako trči preko leđa ovaca kako bi čim prije došao tamo gdje je potreban.

U posljednje vrijeme taj pas u Hrvatskoj dobiva sve više na važnosti i kao kućni, obiteljski pas. Njegova budnost čini ga idealnim psom čuvarom, sve češće ga se vidi i u gradovima kao psa pratioca. Danas se uistinu može sresti posvuda u Hrvatskoj, u ratom opustošenim selima zapadne Slavonije jednako kao i u njegovanim parkovima Zagreba.

SELEKCIJA UZGOJA

Sistematskim selektivnim uzgojem hrvatskog ovčara započeo je prof. dr. Stjepan Romić godine 1935. u Đakovu. 1949. hrvatski je ovčar prvi puta nastupio na internacionalnoj izložbi pasa u Zagrebu. 1952. postavio je dr. Otto Rohr standard za tu rasu i predložio je Komisiji tadašnjeg Jugoslavenskog kinološkog saveza.

Što se tada dogodilo, tipično je za situaciju u tadašnjoj Jugoslaviji. Komisija je odmah prihvatila standard, ali je Savez kinologa uvijek iznova odugovlačio sa zvaničnim priznanjem - očito pod pritiskom antihrvatskog režima u Beogradu. Sporna točka bila je riječ "*hrvatski*", koja je u ušima službenog Beograda očito imala tako loš prizvuk da nije mogla biti navedena čak niti u imenu rase.

Potrajalo je punih 16 godina dok je jugoslavenski Kinološki savez konačno priznao standard. ■

VON SALIS U HRVATSKOJ

Priredio Osvin Gaupp

Prirodno je da kao stranci, koji su u Švicarskoj izgradili svoju egzistenciju i svoj dom, tražimo sličnosti i povezanosti te zemlje sa prvom Domovinom.

Neke dodirne točke hrvatskog i švicarskog naroda opisane su u DO br.104 (Švicarci i Hrvati zajedno vojuju kod Be-

rezine, str. 12). Poznato je da su mnogi Hrvati tokom povijesti našli utočište u Švicarskoj.

Manje je poznato da su i neki Švicarci u Hrvatskoj našli novu domovinu. U Švicarskoj ima vrlo malo plemićkih obitelji. Von Salis iz Graubünden-a je jedna od najpoznatijih. U razgovoru sa tjednikom „Weltwoche“ (Nr. 18.09) nekadašnji veleposlanik Švicarske, Gaudenz von Salis, spomenuo je kao kurio-

zitet da ima rođaka u Hrvatskoj. Jedan von Salis iz linije Samaden služio je kao topnički general u austrijskoj vojsci. Oženjen s Hrvaticom odlučio je, nakon sloma austrogarske monarhije, uzeti hrvatsku nacionalnost. Jedan od njegovih sinova je bio zagrebački biskup i s njim je Gaudenz von Salis održavao stalan kontakt. ■

IMPRESSUM**NAKLADNIK / HERAUSGEBER:**

HRVATSKA KULTURNA ZAJEDNICA U ŠVICARSKOJ
KROATISCHER KULTURVEREIN IN DER SCHWEIZ

Društvene obavijesti -

GLASILO HRVATSKE KULTURNE ZAJEDNICE U CH

ZA POTPISANE ČLANKE ODGOVARA AUTOR, ZA NEPOTPISANE
UREDNIŠTVO

Uredništvo / Redaktion:

Osvin Gaupp, glavni urednik / Chefredaktor
Tomislav Kukalj, urednik web stranice
Dunja Gaupp, grafičko oblikovanje
Darko Kolić, član uredništva
Marija Vučković, član uredništva

Priloge i oglase slati na:

Kroatischer Kulturverein, Postfach, 8050 Zürich
e-mail: hkzkkv@hkz-kkv.ch

www.hkz-kkv.ch

**Vodstvo udruge /
Führungsorgane****Upravni odbor /****Vorstand:**

Ivan Matarić, predsjednik
Dunja Gaupp, dopredsjednica
Tomislav Kukalj, dopredsjednik
Marija Čulap Imhof, tajnica
Milica Krakan

Nadzorni odbor /**Kontrollstelle:**

Jura Milivoj Cinzek, Marija Macukić

**Kolektivni član /
Kollektivmitglied:**

Hrvatsko glazbeno društvo
"Tamburica", Vorarlberg

**Počasni članovi /
Ehrenmitglieder:**

ing. Stipe Roščić,
dr. Vlado Šimunović,
prof. dr. Marko Turina,
† prof. dr. Žarko Dolinar,
† fra Lucijan Kordić,
† dr. Jure Petričević,
† prof. dr. Vladimir Prelog,
† dr. Tihomil Rađa

POVODOM 20. OBLJETNICE PADA
VUKOVARA

40. OBLJETNICE HKZ

ORGANIZIRAMO 3-DNEVNO PUTOVANJE

u Vukovar i Vinkovce
07. - 09. listopada 2011.

Petak, 07.10.2011. Polazak iz Zuericha
Subota, 08.10.2011.

Vukovar - obilazak Ovčare, trpinjske ceste,
Borova Sela, bolnice, memorijalnog groblja
Domovinskog rata, Muzeja Domovinskog rata
u vojarni, te posjet i misa u crkvi sv. Filipa i
Jakova gdje će prof. Matarić svirati na
orguljama koje je HKZ donirala.

Vinkovci - Matica hrvatska, iznenađenje
povodom 40. obljetnice HKZ
Nedjelja, 09.10.2011.

Sv. misa u Vinkovcima, razgledanje muzeja,
centra grada i dječjeg igrališta koje je HKZ
donirala. Ručak i povratak u Švicarsku

Cijena ovisi o broju prijavljenih. Obvezujuće
prijave primamo do 05.09.2011.
Za detalje obratite se na tel. 056 222 40 45
(D. Gaupp)

Narudžbenica kojom neopozivo naručujem:

Naslov	CHF	Kom.
<i>Hrvatski domovinski rat 1991.-1995. Strateški pogled</i> Davor Domazet-Lošo	30.-	
<i>Predsjednik protiv predsjednika,</i> Zdravko Tomac	25.-	
<i>Ponoćne misli,</i> Zdravko Tomac	25.-	
<i>Trećejanuarska Hrvatska,</i> Joško Čelan	25.-	
<i>Oklevetani narod, Hrvati u BiH</i> 1990.-2000. Joško Čelan	25.-	
<i>Oteto zaboravu,</i> Joško Čelan	30.-	
<i>Presvijetli i Rabin,</i> Miroslav Međimorec	30.-	
<i>Anglo američki establishment,</i> Carroll Quigley (prijevod Emil Čić)	45.-	
Haaški sud "Zajednički zločinački pothvat" - Što je to?	15.-	
<i>S one strane granice,</i> Š. Š. Čorić	25.-	
CD "Zabranjena priča", Dario Plevnik	15.-	
DVD "Opres, Mine!" - Zbor Angelus humanitarni koncert "Pazi, ne gazi"	20.-	
DVD, predstavljanje knjige admirala Domazeta "Hrvatski domovinski rat..."	15.-	
<i>Vjera u sjeni politike</i> Damir Borovčak	20.-	

(poštarina nije uračunata u cijenu)

Ime i prezime, adresa i telefon naručitelja:

Potpis: _____

Narudžbenicu poslati na adresu:

Hrvatska kulturna zajednica
Kroatischer Kulturverein
Postfach, 8050 Zürich

Knjige se mogu naručiti E-Mail-om

**Važne adrese
Wichtige Adressen****Veleposlanstvo RH**

Thunstr. 45, 3005 Bern
Tel. 031 3520275, Fax: 0313520373
Konzularni odjel:
Tel. 031 3525080, Fax: 0313528059

Konzulat RH

Bellerivestr. 5, 8008 Zürich
Tel. 044 4228318, Fax: 044 4228354

Konzulat RH

Via Folletti 20, 6900 Lugano
Tel. 091 9666310,
Fax: 091 9672110

HRVATSKI SVJETSKI KONGRES CH/FL

Kroatischer Weltkongress CH/FL
Branka Lovrić, tajnica
Postfach 3664, CH-8021 Zürich
Tel./FAX 055 2407258
e-mail: Branka.Lovric@gmx.ch

HRVATSKA DOPUNSKA ŠKOLA

Zürcherstrasse 48, 8953 Dietikon
telefon 044 212 65 44; fax 044 212 65 46
e-mail: hds-ch@bluewin.ch

P.P./JOURNAL
CH-8050 ZÜRICH

ABSENDER: KROATISCHER KULTURVEREIN, POSTFACH 5837, 8050 ZÜRICH

Sada imamo koga
birati

Hrvatski rast

skraćeno **Hrast**

Postojeće političke strukture Hrvatsku su dovele u duboku političku i gospodarsku krizu zbog svoje nesocijalne, nenacionalne i korumpirane naravi pa time logične posljedične neuspješnosti.

Prepuštanje Hrvatske pobjedi bilo koje od tada postojećih političkih struktura na predstojećim parlamentarnim izborima, imalo bi pogubne učinke po budućnost hrvatske države i naroda. Stoga je osnovni razlog stvaranja i djelovanja pokreta **Hrast**, združivanje u svrhu izborne pobjede, svih političkih i drugih društvenih skupina i pojedinaca, koji su ne svojim deklarativnim programskim izjašnjavanjem nego djelom, vjerodostojno potvrdili svoju moralnost, odanost domovini i općeljudskim vrijednostima.

U svrhu vjerodostojnosti združivanja i izbjegavanja već spoznatih grešaka raznih prijašnjih pokušaja združivanja, koja nisu uspjela otkloniti raspršenost državotvornih subjekata i glasova njihovih birača, utvrdili smo vrijednosna polazišta okupljanja i težišne radnje koje će **Hrast** učiniti nakon izborne pobjede. Za izbornu pobjedu je uz nacionalnu širinu, nužna i snaga pokreta, koja mora biti izražena i time, što bi na izbornim listama morali biti istaknuti najbolji kandidati, neovisno kojoj unutarnjoj skupini pokreta ili izbornog zajedništva pripadaju. U tu svrhu, pokret je članovima izbornog zajedništva odlučio ponuditi model predizbora koji je upravo u završnoj doradi, a u kojem bi se prema objektivno utvrdivim, a ne proizvoljnim mjerilima, utvrđivao i poredak na listama. Osobno držim, da je moguće utvrditi objektivna, nepristrana i nejednostrana mjerila, prema kojima bi se, uvažavajući cjeloživotna djelovanja i postignuća, stečena znanja, vještine, ugled i javnu vrijednosnu prepoznatljivost pojedine osobe u hrvatskom društvu, moglo suglasno prihvatiti odgovarajuće mjesto pojedine osobe na zajedničkoj izornoj listi.

Jednako tako držim, da samo hrvatsko izorno zajedništvo svih dokazano državotvornih i vrijednosno moralnih skupina i pojedinaca u ovom trenutku nema alternative, a sva ostala pitanja uvjeta i oblika suradnje su predmetom razmatranja i dogovora. **Hrast** je već načelno dogovorio izornu suradnju sa strankom HSP AS, a u tijeku su dogovori o izornoj suradnji sa strankama ABH, HČSP, Demokrićanskom strankom i svim za zajedništvo spremnim srodnim državotvornim strankama i osobama. Dakle, pokret **Hrast** je političko zajedništvo otvoreno zajedništvu! Budući su u međuvremenu stvorena i nova vrijedna hrvatska politička okupljanja poput Hrvatskog plamena i drugih, sve ih upućujem na razboritost suzbijanja svakog osobnog ili skupinskog interesa i spoznaju jedinog uzvišenog nam domovinskog interesa i pozivam na zajednički razgovor, dogovor i stvaranje jedinstvene, hrvatske pobjedničke nacionalne liste! Znam, da u hrvatskom narodu za to ima ljudi srca, znanja i snage, a "dok je srca bit će i Kroacije", i Božjeg nam blagoslova!

Od prvog javnog predstavljanja pokreta **Hrast** u Zagrebu, preko svih do sada održanih većih javnih predstavljanja poput onih u Splitu, Pakoštanima, Šibeniku ili Zadru, očevitna je bila gotovo potpuna medijska blokada **Hrasta** u svjesnoj namjeri neupoznavanja hrvatske javnosti s nastankom nove političke snage, koja ima nacionalnu širinu i unutarnju snagu kojom može biti ugroza dosadašnjim neuspješnim političkim strukturama svrstanim uz dvije do tada najveće političke stranke HDZ i SDP.

Širite vijest o novom pokretu

